

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 13. října 2011 (17.10)
(OR. en)**

15429/11

**Interinstitucionální spis:
2011/0284 (COD)**

**JUSTCIV 265
CONSOM 158
CODEC 1667**

NÁVRH

Odesílatel:	Komise
Ze dne:	12. října 2011
Č. dok. Komise:	KOM(2011) 635 v konečném znění
Předmět:	Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o společné evropské právní úpravě prodeje

Delegace naleznou v příloze návrh Komise podaný s průvodním dopisem Jordiho AYETA PUIGARNAUA, ředitele, pro Uweho CORSEPIUSE, generálního tajemníka Rady Evropské unie.

Příloha: KOM(2011) 635 v konečném znění

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 11.10.2011
KOM(2011) 635 v konečném znění

2011/0284 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o společné evropské právní úpravě prodeje

{SEK(2011) 1165 v konečném znění}
{SEK(2011) 1166 v konečném znění}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

- Odůvodnění a cíle návrhu

Rozdíly, které se vyskytují ve smluvním právu jednotlivých členských států, omezují obchodníky a spotřebitele, kteří se hodljají zapojit do přeshraničního obchodu v rámci vnitřního trhu. Překážky, které z těchto rozdílů vyplývají, odrazují obchodníky, zejména malé a střední podniky (MSP), od zapojení se do přeshraničního obchodu nebo od expanze na trhy nových členských států. Spotřebitelům se tak brání v přístupu k výrobkům, které nabízejí obchodníci z jiných členských států.

V současné době pouze jeden z deseti obchodníků v Unii zapojených do obchodu se zbožím vyváží v rámci Unie a většina těch, kteří tak činí, vyváží pouze do malého počtu členských států. Překážky související se smluvním právem jsou jedním z hlavních faktorů, jež mají podíl na této situaci. Z průzkumů¹ vyplývá, že z celé řady překážek, které omezují přeshraniční obchod, počítáme-li mezi ně daňovou úpravu, administrativní požadavky, obtíže s dodáním, jazyk a kulturu, vybrali obchodníci jako hlavní překážky přeshraničního obchodu ty související se smluvním právem.

Nutnost obchodníků přizpůsobovat se jednotlivým vnitrostátním systémům smluvního práva, které se mohou uplatnit v přeshraničních transakcích, způsobuje, že je přeshraniční obchod složitější a nákladnější než domácí obchod, a to jak v transakcích mezi podnikateli a spotřebiteli, tak mezi podnikateli navzájem.

V přeshraničních transakcích obchodníci většinou nesou dodatečné náklady, k čemuž v domácím obchodu nedochází. Tyto náklady zahrnují obtíže při vyhledávání pravidel použitelného zahraničního smluvního práva, získávání právního poradenství, sjednávání rozhodného práva v transakcích mezi podnikateli navzájem a přizpůsobování smluv požadavkům práva na ochranu spotřebitele v transakcích mezi podnikatelem a spotřebitelem.

V přeshraničních transakcích mezi podnikatelem a spotřebitelem mají náklady na transakci, které souvisejí se smluvním právem, a právní překážky vyplývající z rozdílů mezi jednotlivými kogentními ustanoveními vnitrostátního práva na ochranu spotřebitele, značný dopad. Podle článku 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)² kdykoli obchodník zaměřuje svou činnost na spotřebitele v jiném členském státě, musí dodržovat smluvní právo tohoto členského státu. Jestliže si smluvní strany zvolily jiné rozhodné právo a pokud kogentní předpisy o ochraně spotřebitele členského státu spotřebitele poskytují vyšší úroveň ochrany, je zapotřebí tato kogentní pravidla na ochranu spotřebitele dodržovat. Obchodníci proto musí dopředu zjistit, zda právo členského státu, v němž má spotřebitel obvyklé bydliště, poskytuje vyšší úroveň ochrany, a zajistit, aby jejich smlouva byla s těmito požadavky v souladu. Stávající harmonizace práva na ochranu spotřebitele na úrovni Unie vedla k určitému přiblížení v některých oblastech, ale rozdíly mezi právními úpravami jednotlivých

¹ Eurobarometr 320 o evropském smluvním právu v transakcích mezi podnikateli z roku 2011, s. 15 a Eurobarometr 321 o evropském smluvním právu ve spotřebitelských transakcích z roku 2011, s. 19.

² Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

členských států jsou i nadále podstatné. Pokud jde o transakce elektronického obchodu, obchodníci nesou další náklady související se smluvním právem, které vyplývají z potřeby přizpůsobit internetové stránky právním požadavkům jednotlivých členských států, do nichž obchodníci směřují svou činnost.

Pokud jde o přeshraniční transakce mezi obchodníky, na smluvní strany se nevztahují stejná omezení týkající se rozhodného práva. Ekonomický dopad sjednávání a používání zahraničního práva je však rovněž vysoký. Náklady vyplývající z používání jednotlivých vnitrostátních právních řádů zatěžují zejména malé a střední podniky (MSP). V rámci jejich vztahů s většími společnostmi musí MSP většinou souhlasit, že budou používat právo svého obchodního partnera a že ponесou náklady na zjištění obsahu zahraničního práva, které je pro smlouvu rozhodné, a na jeho dodržování. Ve smlouvách uzavíraných mezi MSP představuje potřeba sjednat rozhodné právo hlavní překážku přeshraničního obchodu. V případě obou typů smluv (tj. smluv uzavíraných mezi podnikateli a smluv uzavíraných mezi podnikatelem a spotřebitelem) mohou být tyto dodatečné náklady na transakci, které musejí nést MSP, dokonce zcela nepřiměřené vzhledem k hodnotě dané transakce.

Tyto dodatečné náklady na transakci rostou úměrně s počtem členských států, do nichž obchodník vyváží. Čím více zemí, do nichž tito obchodníci vyvážejí, tím větší důraz kladou na rozdíly ve smluvním právu jakožto překážce obchodu. MSP jsou podstatně znevýhodněny, protože čím menší je obrat společnosti, tím větší je podíl nákladů na transakci.

Obchodníci musí rovněž čelit právní složitosti přeshraničního obchodu, která je ve srovnání s domácím obchodem větší, protože obchodníci se často potýkají s mnoha právními úpravami uzavírání smluv, jejichž znaky se často liší.

Potřeba vypořádat se zahraniční právní úpravou zvyšuje složitost přeshraničních transakcí. Obchodníci zařadili potíže při vyhledávání cizí právní úpravy smluvního práva na první místo mezi překážkami omezujícími transakce mezi podnikateli a spotřebiteli a na třetí místo v případě transakcí mezi podnikateli.³ Právní složitost je vyšší v případě obchodování se zemí, jejíž právní systém se značně odlišuje, zatímco bylo empiricky dokázáno, že bilaterální obchod mezi zeměmi s právním systémem vycházejícím ze společného základu je mnohem větší než obchod mezi dvěma zeměmi, které tento společný základ nesdílejí.⁴

Rozdíly ve smluvním právu, dodatečné náklady na transakci a složitost, kterou v přeshraničních transakcích vytvářejí, odrazuje značný počet obchodníků, zejména MSP, od expanze na trhy jiných členských států. Tyto rozdíly mají rovněž za účinek omezování hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Každoroční hodnota obchodních transakcí, které nejsou uskutečněny mezi členskými státy z důvodu rozdílů ve smluvním právu, sama o sobě představuje desítky miliard eur.

³ Eurobarometr 320 o evropském smluvním právu v transakcích mezi podnikateli z roku 2011, s. 15 a Eurobarometr 321 o evropském smluvním právu ve spotřebitelských transakcích z roku 2011, s. 19.

⁴ A. Turrini a T. Van Ypersele, *Obchodníci, soudy a hlavolam přeshraničního účinku (Traders, courts and the border effect puzzle)*, *Regional Science and Urban Economics*, 40, 2010, p. 82: „V rámci analýzy mezinárodního obchodu mezi zeměmi OECD a na základě kontroly specifických znaků jednotlivých zemí dokládáme, že vzdálenost, existence společné hranice a společného jazyka [...], podobný právní systém mají na obchod značný dopad [...]. Pokud mají právní systémy dvou zemí společný původ, v průměru vykazují o 40 % vyšší obchodní toky.“

Nevyužité příležitosti v přeshraničním obchodu mají rovněž negativní dopad na evropské spotřebitele. Nižší objem přeshraničního obchodu vede k nižšímu objemu dovozů a k nižší konkurenceschopnosti mezi obchodníky. Může to vést k omezenějšímu výběru produktů a k jejich vyšší ceně na spotřebitelském trhu.

I když by přeshraniční nakupování mohlo přinést značné ekonomické výhody související s větší a lepší nabídkou, většina evropských spotřebitelů nakupuje pouze na domácím trhu. Jedním z důležitých důvodů, které vedou k vzniku této situace, jsou rozdíly ve vnitrostátních právních úpravách, protože spotřebitelé si často nejsou jisti svými právy v přeshraničních situacích. Jednou z jejich největších obav je například to, jaké mají k dispozici prostředky nápravy, jestliže produkt koupený v jiném členském státě není ve shodě se smlouvou. Řada spotřebitelů je pak odrazena od nákupů mimo svůj domácí trh. Nevyužívají tak příležitosti vnitřního trhu, jelikož v jiném členském státě lze často nalézt lepší nabídky, pokud jde o kvalitu a cenu.

Elektronický obchod usnadňuje hledání nabídek, jakož i porovnávání cen a ostatních podmínek, bez ohledu na to, kde je obchodník usazen. Když se však spotřebitelé pokoušejí objednat si zboží od podnikatele z jiného členského státu, velmi často se setkávají s odmítnutím prodeje z důvodu rozdílů ve smluvním právu coby obchodní praktikou.

Celkový cíl návrhu je lépe vytvořit vnitřní trh a zlepšit jeho fungování tím, že se podnikatelům zjednoduší rozšiřování přeshraničního obchodu a spotřebitelům přeshraniční nakupování. Tohoto cíle lze dosáhnout tím, že bude k dispozici samostatný a jednotný soubor pravidel smluvního práva, který bude obsahovat i ustanovení na ochranu spotřebitele, tj. společná evropská právní úprava prodeje, která by v rámci vnitrostátního práva členských států měla být považována za druhý systém smluvního práva.

Obchodníci by měli mít možnost, za předpokladu, že s tím druhá smluvní strana souhlasí, používat společnou evropskou právní úpravu prodeje ve všech svých přeshraničních transakcích v rámci Evropské unie, a nemuseli by se tak přizpůsobovat odlišným vnitrostátním úpravám smluvního práva. Tato právní úprava by se měla vztahovat na smlouvu po celou dobu její platnosti, a měla by proto zahrnovat většinu oblastí, které jsou při uzavírání přeshraničních smluv relevantní. V důsledku toho by se potřebovalo, aby se obchodníci seznamovali s vnitrostátními právními řádami jiných členských států, omezila pouze na některé, méně důležité záležitosti, které nejsou upraveny společnou evropskou právní úpravou prodeje. V transakcích mezi podnikatelem a spotřebitelem by již neexistovala potřeba označit kogentní ustanovení na ochranu spotřebitele vyplývající z práva na ochranu spotřebitele, protože společná evropská právní úprava prodeje by obsahovala plně harmonizovaná pravidla na ochranu spotřebitele, která by poskytovala vysokou úroveň ochrany v rámci celé Evropské unie. V přeshraničních transakcích mezi obchodníky by mohla jednání o rozhodném právu probíhat bez problémů, protože smluvní strany by měly příležitost sjednat, že se jejich smluvní vztah bude řídit společnou evropskou právní úpravou prodeje, která je stejně dostupná pro obě tyto strany.

V přímém důsledku by obchodníci mohli ušetřit na dodatečných transakčních nákladech souvisejících se smluvním právem a mohli by při přeshraničním obchodě fungovat v jednodušším právním prostředí na základě jednotného souboru pravidel v rámci celé Evropské unie. Obchodníci by proto mohli lépe využívat vnitřní trh tím, že budou expandovat i za hranice, čímž by se posílila hospodářská soutěž na vnitřním trhu. Spotřebitelé by těžili z lepšího přístupu k nabídkám v rámci celé Evropské unie za nižší ceny a nesetkávali by se s odmítáním prodeje v tak vysoké míře. Rovněž by si byli více jisti svými právy při

přeshraničních nákupech na základě jednotného souboru kogentních pravidel, která poskytují vysokou úroveň ochrany spotřebitele.

Obecné souvislosti

Komise ve svém sdělení z roku 2001⁵ zahájila postup rozsáhlých veřejných konzultací ohledně roztržité právní úpravy v oblasti smluvního práva a jejích negativních dopadů na přeshraniční obchod. V červenci 2010 Komise zahájila veřejnou konzultaci zveřejněním „Zelené knihy o možnostech politiky pro pokrok směrem k evropskému smluvnímu právu pro spotřebitele a podniky“⁶ (zelená kniha), z níž vyplývaly různé možnosti politiky, jak posílit vnitřní trh dosažením pokroku v oblasti evropského smluvního práva.

V reakci na zelenou knihu vydal Evropský parlament dne 8. června 2011 své usnesení, v němž vyjádřil silnou podporu nástroji, který by lépe vytvořil vnitřní trh a zlepšil jeho fungování a přinesl výhody pro obchodníky, spotřebitele a soudní systémy členských států.

Sdělení Komise „Evropa 2020“⁷ uznává, že je zapotřebí, aby uzavírání smluv s partnery v jiných členských státech bylo pro obchodníky i spotřebitele jednodušší a méně nákladné. K tomu by mělo vést zejména dosažení pokroku v oblasti fakultativního systému evropského smluvního práva. Digitální agenda pro Evropu⁸ předpokládá vytvoření fakultativního nástroje evropského smluvního práva, jenž napomůže překonat roztržité právo a posílit důvěru spotřebitelů v elektronický obchod.

- Platné předpisy vztahující se na oblast návrhu

Mezi jednotlivými systémy smluvního práva v členských státech existují značné rozdíly. Unie původně zahájila regulaci v oblasti smluvního práva prostřednictvím směrnic, které představovaly minimální harmonizaci v oblasti práva na ochranu spotřebitele. Přístup spočívající v minimální harmonizaci znamenal, že členské státy měly možnost zachovat nebo schválit kogentní požadavky, které budou přísnější než požadavky vyplývající z *acquis*. Tento přístup v praxi vedl k tomu, že členské státy přijaly rozdílná řešení, a to i v oblastech, které byly na úrovni Unie harmonizovány. Na rozdíl od toho nedávno schválená směrnice o právech spotřebitelů plně harmonizuje oblast informací, které mají být spotřebiteli poskytnuty před uzavřením smlouvy, práva spotřebitele na odstoupení od smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory, jakož i některé aspekty dodání zboží a přechodu nebezpečí.

Pokud jde o vztahy mezi obchodníky, Unie upravila oblast boje proti prodlení se zaplacením ceny tím, že zavedla pravidla o minimálních úrokových sazbách. Na mezinárodní úrovni se obecně uplatňuje vídeňská úmluva o mezinárodním prodeji zboží (Vídeňská úmluva), jestliže se smluvní strany nerozhodly, že budou používat jinou právní úpravu. Vídeňská úmluva upravuje některé aspekty smluv o prodeji zboží, ale některé důležité záležitosti ponechává neupravené, jako např. nedostatky v oblasti souhlasu, nepřiměřené smluvní podmínky a promlčení. Dalším omezením v používání Vídeňské úmluvy⁹ je skutečnost, že ne všechny

⁵ KOM(2001) 398, 11.7.2001.

⁶ KOM(2010) 348 v konečném znění, 1.7.2010.

⁷ Akt o jednotném trhu, KOM(2011) 206 v konečném znění, 13.4.2011, s. 19, a Roční analýza růstu, příloha 1 Zprávy o pokroku strategie Evropa 2020, KOM(2011) 11, A1/2, s. 5, rovněž uvádějí iniciativu v oblasti evropského smluvního práva.

⁸ KOM(2010) 245 v konečném znění, 26.8.2010, s. 13.

⁹ Výjimky představují Spojené království, Irsko, Portugalsko a Malta.

členské státy k této úmluvě přistoupily a že neexistuje mechanismus, jak zajistit její jednotný výklad.

Některé právní předpisy Unie jsou relevantní jak pro vztahy mezi podnikateli a spotřebiteli, tak pro vztahy mezi podnikateli navzájem. Směrnice o elektronickém obchodu¹⁰ obsahuje pravidla týkající se platnosti smluv uzavíraných elektronickými prostředky a některé požadavky, jejichž splnění je vyžadováno před uzavřením smlouvy.

V oblasti mezinárodního práva soukromého Unie schválila nástroje týkající se volby práva, a to zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)¹¹, a ve vztahu k informačním povinnostem před uzavřením smlouvy nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)¹². První z těchto nástrojů stanoví pravidla pro určení rozhodného práva v oblasti smluvních povinností a druhý nástroj v oblasti mimosmluvních povinností, a to včetně povinností vyplývajících z prohlášení, která byla učiněna před uzavřením smlouvy.

Nařízení Řím I a Řím II budou platit i nadále a nebudou tímto návrhem dotčena. I nadále bude zapotřebí stanovit rozhodné právo pro přeshraniční smlouvy. Dojde k tomu běžným postupem podle nařízení Řím I. Rozhodné právo si mohou zvolit samy smluvní strany (článek 3 nařízení Řím I), a pokud tak neučiní, použijí se obecná pravidla vyplývající z článku 4 nařízení Řím I. Pokud jde o spotřebitelské smlouvy, za podmínek vyplývajících z čl. 6 odst. 1 nařízení Řím I se v případě, že si smluvní strany nezvolily rozhodné právo, uplatní právo země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště.

Společná evropská právní úprava prodeje bude druhým systémem smluvního práva v rámci vnitrostátního právního řádu jednotlivých členských států. Jestliže se smluvní strany dohodnou na používání společné evropské právní úpravy prodeje, její pravidla budou jediným vnitrostátním právem, které se uplatní na záležitosti spadající do předmětu smlouvy. Jestliže záležitost spadá do oblasti působnosti společné evropské právní úpravy prodeje, není možné použít jakákoli jiná vnitrostátní pravidla. Tato dohoda o používání společné evropské právní úpravy prodeje představuje volbu mezi dvěma různými systémy právní úpravy prodeje zboží v rámci téhož vnitrostátního práva, a nepředstavuje tedy dříve uvedenou volbu rozhodného práva ve smyslu pravidel mezinárodního práva soukromého a nesmí být s touto volbou zaměňována.

Vzhledem k tomu, že se společná evropská právní úprava prodeje nevztahuje na všechny prvky smlouvy (např. protiprávnost smluv, zastoupení), tyto zbývající otázky se budou řídit platnými pravidly občanského práva členských států.

V rámci obvyklého používání nařízení Řím I je však volba práva v případě transakcí mezi podnikatelem a spotřebitelem omezena. Pokud si smluvní strany zvolí v rámci transakce mezi podnikatelem a spotřebitelem právo jiného členského státu, než je právo země spotřebitele, nesmí tato volba za podmínek čl. 6 odst. 1 nařízení Řím I zbavit spotřebitele ochrany, kterou mu poskytují ustanovení právního řádu, od nichž se nelze smluvně odchýlit, země jeho

¹⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu, Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1–16.

¹¹ Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

¹² Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 40.

obvyklého bydliště (čl. 6 odst. 2 nařízení Řím I). Pokud si však smluvní strany zvolí v rámci použitelného vnitrostátního práva společnou evropskou právní úpravu prodeje, nemusí mít toto ustanovení žádný praktický dopad. Důvodem je, že ustanovení společné evropské právní úpravy prodeje v rámci zvoleného práva dané země jsou totožná s ustanoveními společné evropské právní úpravy prodeje v rámci práva země spotřebitele. Úroveň ochrany poskytované kogentními předpisy na ochranu spotřebitele v zemi spotřebitele proto není vyšší, a spotřebitel tak není zbaven ochrany, kterou mu poskytují právní předpisy v místě jeho obvyklého bydliště.

- Soulad s ostatními politikami a cíli Unie

Tento návrh je v souladu s cílem dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele a obsahuje kogentní pravidla týkající se ochrany spotřebitele, od nichž se smluvní strany nemohou k tíži spotřebitele odchýlit. Úroveň ochrany, kterou tato kogentní pravidla poskytují, je navíc rovnocenná se stávajícím *acquis* nebo jej převyšuje.

Tento návrh je rovněž v souladu s politikou Unie napomáhat MSP, aby využívaly více příležitostí, které nabízí vnitřní trh. Společnou evropskou právní úpravu prodeje lze zvolit ve smlouvách mezi obchodníky, pokud je alespoň jeden z těchto obchodníků MSP podle definice vyplývající z doporučení Komise 2003/361/ES¹³ týkající se definice mikropodniků a malých a středních podniků a za současného zohlednění budoucího vývoje.

Návrh je rovněž v souladu s mezinárodní obchodní politikou Unie, neboť nediskriminuje smluvní strany ze třetích zemí, které si rovněž mohou zvolit používání společné evropské právní úpravy prodeje, pokud je jedna smluvní strana usazena v členském státě.

Tímto návrhem nejsou dotčeny budoucí iniciativy Komise týkající se odpovědnosti za porušení Smlouvy o fungování Evropské unie, např. v oblasti pravidel hospodářské soutěže.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- Konzultace zúčastněných stran

Zveřejněním zelené knihy Komise zahájila rozšířenou veřejnou konzultaci, která byla ukončena dne 31. ledna 2011. V reakci na konzultace ohledně zelené knihy Komise obdržela 320 odpovědí od všech kategorií zúčastněných subjektů v celé Unii. Řada respondentů spatřovala výhody možnosti 1 (zveřejnění výsledků skupiny odborníků) a možnosti 2 (sada nástrojů pro zákonodárce Unie). Možnost 4 (fakultativní nástroj evropského smluvního práva) získala podporu několika členských států i ostatních zúčastněných subjektů, a to samostatně nebo společně se sadou nástrojů, za předpokladu, že bude splňovat některé podmínky, jako je např. vysoká míra ochrany spotřebitele, jasnost a uživatelsky přívětivá ustanovení. Jedna z hlavních obav, kterou zúčastněné strany vyjádřily v reakci na zelenou knihu, byla nejasnost ve vztahu věcného obsahu případného nástroje evropského smluvního práva. Komise na tyto obavy reagovala tím, že zúčastněným subjektům poskytla příležitost uplatnit připomínky ke studii proveditelnosti, kterou připravila skupina odborníků pro evropské smluvní právo.

Z reakcí na zelenou knihu rovněž vyplývají preference týkající se věcného obsahu tohoto nástroje. V důsledku toho se návrh zaměřuje na smlouvy o prodeji zboží.

¹³ Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36.

Komise rozhodnutím ze dne 26. dubna 2010¹⁴ zřídila skupinu odborníků pro evropské smluvní právo. Skupina měla za úkol připravit studii proveditelnosti týkající se případného budoucího nástroje evropského smluvního práva, který by se vztahoval na hlavní aspekty, jež se v praxi objevují při přeshraničních transakcích.

V září 2010 byla zřízena skupina hlavních zúčastněných subjektů (podnikatelské a spotřebitelské asociace, zástupci bankovního a pojišťovacího sektoru a asociace advokátů a notářů) s cílem poskytnout skupině odborníků praktické vstupy týkající se uživatelské přívětivosti pravidel vytvořených v rámci studie proveditelnosti. Studie proveditelnosti byla zveřejněna dne 3. května 2011 a neformální konzultace byly otevřeny do 1. července 2011.

- Posouzení dopadů

V rámci posouzení dopadů se analyzovalo sedm možností politik vyplývajících ze zelené knihy. Zpráva o posouzení dopadů obsahuje úplný popis a analýzu těchto možností.

Mezi tyto možnosti patří základní scénář (bez změny politiky), sada nástrojů pro zákonodárce, doporučení o společné evropské právní úpravě prodeje, nařízení, kterým se stanoví fakultativní společná evropská právní úprava prodeje, směrnice (úplná nebo minimální harmonizace) o kogentní společné evropské právní úpravě prodeje, nařízení, které stanoví evropské smluvní právo a nařízení, které stanoví evropský občanský zákoník.

Zpráva o posouzení dopadů dospěla v rámci srovnávací analýzy dopadů těchto možností k závěru, že cíle politiky by nejlépe naplňovaly možnost fakultativního systému jednotného smluvního práva, směrnice obsahující úplnou harmonizaci a nařízení, kterým se stanoví kogentní úprava společného systému prodeje. I když by poslední dvě uvedené možnosti značně snížily náklady na transakci, které nesou obchodníci, a nabídly by méně složité právní prostředí pro ty, kteří chtějí obchodovat přes hranice, zároveň by však představovaly značnou zátěž pro obchodníky, protože i ti obchodníci, kteří obchodují pouze na domácím trhu, by se museli přizpůsobovat novému právnímu rámci. Náklady spojené s tím, aby se obchodníci seznámili s takovou novou kogentní právní úpravou by byly, zejména ve srovnání s fakultativním systémem jednotného smluvního práva, značné, protože by měly dopad na všechny obchodníky. Fakultativní systém jednotného smluvního práva by oproti tomu vedl pouze ke vzniku jednorázových nákladů vznikajícím těm obchodníkům, kteří tento systém hodlají využít při přeshraničním obchodu. Volba fakultativního systému jednotného smluvního práva byla proto odůvodněna jako nejvíce odpovídající opatření, protože by snížila náklady na transakce, které vynakládají obchodníci vyvážející do několika členských států, a přinesla by spotřebitelům větší volbu mezi výrobky za nižší ceny. Zároveň by zvýšila úroveň ochrany spotřebitelů, která je poskytována spotřebitelům nakupujícím přes hranice, a vytvořila tak prostředí důvěry, protože spotřebitelé by v rámci celé Unie používali stejný soubor pravidel.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

- Shrnutí navrhovaných opatření

Návrh obsahuje společnou evropskou právní úpravu prodeje. Harmonizuje vnitrostátní smluvní právo členských států, aniž by vyžadoval změny platné právní úpravy v členských

¹⁴ Úř. věst. L 105, 27.4.2010, s. 109.

státech, ale tím, že v rámci vnitrostátního práva jednotlivých členských států vytváří druhý systém smluvního práva pro účely smluv, na něž se vztahuje oblast působnosti tohoto systému, který je totožný v rámci celé Evropské unie a bude existovat vedle stávajících pravidel vnitrostátního smluvního práva. Společná evropská právní úprava prodeje se použije na dobrovolném základě a bude vycházet z dohody smluvních stran uzavírajících přeshraniční smlouvu.

- Právní základ

Návrh vychází z článku 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU).

Návrh obsahuje jediný a jednotný soubor plně harmonizovaných pravidel smluvního práva včetně pravidel na ochranu spotřebitele ve formě společné evropské právní úpravy prodeje, jíž je zapotřebí považovat za druhý systém smluvního práva existující v rámci vnitrostátního práva jednotlivých členských států a která je na základě platné dohody smluvních stran k dispozici pro přeshraniční transakce. Tato dohoda nepředstavuje volbu rozhodného práva ve smyslu pravidel mezinárodního práva soukromého a nesmí být s takovou volbou zaměňována. Tato volba se činí v rámci vnitrostátního práva, které je podle pravidel mezinárodního práva soukromého rozhodné.

Cílem tohoto řešení je vytvoření a fungování vnitřního trhu. Toto řešení by odstranilo překážky uplatňování základních svobod, které vyplývají z rozdílů mezi vnitrostátními právními řády, zejména pokud jde o dodatečné náklady na transakci a právní složitost, s níž se obchodníci setkávají při uzavírání přeshraničních transakcí, a nedostatek důvěry ve svá práva, který spotřebitelé pocítují při nákupu z jiné země EU. To vše má přímý dopad na vytvoření a fungování vnitřního trhu a omezování hospodářské soutěže.

Společná evropská právní úprava prodeje by v souladu s čl. 114 odst. 3 SFEU zajistila vysokou úroveň ochrany spotřebitele tím, že by zavedla vlastní soubor kogentních pravidel, která zachovávají nebo zdokonalují úroveň ochrany, kterou spotřebitelé využívají v rámci stávajícího práva EU v oblasti ochrany spotřebitelů.

- Zásada subsidiarity

Návrh je v souladu se zásadou subsidiarity vyplývající z článku 5 Smlouvy o Evropské unii (SEU).

Cíle tohoto návrhu, tj. přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že bude k dispozici fakultativní a jednotný soubor pravidel smluvního práva, má zjevný přeshraniční rozměr a nemůže jej být uspokojivě dosaženo členskými státy v rámci jejich vnitrostátních systémů.

Vzhledem k tomu, že rozdíly ve vnitrostátních systémech smluvního práva i nadále vytvářejí významné dodatečné náklady na přeshraniční transakce, nemůže být cíle spočívajícího v dokončení vnitřního trhu usnadněním expanze přeshraničního obchodu pro obchodníky a přeshraničních nákupů pro spotřebitele, plně dosaženo.

Členské státy nebudou přijetím nekoordinovaných opatření na vnitrostátní úrovni schopny odstranit dodatečné náklady na transakci a právní složitost vyplývající z rozdílů ve vnitrostátních systémech smluvního práva, jimž obchodníci čelí v přeshraničním obchodu v EU. Spotřebitelé budou mít i nadále menší možnost volby a omezený přístup k produktům

z jiných členských států. Rovněž nebudou pociťovat důvěru, která vyplývá ze znalosti vlastních práv.

V souladu se zásadou subsidiarity by cíle tohoto návrhu bylo možné lépe dosáhnout opatřeními na úrovni Unie. Unie má lepší postavení pro řešení problémů týkajících se právní roztržičnosti tím, že přijme opatření v oblasti smluvního práva, které sblíží pravidla, jež se použijí na přeshraniční transakce. Jak se vyvíjí tržní trendy a tlaky na členské státy, aby přijaly nezávislá opatření, například při regulaci rozvíjejícího se trhu s digitálním obsahem, rozdíl v právní úpravě, které vedou ke zvyšování nákladů na transakci a nedostatkům v ochraně spotřebitele, budou pravděpodobně narůstat.

- Zásada proporcionality

Návrh je v souladu se zásadou proporcionality vyplývající z článku 5 SEU.

Oblast působnosti tohoto návrhu se zaměřuje na ty aspekty, které v přeshraničních transakcích způsobují skutečné problémy, a není rozšířena na aspekty, na něž lépe reaguje vnitrostátní právo. Pokud jde o věcnou působnost, návrh obsahuje ustanovení, která upravují práva a povinnosti smluvních stran během platnosti smlouvy, ale nedotýká se například pravidel o zastupování, u nichž není pravděpodobné, že by byly předmětem sporu. Pokud jde o územní působnost, návrh se vztahuje na případy přeshraničních transakcí, u nichž vznikají problémy s dodatečnými náklady na transakci a složitostí právního systému. Osobní působnost návrhu je omezena na transakce, u nichž se vyskytují hlavní problémy související s vnitřním trhem, tj. na vztahy mezi podnikateli, kde je alespoň jedna smluvní strana malým a středním podnikem, a na vztahy mezi podnikatelem a spotřebitelem. Smlouvy uzavřené mezi soukromými osobami a smlouvy mezi obchodníky, kteří nejsou MSP, nejsou touto právní úpravou pokryty, protože nevykazují potřebu přijmout opatření, pokud jde o tyto typy přeshraničních smluv. Nařízení ponechává členským státům dvě možnosti, aby rozhodly, zda smluvním stranám umožní používat společnou evropskou právní úpravu prodeje také v čistě domácím prostředí a na smlouvy uzavírané mezi obchodníky, z nichž ani jeden není MSP.

Tento návrh představuje vzhledem k fakultativní a dobrovolné povaze společné evropské právní úpravy prodeje a ve srovnání s ostatními analyzovanými možnostmi přiměřené opatření. Znamená to, že její použití závisí na dohodě smluvních stran, pokud to společně považují za přínosné pro danou přeshraniční transakci. Skutečnost, že společná evropská právní úprava prodeje představuje fakultativní soubor pravidel, která se použijí jen v přeshraničních případech, znamená, že tato úprava může také odstraňovat překážky přeshraničního obchodu, aniž by zasahovala do hluboce zakořeněných vnitrostátních právních systémů a tradic. Společná evropská právní úprava prodeje bude fakultativním systémem, který bude existovat vedle stávajících pravidel smluvního práva a nebude je nahrazovat. Toto legislativní opatření bude tedy představovat pouze takový zásah, který je nezbytný pro vytvoření dalších příležitostí ve prospěch obchodníků a spotřebitelů na vnitřním trhu.

- Volba nástrojů

Nástroj, který byl pro tuto iniciativu zvolen, je nařízení o fakultativní společné evropské právní úpravě prodeje.

Nezávazný nástroj, jakým je například sada nástrojů pro zákonodárce EU nebo doporučení určené členským státům, by nedosáhl požadovaného cíle, tj. lépe vytvořit vnitřní trh a zlepšit jeho fungování. Směrnice nebo nařízení, které by nahradily vnitrostátní právo a zavedly

povinné evropské smluvní právo, by zacházely příliš daleko a požadovaly by, aby domácí obchodníci, kteří nehodlají prodávat přes hranice, nesli náklady, které nejsou vyváženy dosažením úspor nákladů, protože k těm dochází pouze v případě přeshraničního obchodu. Směrnice, která stanoví minimální normy pro povinné evropské smluvní právo, by navíc nebyla vhodná, protože by nezavedla úroveň právní jistoty a nezbytný stupeň jednotnosti, aby se snížily náklady na transakci.

4. DOPAD NA ROZPOČET

Komise po schválení návrhu vytvoří databázi pro výměnu informací týkajících se pravomocných rozsudků, které odkazují na společnou evropskou právní úpravu prodeje nebo na jakékoli jiné ustanovení tohoto nařízení, jakož i příslušných rozsudků Soudního dvora Evropské unie. Náklady související s touto databází budou pravděpodobně narůstat spolu s počtem pravomocných rozsudků, které budou k dispozici. Komise bude zároveň organizovat školení pro zástupce právnických profesí ohledně používání společné evropské právní úpravy prodeje¹⁵. Je pravděpodobné, že se tyto náklady časem sníží, jak poroste povědomí o fungování společné evropské právní úpravy prodeje.

5. DALŠÍ INFORMACE

- Zjednodušení

Návrh fakultativního a sekundárního systému smluvního práva má tu výhodu, že umožňuje smluvním stranám používat jednotný soubor pravidel smluvního práva v rámci celé EU, aniž by nahrazoval vnitrostátní systém smluvního práva. Samostatný a jednotný soubor pravidel může smluvním stranám nabídnout řešení nejčastějších problémů, které se mohou ve vztahu k smluvnímu právu vyskytnout v přeshraničních případech. Pokud jde o obchodníky, tato možnost by vyloučila potřebu vyhledávání jednotlivých vnitrostátních právních úprav. Aby spotřebitelé lépe pochopili svá práva vyplývající ze společné evropské právní úpravy prodeje, předložilo by se jim standardní informační oznámení, z něhož získají informace o svých právech.

Návrh má potenciál zajistit budoucí soudržnost právních předpisů EU v jiných oblastech politiky, kde je relevantní smluvní právo.

- Ustanovení o přezkumu

Návrh upravuje přezkum používání společné evropské právní úpravy prodeje nebo jakéhokoli jiného ustanovení tohoto nařízení po pěti letech ode dne jeho použitelnosti, a to zejména s ohledem na potřebu dále rozšířit rozsah působnosti ve vztahu ke smlouvám mezi podnikateli, tržní a technický rozvoj týkající se digitálního obsahu a budoucí vývoj v oblasti *acquis* Unie. Komise za tímto účelem předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu, kterou případně doplní o návrhy změn tohoto nařízení.

- Evropský hospodářský prostor

¹⁵ Sdělení Komise o budování důvěry v celoevropskou justici: nový rozměr evropského justičního vzdělávání, KOM(2011) 551 v konečném znění, 13.9.2011.

Návrh nařízení se týká záležitosti EHP, a proto by měl být rozšířen na EHP.

- Vysvětlení návrhu

Návrh je rozdělen na tři hlavní části: nařízení, příloha I tohoto nařízení obsahující pravidla smluvního práva (společnou evropskou právní úpravu prodeje) a přílohu II obsahující standardní informační oznámení.

A. Nařízení

Článek 1 stanoví cíl a předmět nařízení.

Článek 2 obsahuje seznam definic pojmů, které nařízení používá. Některé definice již existují v příslušném *acquis*, ale jiné představují pojmy, jejichž definice se objevuje poprvé.

Článek 3 vysvětluje fakultativní povahu pravidel smluvního práva v přeshraničních smlouvách o prodeji zboží, dodání digitálního obsahu a poskytování souvisejících služeb.

Článek 4 stanoví územní působnost nařízení, která je omezena na přeshraniční smlouvy.

Článek 5 stanoví věcnou působnost smluv o prodeji zboží, dodání digitálního obsahu a poskytnutí souvisejících služeb, jako jsou např. instalace a oprava.

Článek 6 vylučuje smlouvy se smíšeným účelem a splátkový prodej s oblasti působnosti tohoto nařízení.

Článek 7 popisuje osobní působnost tohoto nařízení, která se vztahuje na smlouvy uzavírané mezi obchodníkem a spotřebitelem a na smlouvy uzavírané mezi obchodníky, kde alespoň jedna smluvní strana je MSP.

Článek 8 vysvětluje, že volba společné evropské právní úpravy prodeje vyžaduje dohodu smluvních stran. Ve smlouvách uzavíraných mezi obchodníkem a spotřebitelem je volba společné evropské právní úpravy prodeje platná pouze tehdy, jestliže spotřebitel svůj souhlas vyjádřil výslovně a odděleně od vyjádření dohody směřující k uzavření smlouvy.

Článek 9 obsahuje několik požadavků na poskytování informací o společné evropské právní úpravě prodeje ve smlouvách uzavíraných mezi obchodníkem a spotřebitelem. Spotřebitel obdrží zejména informační oznámení uvedené v příloze II.

Článek 10 požaduje, aby členské státy zajistily zavedení sankcí pro případy, kdy obchodníci poruší své povinnosti týkající se zvláštních požadavků vyplývajících z článků 8 a 9.

Článek 11 vysvětluje, že v důsledku platné volby společné evropské právní úpravy prodeje, je tato úprava jediným rozhodným právem pro záležitosti v ní upravené a v důsledku toho se na záležitosti spadající do oblasti působnosti této úpravy nepoužijí jiná pravidla vnitrostátního práva. Volba společné evropské právní úpravy prodeje se uplatní zpětně a vztahuje se i na dodržení povinnosti poskytnout informace před uzavřením smlouvy a prostředky nápravy v případě nesplnění těchto povinností.

Článek 12 upřesňuje, že tímto nařízením nejsou dotčeny požadavky na poskytování informací vyplývající ze směrnice 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu¹⁶.

Článek 13 dává členským státům možnost přijmout právní předpisy, které umožní smluvním stranám používat společnou evropskou právní úpravu prodeje v čistě domácím prostředí a na smlouvy mezi obchodníky, z nichž ani jeden není MSP.

Článek 14 požaduje, aby členské státy oznamovaly pravomocné rozsudky svých soudů, které vykládají ustanovení společné evropské právní úpravy prodeje nebo jakékoli jiné ustanovení tohoto nařízení. Komise vytvoří databázi těchto rozsudků.

Článek 15 obsahuje ustanovení o přezkumu.

Článek 16 stanoví, že toto nařízení vstoupí v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

B. Příloha I

Příloha I obsahuje znění společné evropské právní úpravy prodeje.

Část I „Úvodní ustanovení“ upravuje obecné zásady smluvního práva, které musí všechny strany v jednání o smlouvě dodržovat, jako je např. dobrá víra a poctivé jednání. Zásada smluvní svobody poskytuje smluvním stranám možnost, odchýlit se od pravidel společné evropské právní úpravy prodeje, pokud nejsou tato pravidla výslovně označena jako kogentní, např. pravidla na ochranu spotřebitele.

Část II „Uzavírání závazné smlouvy“ obsahuje ustanovení o právu stran získat zásadní informace před uzavřením smlouvy a pravidla upravující způsoby uzavírání dohod mezi stranami. Tato část obsahuje specifická ustanovení, která spotřebitelům poskytují právo odstoupit od smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory. Obsahuje také ustanovení o zrušení smlouvy v důsledku omylu, podvodu, hrozby nebo zneužití postavení.

Část III „Posuzování obsahu smlouvy“ upravuje obecná ustanovení o tom, jak mají být v případě pochybností smluvní podmínky vykládány. Obsahuje rovněž pravidla o obsahu a účincích smluv i o smluvních podmínkách, které mohou být považovány za nepřiměřené, a tudíž neplatné.

Část IV „Povinnosti a prostředky nápravy stran kupní smlouvy“ se zaměřuje na pravidla specifická pro kupní smlouvy a smlouvy o dodání digitálního obsahu, z nichž vyplývají povinnosti prodávajícího a kupujícího. Tato část rovněž obsahuje pravidla o prostředcích nápravy v případě neplnění ze strany kupujícího a prodávajícího.

Část V „Povinnosti a prostředky nápravy strany smlouvy o poskytování souvisejících služeb“ se týká případů, kdy prodávající v úzké souvislosti se smlouvou o prodeji zboží nebo o dodání digitálního obsahu poskytuje některé služby, jako např. instalaci, opravu nebo údržbu. Tato část vysvětluje, jaká se v dané situaci uplatní pravidla, zejména jaká jsou práva a povinnosti stran vyplývající z takové smlouvy.

¹⁶ Úř. věst. L 376, 27.12.2006, s. 36.

Část VI „Náhrada škody a úrok“ obsahuje dodatečná společná pravidla o náhradě škody a o úrocích z prodlení.

Část VII „Navrácení plnění“ vysvětluje pravidla, která se použijí na to, co musí být navráceno v případě odstoupení od smlouvy nebo jejího ukončení.

Část VIII „Promlčení“ upravuje účinky uplynutí času na výkon práv vyplývajících ze smlouvy.

Dodatek 1 obsahuje vzorové pokyny pro odstoupení, které obchodník musí dát k dispozici spotřebiteli před uzavřením smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory a *Dodatek 2* obsahuje vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy.

C. Příloha II

Příloha II obsahuje standardní informační oznámení týkající se společné evropské právní úpravy prodeje, které obchodník musí dát spotřebiteli k dispozici před uzavřením dohody o používání společné evropské právní úpravy prodeje.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o společné evropské právní úpravě prodeje**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹⁷,s ohledem na stanovisko Výboru regionů¹⁸,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Stále existují značná omezení přeshraniční ekonomické činnosti, která zabraňují tomu, aby vnitřní trh využil svůj skutečný potenciál v oblasti růstu a vytváření pracovních míst. V současné době pouze jeden z deseti obchodníků v Unii vyváží v rámci Unie a většina těch, kteří tak činí, vyváží pouze do malého počtu členských států. Z celé řady překážek přeshraničního obchodu, počítaje v to daňovou úpravu, administrativní požadavky, obtíže s dodáním, jazyk a kulturu, obchodníci řadí problémy se zjišťováním ustanovení cizích právních řádů mezi hlavní překážky v transakcích mezi podnikateli a spotřebiteli a v transakcích mezi podnikateli navzájem. Vede to také ke znevýhodňování spotřebitelů vyplývajících z omezeného přístupu ke zboží. Různé vnitrostátní systémy smluvního práva proto narušují uplatňování základních svobod, jako je svoboda poskytování zboží a služeb, a představují překážku fungování a trvalému vytváření vnitřního trhu. Jejich důsledkem je také omezení hospodářské soutěže, zejména na trzích menších členských států.
- (2) Smlouvy jsou nepostradatelným právním nástrojem pro každou ekonomickou transakci. Skutečnost, že obchodníci musí zvolit a sjednat rozhodné právo, zjistit ustanovení cizího použitelného práva, což často zahrnuje i pořízení překladu, vyhledání právního poradenství, aby se seznámili s požadavky tohoto práva, a přizpůsobení smluv jednotlivým vnitrostátním systémům, které se mohou na přeshraniční transakci vztahovat, však způsobuje to, že je přeshraniční obchod oproti

¹⁷ Úř. věst. C , , s. .

¹⁸ Úř. věst. C , , s. .

domácímu obchodu složitější a nákladnější. Překážky související se smluvním právem jsou jedním z hlavních faktorů podílejících se na tom, že obchodníci, kteří se zaměřují na vývoz, se zdráhají zahájit přeshraniční obchod nebo rozšiřovat své operace do dalších členských států. Jejich odrazující účinek je zvláště silný pro malé a střední podniky (MSP), pro něž jsou často náklady na vstup na více zahraničních trhů ve srovnání s jejich obratem značně vysoké. V důsledku toho obchodníci přicházejí o úspory nákladů, jež by mohly dosáhnout, kdyby bylo možné uvádět na trh zboží a služby na základě jednotného smluvního práva použitelného na všechny jejich přeshraniční transakce a, pokud jde o online prostředí, na jedinou internetovou stránku.

- (3) Náklady na transakci související se smluvním právem, které tvoří prokazatelně značný podíl, a právní překážky vyplývající z rozdílů mezi kogentními pravidly na ochranu spotřebitele jednotlivých členských států mají přímý dopad na fungování vnitřního trhu, pokud jde o transakce uzavírané mezi podnikatelem a spotřebitelem. Podle článku 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (nařízení (ES) č. 593/2008)¹⁹ kdykoli obchodník zaměřuje svou činnost na spotřebitele v jiném členském státě, řídí se právem na ochranu spotřebitele členského státu, v němž má spotřebitel obvyklé bydliště, které poskytuje větší úroveň ochrany spotřebitele, a nemůže se od tohoto práva smluvně odchýlit; toto právo se uplatní i v případě, že si strany zvolily jiné rozhodné právo. Obchodníci proto musí dopředu zjistit, zda právo na ochranu spotřebitele poskytuje vyšší úroveň ochrany, a zajistit, aby jejich smlouvy byly v souladu s těmito požadavky. Pokud jde o elektronický obchod, musí být navíc pozměněny i internetové stránky, aby odrážely závazné požadavky rozhodného cizího práva při uzavírání smluv se spotřebitelem, což znamená další náklady. Stávající harmonizace práva na ochranu spotřebitele na úrovni Unie vedla v některých oblastech ke sblížení právních předpisů. Rozdíly mezi jednotlivými členskými státy jsou však i nadále podstatné; stávající harmonizace ponechává členským státům širokou škálu možností, jak splnit požadavky vyplývající z právních předpisů Unie a jak stanovit úroveň ochrany spotřebitele.
- (4) Překážky související se smluvním právem, které obchodníkům znesnadňují úplné využít potenciálu vnitřního trhu, znevýhodňují také spotřebitele. Menší míra přeshraničního obchodu vede k menšímu počtu dovozů a slabší hospodářské soutěži. Spotřebitelé mohou být znevýhodněni omezeným výběrem zboží za vyšší ceny, obojí z toho důvodu, že jim své výrobky a služby přímo nabízí menší počet zahraničních obchodníků, a nepřímo také jako důsledek omezeného obchodu mezi podnikateli na velkoobchodní úrovni. I když by přeshraniční nakupování mohlo přinést podstatnou ekonomickou výhodu, pokud jde o větší počet nabídek a jejich lepší kvalitu, řada spotřebitelů se zapojením do přeshraničního nakupování váhá vzhledem k nejistotě ohledně svých práv. Některé hlavní obavy spotřebitelů souvisejí se smluvním právem; zda by například spotřebitelé měli k dispozici odpovídající ochranu v případě koupě vadných výrobků. Podstatná část spotřebitelů v důsledku toho upřednostňuje domácí nákupy, i když to znamená, že mají menší výběr za vyšší ceny.
- (5) Snaha těch spotřebitelů, kteří hodlají využít cenových rozdílů mezi jednotlivými členskými státy tím, že nakupují v jiném členském státě, je navíc podkopána

¹⁹ Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

odmítnutím obchodníka takové zboží prodat. I když elektronický obchod značně zjednodušil hledání nabídek, jakož i porovnávání cen a dalších podmínek bez ohledu na místo, kde je obchodník usazen, objednávky od spotřebitelů ze zahraničí jsou velmi často odmítány, protože obchodníci nechtějí vstupovat do přeshraničních transakcí.

- (6) Rozdíly ve vnitrostátních systémech smluvního práva proto představují překážky, které spotřebitelům a obchodníkům znemožňují plně využívat výhod vnitřního trhu. Tyto překážky související se smluvním právem by se podstatně snížily, pokud by smlouvy mohly vycházet z jediného a jednotného souboru pravidel smluvního práva použitelného bez ohledu na to, kde jsou smluvní strany usazeny. Tento jednotný soubor pravidel smluvního práva by se měl vztahovat na celou dobu platnosti smlouvy, a měl by proto upravovat oblasti, které jsou při uzavírání smlouvy nejdůležitější. Rovněž by měl obsahovat plně harmonizovaná ustanovení o ochraně spotřebitele.
- (7) Rozdíly mezi vnitrostátními systémy smluvního práva a jejich účinky na přeshraniční obchod rovněž způsobují omezení hospodářské soutěže. Jestliže je objem přeshraničního obchodu malý, je omezená i hospodářská soutěž, a obchodníci tak mají méně pobídek k tomu, aby byli inovativnější a aby zlepšovali kvalitu svých výrobků nebo snižovali ceny. Zejména v menších členských státech s omezeným počtem domácích konkurentů může rozhodnutí zahraničních obchodníků nevstupovat na tyto trhy z důvodu nákladů a složitosti omezovat hospodářskou soutěž, což má značný dopad na možnosti volby a cenové úrovně dostupných výrobků. Překážky přeshraničního obchodu mohou navíc narušovat hospodářskou soutěž mezi MSP a většími společnostmi. S ohledem na značný dopad nákladů na transakci ve vztahu k obratu je více pravděpodobné, že na zahraniční trh nevstoupí spíše MSP než jeho větší konkurent.
- (8) K překonání těchto překážek souvisejících se smluvním právem by smluvní strany měly mít možnost sjednat, že se jejich smlouva bude řídit jediným a jednotným souborem pravidel smluvního práva, která mají stejný význam a výklad ve všech členských státech, tj. společnou právní úpravou prodeje. Společná evropská právní úprava prodeje by měla představovat další možnost, která zlepšuje volbu, jež mají strany k dispozici, a je otevřená k použití kdykoli se strany shodně domnívají, že je to prospěšné k tomu, aby došlo ke zjednodušení přeshraničního obchodu a zamezení vzniku nákladů na transakci a na využití příležitosti. Tato právní úprava by se měla stát základem pro smluvní vztahy pouze tehdy, když se smluvní strany dohodnou na jejím použití.
- (9) Nařízení zavádí společnou evropskou právní úpravu prodeje. Harmonizuje smluvní právo členských států, aniž by bylo nutné změnit platné vnitrostátní smluvní právo, ale ve vnitrostátním právu jednotlivých členských států vytváří sekundární systém smluvního práva pro smlouvy v rámci jeho oblasti působnosti. Tento sekundární systém by měl být stejný v rámci celé Unie a měl by existovat vedle platných vnitrostátních pravidel smluvního práva. Společná evropská právní úprava prodeje by se měla používat na dobrovolném základě a vycházet z dohody smluvních stran uzavírajících přeshraniční smlouvu.
- (10) Dohoda o použití společné evropské právní úpravy prodeje by měla představovat volbu provedenou v rámci příslušného vnitrostátního práva, které je použitelné podle

nařízení (ES) č. 593/2008, nebo ve vztahu k informačním povinnostem před uzavřením smlouvy podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (nařízení (ES) č. 864/2007)²⁰ nebo podle jakékoli jiné příslušné kolizní normy. Dohoda o používání společné evropské právní úpravy prodeje by proto neměla představovat volbu rozhodného práva ve smyslu kolizních norem, neměla by být s touto volbou zaměňována a neměla by být těmito kolizními normami dotčena. Toto nařízení proto nebude mít dopad na stávající kolizní normy.

- (11) Společná evropská právní úprava prodeje by měla obsahovat ucelený soubor plně harmonizovaných kogentních pravidel na ochranu spotřebitele. V souladu s čl. 114 odst. 3 Smlouvy by tato pravidla měla zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele s cílem posílit důvěru spotřebitele ve společnou evropskou právní úpravu prodeje, čímž spotřebitel bude na základě této úpravy pobízen uzavírat smlouvy. Tato pravidla by měla zachovávat nebo zlepšovat úroveň ochrany, která je spotřebitelům poskytována podle práva Unie na ochranu spotřebitele.
- (12) Vzhledem k tomu, že společná evropská právní úprava prodeje obsahuje úplný soubor harmonizovaných kogentních pravidel na ochranu spotřebitele, nebudou se vyskytovat rozdíly mezi právními systémy členských států v této oblasti, jestliže se smluvní strany rozhodnou pro použití společné evropské právní úpravy prodeje. V důsledku toho nemá ustanovení čl. 6 odst. 2 nařízení (ES) č. 593/2008, které předpokládá existenci různé úrovně ochrany spotřebitele v členských státech, žádný praktický dopad na záležitosti, na něž se vztahuje společná evropská právní úprava prodeje.
- (13) Společná evropská právní úprava prodeje by měla být k dispozici pro účely přeshraničních smluv, protože v souvislosti s jejich uzavíráním vedou rozdíly mezi vnitrostátními právními systémy ke složitosti a vzniku dodatečných nákladů a odrazují strany od navazování smluvních vztahů. Přeshraniční povaha smlouvy by měla být ve smlouvách uzavíraných mezi podnikateli posouzena na základě obvyklého bydliště stran. Ve smlouvách uzavíraných mezi podnikateli a spotřebiteli by měl být přeshraniční požadavek splněn za předpokladu, že je buď obecná adresa uvedená spotřebitelem, nebo adresa pro dodání zboží, nebo fakturační adresa uvedená spotřebitelem na území členského státu, ale mimo stát, v němž má obchodník své obvyklé bydliště.
- (14) Používání společné evropské právní úpravy prodeje by nemělo být omezeno na přeshraniční situace zahrnující pouze členské státy, ale mělo by být k dispozici k usnadnění obchodu mezi členskými státy a třetími zeměmi. Jestliže jsou do smluvního vztahu zapojeni spotřebitelé z třetí země, na dohodu o používání společné evropské právní úpravy prodeje, což by znamenalo volbu cizího práva, by se měly vztahovat použitelné kolizní normy.
- (15) Obchodníci zapojení jak do čistě domácích, tak do přeshraničních transakcí mohou považovat za užitečné používat pro všechny své transakce jedinou a jednotnou smlouvu. Členské státy by proto měly mít možnost rozhodnout, že strany mohou používat společnou evropskou právní úpravu prodeje i v čistě domácím prostředí.

²⁰ Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 40.

- (16) Společná evropská právní úprava prodeje by měla být k dispozici zejména za účelem prodeje movitého zboží, včetně výroby a produkce takového zboží, protože se jedná o hospodářsky samostatný a nejdůležitější typ smlouvy, který by mohl mít značný potenciál růstu v přeshraničním obchodě, zejména pokud jde o elektronický obchod.
- (17) Oblast působnosti společné evropské právní úpravy by se měla vztahovat i na smlouvy o dodání digitálního obsahu, aby se zohlednil rostoucí význam digitálního hospodářství. Převod digitálního obsahu za účelem uchování, zpracování nebo přístupu a opakovaného použití, jako je např. stahování hudby, rychle roste a má značný potenciál k dalšímu růstu, ale je stále obklopen značným stupněm rozmanitosti, pokud jde o vnitrostátní právní systémy a právní nejistotu. Společná evropská právní úprava prodeje by se měla proto vztahovat i na dodání digitálního obsahu bez ohledu na to, zda byl tento obsah dodán na hmotném nosiči.
- (18) Digitální obsah je často dodáván nikoli výměnou za zaplacení ceny, ale v souvislosti se samostatně zaplaceným zbožím nebo službou, které zahrnují nepeněžní plnění, jako je poskytnutí přístupu k osobním údajům, nebo bezplatně v souvislosti s marketingovou strategií, která vychází z očekávání, že spotřebitel později koupí výrobek s dodatečným nebo propracovanějším digitálním obsahem. S ohledem na tuto specifickou strukturu trhu a na skutečnost, že vady poskytnutého digitálního obsahu mohou poškodit ekonomické zájmy spotřebitele bez ohledu na podmínky, za nichž byl digitální obsah dodán, použitelnost společné evropské právní úpravy prodeje by neměla záviset na tom, zda za daný digitální obsah byla zaplacena kupní cena.
- (19) S cílem maximálně využít přidanou hodnotu společné evropské právní úpravy prodeje by se její věcná působnost měla vztahovat na služby poskytované prodávajícím, které přímo a úzce souvisejí s dotyčným zbožím nebo digitálním obsahem dodaným na základě společné evropské právní úpravy prodeje a které jsou v praxi často kombinovány v téže nebo související smlouvě ve stejné době; jedná se nejčastěji o opravu, údržbu a instalaci zboží nebo digitálního obsahu.
- (20) Společná evropská právní úprava prodeje by se neměla vztahovat na jakékoli související smlouvy, na základě nichž kupující získává zboží nebo službu od třetí osoby. Nebylo by to vhodné z toho důvodu, že tato třetí osoba není součástí dohody uzavřené mezi smluvními stranami o používání pravidel obsažených ve společné evropské právní úpravě prodeje. Na související smlouvu uzavřenou s třetí osobou by se měla vztahovat příslušná vnitrostátní právní úprava, která je podle nařízení (ES) č. 593/2008 a (ES) č. 864/2007 použitelná, nebo jakékoli jiné příslušné kolizní normy.
- (21) Aby se cíleným a přiměřeným způsobem vyřešily aktuální problémy v oblasti vnitřního trhu a hospodářské soutěže, měla by se osobní působnost společné evropské právní úpravy prodeje zaměřit na strany, které v současné době od obchodování v zahraničí odrazují rozdíly ve vnitrostátních systémech smluvního práva, což vede ke značnému negativnímu dopadu na přeshraniční obchod. Tato úprava by se proto měla vztahovat na transakce mezi obchodníky a spotřebiteli a na smlouvy mezi obchodníky, pokud je alespoň jeden z těchto obchodníků MSP podle definice vyplývající z doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 týkající se definice mikropodniků a malých a středních podniků.²¹ Tím by však neměla být dotčena

²¹ Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36.

možnost členských států přijmout právní předpisy, které umožní použití společné evropské právní úpravy prodeje i na smlouvy mezi obchodníky, z nichž ani jeden není MSP. V transakcích mezi podnikateli však obchodníci mají v každém případě úplnou smluvní svobodu a jsou vyzýváni, aby při navrhování vlastních smluvních podmínek načerpali inspiraci ze společné evropské právní úpravy prodeje.

- (22) Pro použití společné evropské právní úpravy prodeje je nezbytná dohoda smluvních stran. Pokud jde o transakce mezi podnikatelem a spotřebitelem, měly by se na tuto dohodu vztahovat přísné požadavky. Vzhledem k tomu, že to bude obvykle obchodník, kdo navrhuje použití společné evropské právní úpravy prodeje, spotřebitelé si musí být plně vědomi skutečnosti, že souhlasí s používáním pravidel, která jsou odlišná od platné vnitrostátní právní úpravy. Souhlas spotřebitele s použitím společné evropské právní úpravy prodeje by proto měl být přípustný pouze ve formě výslovného vyjádření, které je jasně odděleno od vyjádření souhlasu s uzavřením smlouvy. Nemělo by proto být možné nabízet používání společné evropské právní úpravy prodeje jako podmínku ve smlouvě, která má být uzavřena, a zejména nikoli jako součást standardních podmínek daného obchodníka. Obchodník by měl spotřebiteli poskytnout na trvalém nosiči potvrzení týkající se této dohody o používání společné evropské právní úpravy prodeje.
- (23) Vedle toho, že musí jít o vědomou volbu používání společné evropské právní úpravy prodeje ze strany spotřebitele, jeho souhlas by měl vycházet z informovaného rozhodnutí. Obchodník by proto neměl spotřebitele pouze upozornit na zamýšlené používání společné evropské právní úpravy prodeje, ale měl by mu rovněž poskytnout informace o jeho povaze a nejvýraznějších rysech. Aby bylo plnění tohoto úkolu obchodníkům co nejvíce usnadněno a zamezilo se nadbytečné administrativní zátěži a aby se zajistila jednotnost v míře a kvalitě informací poskytovaných spotřebiteli, obchodníci by jim měli poskytnout standardní informační oznámení uvedené v tomto nařízení, které je tak k dispozici ve všech úředních jazycích Unie. Jestliže není možné spotřebiteli poskytnout informační oznámení, je-li smlouva např. uzavírána telefonicky, nebo jestliže obchodník neposkytl spotřebiteli toto informační oznámení, dohoda o používání společné evropské právní úpravy prodeje by neměla být pro spotřebitele závazná až do doby, než obdrží informační oznámení a potvrzení této dohody a následně vyjádří svůj souhlas.
- (24) Aby se zamezilo selektivnímu používání některých prvků společné evropské právní úpravy prodeje, které by mohlo narušit rovnováhu mezi právy a povinnostmi smluvních stran a mít negativní vliv na míru ochrany spotřebitelů, volba by se měla vztahovat na společnou evropskou právní úpravu prodeje jako celek, nikoli na její jednotlivé části.
- (25) Pokud by se jinak na danou smlouvu uplatnila Úmluva Organizace spojených národů o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, volba používání společné evropské právní úpravy prodeje by měla implikovat dohodu smluvních stran o vyloučení této úmluvy.
- (26) Pravidla vyplývající ze společné evropské právní úpravy prodeje by se měla vztahovat na záležitosti smluvního práva, které mají praktický význam po dobu platnosti všech typů smluv, které spadají do jejich věcné i osobní působnosti, zejména smluv uzavřených on-line. Společnou evropskou právní úpravou prodeje by se proto vedle práv a povinností stran a prostředků nápravy, které jsou k dispozici v případě neplnění, měly řídit i povinnosti poskytovat informace před uzavřením smlouvy, uzavírání

smluv včetně formálních požadavků na uzavírání smluv, právo odstoupit od smlouvy a jeho důsledky, zrušení smlouvy z důvodu omylu, podvodu, hrozby nebo zneužití postavení a důsledky takového zrušení smlouvy, výklad, obsah a účinky smlouvy, posuzování a důsledky nepřiměřených smluvních podmínek, navrácení po zrušení nebo ukončení smlouvy a promlčení a prekluzi práv. Měla by rovněž upravovat sankce, které jsou k dispozici v případě porušení povinností vyplývajících z jejího používání.

- (27) Veškeré záležitosti smluvní i mimosmluvní povahy, které nejsou společnou evropskou právní úpravou prodeje upraveny, se řídí platnými pravidly vnitrostátního práva stojícími mimo společnou evropskou právní úpravu prodeje, které je použitelné podle nařízení (ES) č. 593/2008 a (ES) č. 864/2007 nebo podle jakékoli jiné příslušné kolizní normy. Tyto záležitosti zahrnují právní subjektivitu, neplatnost smlouvy v důsledku nedostatečné způsobilosti, protiprávnost nebo rozpor s dobrými mravy, stanovení smluvního jazyka, záležitosti zákazu diskriminace, zastoupení, existenci více dlužníků nebo více věřitelů, výměnu smluvních stran včetně právního nástupnictví, započtení a spojení, vlastnická práva včetně převodu vlastnictví, práv duševního vlastnictví a mimosmluvní odpovědnosti. Otázka, zda lze společně uplatňovat souběžné nároky vyplývající ze smluvní i mimosmluvní odpovědnosti, nespadá do oblasti působnosti společné evropské právní úpravy prodeje.
- (28) Záležitosti, které nespádají do působnosti smluvního práva, by se neměly řídit společnou evropskou právní úpravou prodeje. Tímto nařízením by neměla být dotčena právní úprava Unie nebo členských států týkající se těchto záležitostí. Například informační povinnosti, které jsou uloženy za účelem ochrany zdraví a bezpečnosti nebo z důvodů souvisejících se životním prostředím, by měly zůstat mimo oblast působnosti společné evropské právní úpravy prodeje. Tímto nařízením by dále neměly být dotčeny požadavky na poskytování informací podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu²².
- (29) Jakmile bylo platně sjednáno použití společné evropské právní úpravy prodeje, měly by se touto úpravou řídit všechny záležitosti spadající do oblasti její působnosti. Pravidla společné evropské právní úpravy prodeje by měla být vykládána samostatně v souladu se zavedenými zásadami pro výklad práva Unie. Otázky týkající se záležitostí spadajících do oblasti působnosti společné evropské právní úpravy prodeje, které nejsou výslovně upraveny, by měly být vyřešeny pouze výkladem pravidel této úpravy bez odkazu na jakékoli jiné právo. Pravidla společné evropské právní úpravy prodeje by měla být vykládána na základě zásad a cílů, z nichž všechna její ustanovení vycházejí.
- (30) Smluvní svoboda by měla představovat hlavní zásadu, na níž je společná evropská právní úprava prodeje založena. Autonomie smluvních stran by měla být omezena jen tehdy a v tom rozsahu, v jakém je to nezbytné, zejména z důvodu ochrany spotřebitele. Pokud taková potřeba existuje, je zapotřebí jasně informovat o kogentní povaze daných pravidel.

²² Úř. věst. L 376, 27.12.2006, s. 36.

- (31) Zásady dobré víry a poctivého jednání by měly představovat vzor, jak mají smluvní strany spolupracovat. Vzhledem k tomu, že některá pravidla představují specifické projevy obecné zásady dobré víry a poctivého jednání, měla by mít přednost před obecnou zásadou. Obecná zásada by proto neměla být používána jako nástroj pro změnu práv a povinností smluvních stran, které vyplývají ze specifických pravidel. Požadavky vyplývající ze zásady dobré víry a poctivého jednání by měly mimo jiné záviset na relativní úrovni odbornosti smluvních stran, a proto by měly být stanoveny jinak v transakcích mezi podnikatelem a spotřebitelem a jinak v transakcích mezi podnikateli navzájem. V transakcích mezi obchodníky by měl být v této souvislosti relevantním faktorem i poctivý obchodní styk v daném odvětví.
- (32) Obecným cílem společné evropské právní úpravy prodeje by měla být ochrana platné smlouvy, kdykoli to je možné a vhodné s ohledem na oprávněný zájem smluvních stran.
- (33) Společná evropská právní úprava prodeje by měla identifikovat vyvážená řešení a zohlednit oprávněné zájmy smluvních stran na stanovení a používání dostupných prostředků nápravy v případě neplnění smlouvy. Ve smlouvách uzavíraných mezi podnikatelem a spotřebitelem by systém prostředků nápravy měl odrážet skutečnost, že nedostatek shody zboží, digitálního obsahu nebo služeb se smlouvou spadá do odpovědnosti obchodníka.
- (34) Komise by měla vytvořit databázi obsahující judikaturu Soudního dvora Evropské unie a vnitrostátních soudů týkající se výkladu společné evropské právní úpravy prodeje nebo jakéhokoli jiného ustanovení tohoto nařízení, aby zpřístupnění těchto relevantních pravomocných rozsudků veřejnosti posilovalo právní jistotu. Členské státy by měly plnění tohoto úkolu umožnit a zajistit, aby tyto vnitrostátní rozsudky byly rychle sdělovány Komisi.
- (35) Je také vhodné přezkoumat fungování společné evropské právní úpravy prodeje nebo jakékoli jiné ustanovení tohoto nařízení po pěti letech jeho fungování. Tento přezkum by měl mimo jiné zohledňovat potřebu dalšího rozšíření oblasti působnosti ve vztahu ke smlouvám mezi podnikateli, tržní a technický rozvoj týkající se digitálního obsahu a budoucí vývoj *acquis* Unie.
- (36) Vzhledem k tomu, že cílů tohoto nařízení, a sice přispět řádnému fungování vnitřního trhu vytvořením jednotného souboru pravidel smluvního práva, který bude možné používat při přeshraničních transakcích v rámci Unie, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni jednotlivých členských států a lze jej lépe dosáhnout na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (37) Toto nařízení dodržuje základní práva a zachovává zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie, a sice články 16, 38 a 47 této listiny.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1 **Cíl a předmět**

1. Účelem tohoto nařízení je zlepšit podmínky pro vytvoření a fungování vnitřního trhu poskytnutím jednotného souboru pravidel smluvního práva stanoveného v příloze I („společná evropská právní úprava prodeje“). Tato pravidla lze používat na přeshraniční transakce týkající se prodeje zboží, dodání digitálního obsahu a poskytování souvisejících služeb, jestliže se tak smluvní strany dohodnou.
2. Toto nařízení umožňuje obchodníkům, aby se spoléhali na společný soubor pravidel a používali stejné smluvní podmínky při svých přeshraničních transakcích, čímž se sníží zbytečné náklady a zároveň poskytne vysoký stupeň právní jistoty.
3. Pokud jde o smlouvy mezi obchodníky a spotřebiteli, toto nařízení obsahuje ucelený soubor pravidel na ochranu spotřebitele s cílem zajistit vysokou míru této ochrany, posílit důvěru spotřebitele ve vnitřní trh a podnítit spotřebitele k přeshraničním nákupům.

Článek 2 **Definice**

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „smlouvou“ dohoda směřující k tomu, aby z ní vyplývaly povinnosti nebo jiné právní účinky;
- b) „dobrou vírou a poctivým jednáním“ norma chování charakterizovaná poctivostí, otevřeností a zohledněním zájmů druhé strany příslušné transakce nebo vztahu;
- c) „ztrátou“ ekonomická ztráta a neekonomická ztráta v podobě bolesti a utrpení, s výjimkou jiných forem neekonomické ztráty, jako je zhoršení životních podmínek a ztráta radosti;
- d) „standardními smluvními podmínkami“ smluvní podmínky, které byly dopředu navrženy pro několik transakcí, na nichž se podílejí různé strany, a které nebyly stranami individuálně sjednány ve smyslu článku 7 společné evropské právní úpravy prodeje;
- e) „obchodníkem“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která činí právní úkony v souvislosti se svou živností, podnikáním, řemeslem nebo povoláním;
- f) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která jedná za účelem, jež nelze považovat za její živnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;
- g) „náhradou škody“ peněžní částka, k jejímuž vyplacení může být osoba oprávněna z důvodu způsobené ztráty, újmy na zdraví nebo škody;
- h) „zbožím“ jakákoli hmotná věc movitá; s výjimkou:

- i) elektřiny a zemního plynu; a
 - ii) vody a jiných druhů plynu, pokud nejsou prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství;
- i) „cenou“ peněžní částka, která má být zaplacená za prodané zboží, dodaný digitální obsah nebo poskytnutou související službu;
 - j) „digitálním obsahem“ data, která jsou vyprodukována a dodána v digitální podobě bez ohledu na to, zda k tomu došlo podle požadavků kupujícího, včetně video, audio, obrazového a psaného digitálního obsahu, digitálních her, softwaru a digitálního obsahu, který umožňuje personalizaci stávajícího hardwaru nebo softwaru; s výjimkou:
 - i) finančních služeb, včetně internetového bankovníctví;
 - ii) právního nebo finančního poradenství poskytovaného v elektronické podobě;
 - iii) elektronických služeb v oblasti zdravotní péče;
 - iv) služeb a sítí elektronických komunikací a s nimi spojených zařízení a služeb;
 - v) hazardních her;
 - vi) vytvoření nového digitálního obsahu a změny stávajícího digitálního obsahu ze strany spotřebitelů nebo jakoukoli jinou interakcí s tvorbou dalších uživatelů;
 - k) „kupní smlouvou“ jakákoli smlouva, na základě níž obchodník („prodávající“) převádí nebo se zavazuje k tomu, že převede svá vlastnická práva ke zboží na jinou osobu („kupujícího“), a kupující se zavazuje k tomu, že zaplatí kupní cenu; patří sem i smlouva o dodání zboží, které má být vyrobeno nebo vyprodukováno, a nepatří sem smlouvy o prodeji souvisejícím s exekucí nebo smlouvy, které jinak souvisejí s výkonem veřejné moci;
 - l) „spotřebitelskou kupní smlouvou“ kupní smlouva, kde je prodávajícím obchodník a kupujícím spotřebitel;
 - m) „související službou“ služba související se zbožím nebo digitálním obsahem, jako např. instalace, údržba, oprava nebo jakékoli jiné zpracování, kterou poskytuje prodávající zboží nebo dodavatel digitálního obsahu na základě kupní smlouvy, smlouvy o dodání digitálního obsahu nebo na základě samostatné smlouvy o poskytování související služby, která byla uzavřena ve stejnou dobu jako kupní smlouva nebo smlouva o dodání digitálního obsahu; s výjimkou:
 - i) služeb v oblasti dopravy;
 - ii) služeb v oblasti vzdělávání;
 - iii) služeb v oblasti telekomunikační podpory; a
 - iv) finančních služeb;

- n) „poskytovatelem služeb“ osoba, která prodává zboží nebo dodává digitální obsah a která se zaváže k tomu, že spotřebiteli poskytne služby související s tímto zbožím nebo digitálním obsahem;
- o) „zákazníkem“ jakákoli osoba, která související službu kupuje;
- p) „smlouvou uzavřenou na dálku“ jakákoli smlouva mezi obchodníkem a spotřebitelem uzavřená v rámci organizovaného režimu prodeje na dálku bez současné fyzické přítomnosti obchodníka nebo, jestliže je obchodník právnickou osobou, fyzické osoby, která jej zastupuje, a spotřebitele za výlučného použití jednoho nebo více prostředků komunikace na dálku až do doby, kdy byla smlouva uzavřena;
- q) „smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory“ jakákoli smlouva mezi obchodníkem a spotřebitelem:
- i) uzavřená za současné fyzické přítomnosti obchodníka nebo, pokud je obchodník právnickou osobou, fyzické osoby, která jej zastupuje, a spotřebitele v místě, které nepředstavuje obchodní prostory obchodníka, nebo uzavřená na základě nabídky předložené spotřebitelem za týchž okolností; nebo
 - ii) uzavřená v obchodních prostorách obchodníka nebo pomocí jakýchkoli prostředků komunikace na dálku okamžitě poté, co byl spotřebitel osobně a individuálně osloven v místě, které nepředstavuje obchodní prostory obchodníka, a za současné přítomnosti obchodníka nebo, pokud je obchodník právnickou osobou, fyzické osoby, která jej zastupuje, a spotřebitele; nebo
 - iii) uzavřená během zájezdu organizovaného obchodníkem nebo, pokud je obchodník právnickou osobou, fyzickou osobou, která jej zastupuje, s cílem nebo účinkem propagace a prodeje zboží nebo dodání digitálního obsahu či poskytnutí souvisejících služeb spotřebiteli;
- r) „obchodními prostorami“:
- i) jakékoli nemovité maloobchodní prostory, kde obchodník vykonává svou činnost trvale, nebo
 - ii) jakékoli movité maloobchodní prostory, kde obchodník vykonává svou činnost obvykle;
- s) „obchodní zárukou“ jakýkoli závazek obchodníka nebo výrobce vůči spotřebiteli poskytovaný vedle jejich právních povinností vyplývajících z článku 106 a spočívající v tom, že v případě nedostatku shody obchodník nebo výrobce vrátí spotřebiteli zaplacenou cenu nebo že zboží nebo digitální obsah vymění, opraví nebo zařídí jeho servis, pokud zboží nebo digitální obsah neodpovídá požadavkům jiným než vztahujícím se na shodu, uvedeným v záručním listě nebo v příslušné reklamě dostupné v době uzavření smlouvy nebo před jejím uzavřením;
- t) „trvalým nosičem“ každý nosič, který umožňuje straně ukládat informace určené jí osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí využití, po dobu přiměřenou pro jejich účel, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;

- u) „veřejnou dražbou“ způsob prodeje, kdy obchodník nabízí zboží nebo digitální obsah spotřebiteli, který se dražby osobně účastní nebo je mu dána možnost se jí osobně účastnit, prostřednictvím transparentního konkurenčního nabídkového řízení prováděného dražitelem, a osoba, která podá úspěšnou nabídku, je zavázána k nákupu zboží nebo digitálního obsahu;
- v) „kogentním ustanovením“ jakékoli ustanovení, jehož uplatnění nemohou strany vyloučit, nebo se od něj odchýlit a jehož účinky nemohou měnit;
- w) „věřitelem“ osoba, která má právo na to, aby vůči ní jiná osoba, dlužník, splnila peněžní či nepeněžní povinnost;
- x) „dlužníkem“ osoba, která má peněžní či nepeněžní povinnost vůči jiné osobě, věřiteli;
- y) „závazkem“ povinnost plnit to, co je jedna strana právního vztahu povinna plnit druhé straně.

Článek 3

Fakultativní povaha společné evropské právní úpravy prodeje

Smluvní strany si mohou sjednat, že se jejich přeshraniční smlouvy o prodeji zboží, dodání digitálního obsahu a poskytování souvisejících služeb bude řídit společnou evropskou právní úpravou prodeje, a to v rámci územní, věcné a osobní působnosti stanovené v článcích 4 až 7.

Článek 4

Přeshraniční smlouvy

1. Společnou evropskou právní úpravu prodeje lze použít na přeshraniční smlouvy.
2. Pro účely tohoto nařízení je smlouva uzavřená mezi obchodníky přeshraniční smlouvou, pokud mají smluvní strany své obvyklé bydliště v různých zemích, z nichž alespoň jedna je členským státem.
3. Pro účely tohoto nařízení je smlouva uzavřená mezi obchodníkem a spotřebitelem přeshraniční smlouvou, jestliže:
 - a) adresa uvedená spotřebitelem, adresa pro dodání zboží, nebo fakturační adresa se nachází v jiném členském státě, než je stát obvyklého bydliště obchodníka; a
 - b) alespoň jedna z těchto zemí je členským státem.
4. Pro účely tohoto nařízení se za obvyklé bydliště obchodních společností nebo jiných zapsaných nebo nezapsaných subjektů považuje místo jejich ústřední správy. Obvyklým bydlištěm obchodníka, který je fyzickou osobou, je jeho hlavní místo podnikání.
5. Jestliže je smlouva uzavřena v souvislosti s operacemi pobočky, agentury nebo jiného zařízení obchodníka, je místo, kde se pobočka, agentura nebo jiné zařízení nachází, považováno za místo obvyklého bydliště obchodníka.

6. Relevantním okamžikem pro účely stanovení toho, zda se jedná o přeshraniční smlouvu, je okamžik uzavření dohody o použití společné evropské právní úpravy prodeje.

Článek 5

Smlouvy, na něž lze uplatnit společnou evropskou právní úpravu prodeje

Společnou evropskou právní úpravu prodeje lze uplatnit na:

- a) kupní smlouvy;
- b) smlouvy o dodání digitálního obsahu, který je buď dodáván na hmotném nosiči, či nikoli, a který uživatel může ukládat, zpracovávat, mít k němu přístup nebo znovu používat bez ohledu na to, zda byl digitální obsah dodáván oproti zaplacení kupní ceny;
- c) smlouvy o poskytování související služby bez ohledu na to, zda byla za související službu sjednána samostatná cena.

Článek 6

Vyloučení smluv se smíšeným účelem a smluv souvisejících se spotřebitelským úvěrem

1. Společnou evropskou právní úpravu prodeje nelze používat na smlouvy se smíšeným účelem, které obsahují jakékoli jiné prvky, než jsou prodej zboží, dodání digitálního obsahu a poskytnutí souvisejících služeb ve smyslu článku 5.
2. Společnou evropskou právní úpravu prodeje nelze používat na smlouvy uzavírané mezi obchodníkem a spotřebitelem, v rámci nichž obchodník poskytuje nebo se zavazuje, že poskytne, spotřebiteli úvěr ve formě odložené platby, půjčky nebo jiného podobného finančního ujednání. Společnou evropskou právní úpravu prodeje lze použít na smlouvy uzavírané mezi obchodníkem a spotřebitelem, jestliže jsou zboží, digitální obsah nebo související služby téhož druhu dodávány na trvalém základě a spotřebitel za toto zboží, digitální obsah nebo související služby platí po dobu trvání těchto dodávek ve formě splátek.

Článek 7

Smluvní strany

1. Společnou evropskou právní úpravu prodeje lze použít pouze v případě, že prodávajícím zboží nebo dodavatelem digitálního obsahu je obchodník. Jsou-li všechny smluvní strany obchodníky, lze společnou evropskou právní úpravu prodeje použít, pokud je alespoň jedna z těchto stran malým nebo středním podnikem („MSP“).
2. Pro účely tohoto nařízení je obchodníkem MSP, který
 - a) zaměstnává méně než 250 osob; a

- b) má roční obrat nepřesahující 50 milionů EUR nebo bilanční sumu roční rozvahy nepřesahující 43 milionů EUR nebo, v případě MSP, jenž má své obvyklé sídlo v členském státě, jehož měnou není euro, nebo ve třetí zemi, odpovídající částku v měně tohoto členského státu nebo třetího země.

Článek 8

Dohoda o použití společné evropské právní úpravy prodeje

1. Použití společné evropské právní úpravy prodeje vyžaduje dohodu stran. Existence této dohody a její platnost se stanoví na základě odstavců 2 a 3 tohoto článku, článku 9 a všech ostatních příslušných ustanovení společné evropské právní úpravy prodeje.
2. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem je dohoda o použití společné evropské právní úpravy prodeje platná pouze tehdy, jestliže spotřebitel svůj souhlas vyjádřil výslovně a odděleně od vyjádření dohody směřující k uzavření smlouvy. Obchodník poskytne spotřebiteli potvrzení o této dohodě na trvalém nosiči.
3. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nelze sjednat, že se společná evropská právní úprava prodeje použije částečně, ale vždy jako celek.

Článek 9

Standardní informační oznámení v případě smluv mezi obchodníkem a spotřebitelem

1. Ve smlouvách uzavíraných mezi obchodníkem a spotřebitelem musí obchodník vedle splnění informačních povinností před uzavřením smlouvy stanovených ve společné evropské právní úpravě prodeje spotřebitele upozornit na zamýšlené použití společné evropské právní úpravy prodeje, a to před uzavřením smlouvy tím, že spotřebiteli jasným způsobem poskytne informační oznámení obsažené v příloze II. Jestliže byla dohoda o použití společné právní úpravy prodeje uzavřena telefonicky nebo jiným způsobem, který neumožňuje poskytnout spotřebiteli informační oznámení, nebo jestliže obchodník neposkytl toto informační oznámení, spotřebitel není touto dohodou vázán do doby, než obdrží potvrzení vyplývající z čl. 8 odst. 2, které bylo doplněno o informační oznámení, a vyjádří svůj souhlas s použitím společné evropské právní úpravy prodeje.
2. Informační oznámení podle odstavce 1, je-li poskytováno v elektronické podobě, obsahuje hyperlink a ve všech ostatních případech odkaz na internetovou stránku, kde lze zdarma získat znění společné evropské právní úpravy prodeje.

Článek 10

Sankce za porušení specifických požadavků

Členské státy stanoví sankce pro případy, kdy obchodník ve vztahu k spotřebiteli poruší požadavky vyplývající z článků 8 a 9, a přijmou všechna opatření, která jsou zapotřebí pro ukládání těchto sankcí. Takto stanovené sankce musí být účinné, vhodné a odrazující. Členské státy oznámí Komisi příslušná ustanovení právních předpisů, a to nejpozději do [1 rok ode dne použitelnosti tohoto nařízení], a jakékoli následné změny oznámí bez zbytečného odkladu.

Článek 11

Důsledky použití společné evropské právní úpravy prodeje

Jestliže si smluvní strany platně sjednaly použití společné evropské právní úpravy prodeje na smlouvu, řídí se záležitosti upravené touto smlouvou pouze společnou evropskou právní úpravou prodeje. Jestliže byla smlouva skutečně uzavřena, společnou evropskou právní úpravou prodeje se řídí i otázky související s dodržováním povinností v oblasti poskytování informací před uzavřením smlouvy a prostředky nápravy v případě nesplnění těchto povinností.

Článek 12

Požadavky na poskytování informací vyplývající ze směrnice o službách

Tímto nařízením nejsou dotčeny požadavky na poskytování informací vyplývající z vnitrostátních právních předpisů, jimiž se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu a které doplňují požadavky na poskytování informací vyplývající ze společné evropské právní úpravy prodeje.

Článek 13

Možnosti členských států

Členský stát se může rozhodnout, že společná evropská právní úprava prodeje bude k dispozici pro:

- a) smlouvy, kde se obvyklé bydliště obchodníků, nebo v případě smluv uzavíraných mezi obchodníkem a spotřebitelem, obvyklé bydliště obchodníka, adresa uvedená spotřebitelem, adresa pro dodání zboží a fakturační adresa, nachází na území tohoto členského státu; a/nebo
- b) smlouvy, jejichž všechny smluvní strany jsou obchodníci, ale žádný z nich není MSP ve smyslu čl. 7 odst. 2.

Článek 14

Oznamování rozsudků aplikujících toto nařízení

1. Členské státy zajistí, aby byly pravomocné rozsudky jejich soudů, ve kterých dochází k aplikaci pravidel tohoto nařízení, sděleny Komisi bez zbytečného odkladu.
2. Komise zřídí systém, který umožní konzultovat informace týkající se rozsudků uvedených v odstavci 1, jakož i příslušných rozsudků Soudního dvora Evropské unie. Tento systém bude veřejně přístupný.

Článek 15

Přezkum

1. Členské státy poskytnou do ... [4 let ode dne použitelnosti tohoto nařízení] Komisi informace týkající se používání tohoto nařízení, zejména pokud jde o úroveň přijetí

společné evropské právní úpravy prodeje, rozsah, v němž její ustanovení vyvolala právní spory, a aktuální stav u rozdílů v úrovni ochrany spotřebitele mezi společnou evropskou právní úpravou a vnitrostátním právem. Tyto informace budou obsahovat ucelený přehled judikatury vnitrostátních soudů, která vykládá ustanovení společné evropské právní úpravy prodeje.

2. Komise předloží do ... [5 let ode dne použitelnosti tohoto nařízení] Evropskému parlamentu, Radě a Hospodářskému a sociálnímu výboru podrobnou zprávu o přezkumu fungování tohoto nařízení, v níž mimo jiné zohlední potřebu rozšířit rozsah působnosti nařízení v souvislosti se smlouvami mezi podnikateli, tržní a technický rozvoj týkající se digitálního obsahu a budoucí vývoj *acquis* Unie.

Článek 16

Vstup v platnost a použitelnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Použije se ode dne [6 měsíců po vstupu v platnost].

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne .

Za Evropský parlament
Předseda

Za Radu
předseda

PŘÍLOHA I
SPOLEČNÁ EVROPSKÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA PRODEJE

OBSAH

Část I: Úvodní ustanovení.....	5
Kapitola 1: Obecné zásady a použití	5
Oddíl 1: Obecné zásady	5
Oddíl 2: Použití	5
Část II: Uzavírání závazné smlouvy.....	5
Kapitola 2: Informace poskytované před uzavřením smlouvy	5
Oddíl 1: Informace, které obchodník poskytuje spotřebiteli před uzavřením smlouvy	5
Oddíl 2: Informace, které obchodník poskytuje jinému obchodníkovi před uzavřením smlouvy	5
Oddíl 3: Smlouvy uzavírané elektronickými prostředky.....	5
Oddíl 4: Povinnost zajistit správnost poskytovaných informací.....	5
Oddíl 5: Prostředky nápravy při porušení informačních povinností.....	5
Kapitola 3: Uzavření smlouvy	5
Kapitola 4.... Právo na odstoupení od smlouvy uzavřené mezi obchodníkem a spotřebitelem na dálku nebo mimo obchodní prostory.....	5
Kapitola 5: Nedostatky ve vyjádření souhlasu.....	5
Část III: Posuzování obsahu smlouvy	5
Kapitola 6: Výklad	5
Kapitola 7: Obsah a účinky.....	5
Kapitola 8: Nepřiměřené smluvní podmínky.....	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Nepřiměřené smluvní podmínky ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem ..	5
Oddíl 3: Nepřiměřené podmínky ve smlouvách mezi obchodníky.....	5
Část IV: Povinnosti a prostředky nápravy stran kupní smlouvy a smlouvy o dodání digitálního obsahu	5

Kapitola 9: Obecná ustanovení	5
Kapitola 10: Povinnosti prodávajícího	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Dodání.....	5
Oddíl 3: Shoda zboží a digitálního obsahu	5
Kapitola 11: Prostředky nápravy, které má kupující k dispozici	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Možnost prodávajícího poskytnout náhradní plnění.....	5
Oddíl 3: Právo vyžádat plnění.....	5
Oddíl 4: Odmítnutí plnění povinností kupujícího	5
Oddíl 5: Ukončení smlouvy	5
Oddíl 6: Snížení ceny	5
Oddíl 7: Požadavky na přezkoumání a oznámení ve smlouvě mezi obchodníky	5
Kapitola 12: Povinnosti kupujícího	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Zaplacení ceny.....	5
Oddíl 3: Převzetí zboží	5
Kapitola 13: Prostředky nápravy, které má prodávající k dispozici.....	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Právo vyžádat plnění.....	5
Oddíl 3: Odmítnutí plnění povinností prodávajícího	5
Oddíl 4: Ukončení smlouvy	5
Kapitola 14: Přejedání nebezpečí.....	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Přejedání nebezpečí v kupních smlouvách uzavřených se spotřebiteli	5
Oddíl 3: Přejedání nebezpečí ve smlouvách mezi obchodníky	5

Část V: Povinnosti a prostředky nápravy stran smlouvy o poskytování souvisejících služeb ...	5
Kapitola 15: Povinnosti a prostředky nápravy smluvních stran	5
Oddíl 2: Povinnosti poskytovatele služeb.....	5
Oddíl 3: Povinnosti zákazníka	5
Oddíl 4: Prostředky nápravy	5
Část VI: Náhrada škody a úrok.....	5
Kapitola 16: Náhrada škody a úrok.....	5
Oddíl 1: Náhrada škody	5
Oddíl 2: Úroky z prodlení: obecná ustanovení	5
Oddíl 3: Prodlení obchodníků.....	5
Část VII: Navrácení plnění	5
Kapitola 17: Navrácení plnění	5
Část VIII: Promlčení.....	5
Kapitola 18: Promlčení.....	5
Oddíl 1: Obecná ustanovení.....	5
Oddíl 2: Promlčecí doby a počátek jejich běhu	5
Oddíl 3: Prodloužení promlčecí doby.....	5
Oddíl 4: Obnovení promlčecí doby	5
Oddíl 5: Účinky promlčení	5
Oddíl 6: Změna na základě dohody.....	5
Dodatek 1	5
Dodatek 2.....	5

Část I: Úvodní ustanovení

Kapitola 1 Obecné zásady a použití

ODDÍL 1 OBECNÉ ZÁSADY

Článek 1

Smluvní svoboda

1. Strany mohou uzavřít smlouvu a určit její obsah s výhradou použitelných kogentních pravidel.
2. Strany mohou vyloučit použití jakýchkoli ustanovení společné evropské právní úpravy prodeje nebo omezit či měnit jejich účinky, pokud v těchto ustanoveních není stanoveno jinak.

Článek 2

Dobrá víra a poctivé jednání

1. Smluvní strany mají povinnost postupovat v souladu se zásadami dobré víry a poctivého jednání.
2. Pokud jedna strana tuto povinnost poruší, může to pro ni znamenat nemožnost uplatňovat práva, nároky nebo obrany, které by jinak měla k dispozici, nebo vznik odpovědnosti za škodu, která tím byla způsobena druhé straně.
3. Strany nemohou vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 3

Spolupráce

Strany mají povinnost vzájemně spolupracovat v rozsahu, v jakém je to zapotřebí pro plnění jejich smluvních povinností.

ODDÍL 2 POUŽITÍ

Článek 4

Výklad

1. Společná evropská právní úprava prodeje se vykládá samostatně a v souladu s jejími cíli a se zásadami, z nichž vychází.

2. Záležitosti, na něž se společná evropská právní úprava prodeje vztahuje, ale které výslovně neupravuje, se řeší v souladu s cíli a zásadami, z nichž tato úprava vychází, a v souladu se všemi jejími ustanoveními bez přihlídnutí k vnitrostátnímu právu, které by bylo použitelné v případě neexistence dohody o použití společné evropské právní úpravy prodeje, nebo k jiné právní úpravě.
3. Pokud se na určitou situaci v rámci obecného pravidla vztahuje obecné i zvláštní pravidlo, v případě rozporu se přednostně použije pravidlo zvláštní.

Článek 5 *Přiměřenost*

1. Přiměřenost se objektivně zjišťuje s ohledem na povahu a účel smlouvy, na okolnosti daného případu a na příslušné zvyklosti a praktiky dané živnosti nebo povolání.
2. Jakýkoli odkaz na to, co může být od osoby nebo osobou očekáváno nebo co může být očekáváno v určité situaci, představuje odkaz na to, co lze přiměřeně očekávat.

Článek 6 *Forma*

Pokud společná evropská právní úprava prodeje nestanoví jinak, nemusí mít smlouva, vyjádření vůle nebo jiný právní akt, na něž se tato úprava vztahuje, nebo jejich zachycení určitou formu.

Článek 7 *Smluvní podmínky, které nebyly individuálně sjednány*

1. Smluvní podmínka není individuálně sjednána, pokud byla navržena jednou smluvní stranou a druhá strana neměla možnost ovlivnit její obsah.
2. Smluvní podmínka se nepovažuje za individuálně sjednanou pouze z toho důvodu, že jedna strana navrhne seznam podmínek a druhá strana si některou z navržených podmínek vybere.
3. Strana, která tvrdí, že smluvní podmínka navržena v rámci standardních smluvních podmínek byla mezitím individuálně sjednána, musí prokázat, že tomu tak skutečně bylo.
4. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem musí obchodník prokázat, že smluvní podmínky, které navrhl, byly individuálně sjednány.
5. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem se smluvní podmínky navržené třetí osobou považují za podmínky předložené obchodníkem, pokud jejich zapracování do smlouvy nenavrhl spotřebitel.

Článek 8

Ukončení smlouvy

1. „Ukončení smlouvy“ představuje ukončení práv a povinností smluvních stran s výjimkou práv a povinností, které vyplývají ze smluvní podmínky upravující řešení sporů nebo jiné smluvní podmínky, která se má uplatnit i po ukončení smlouvy.
2. Platby a náhrada škody za neplnění, které byly splatné v době před ukončením smlouvy, zůstávají splatné i nadále. Pokud je smlouva ukončena z důvodu neplnění nebo předpokládaného neplnění, strana, která smlouvu ukončila, má na místo budoucího plnění, jež měla poskytnout druhá strana, nárok na náhradu škody.
3. Účinky ukončení smlouvy související s vrácením kupní ceny, zboží a digitálního obsahu a další účinky navrácení se řídí pravidly o navrácení uvedenými v kapitole 17.

Článek 9

Smlouvy se smíšeným účelem

1. Upravuje-li smlouva prodej zboží nebo dodání digitálního obsahu i poskytování související služby, na povinnosti a prostředky nápravy stran jako prodávajícího a kupujícího zboží nebo digitálního obsahu se vztahují pravidla vyplývající z části IV a na povinnosti a prostředky nápravy stran jako poskytovatele služeb a zákazníka se vztahují pravidla vyplývající z části V.
2. Jestliže v případě smlouvy podle odstavce 1 mají být povinnosti prodávajícího a poskytovatele služeb podle této smlouvy plněny v oddělených částech nebo jsou jinak oddělitelné a pokud má být smlouva ukončena z důvodu neplnění povinností týkajících se jedné části smlouvy, u níž lze stanovit poměrnou cenu, může kupující a zákazník ukončit smlouvu pouze ve vztahu k této části.
3. Odstavec 2 se nepoužije v případě, že od kupujícího a zákazníka nelze očekávat, že přijme plnění ostatních částí, nebo že je neplnění povinností takové povahy, že odůvodňuje ukončení smlouvy jako celku.
4. Nejsou-li povinnosti prodávajícího a poskytovatele služeb na základě smlouvy oddělitelné nebo nelze-li stanovit poměrnou část ceny, kupující a zákazník mohou smlouvu ukončit pouze v případě, že je neplnění povinností takové povahy, že odůvodňuje ukončení smlouvy jako celku.

Článek 10

Oznámení

1. Tento článek se použije na oznámení pro jakékoli účely v souladu s pravidly vyplývajícími ze společné evropské právní úpravy prodeje a ze smlouvy. „Oznámení“ zahrnuje sdělení libovolného projevu vůle, který má mít právní účinky nebo má předávat informace pro právní účely.
2. Oznámení může být provedeno jakýmkoli způsobem odpovídajícím daným okolnostem.

3. Oznámení nabývá účinnosti, jakmile dojde adresátovi, pokud z něj nevyplývá pozdější účinnost.
4. Oznámení dojde adresátovi:
 - a) jakmile je adresátovi doručeno;
 - b) jakmile je doručeno do místa podnikání adresáta nebo, pokud adresát nemá místo podnikání nebo oznámení je adresováno spotřebiteli, na adresu obvyklého bydliště adresáta;
 - c) v případech, kdy je prováděno elektronickou poštou nebo jiným individuální sdělením, jakmile k němu může mít adresát přístup; nebo
 - d) jakmile je jinak adresátovi zpřístupněno na takovém místě a takovým způsobem, že od adresáta lze očekávat, že k němu získá přístup bez zbytečného odkladu.

Oznámení došlo adresátovi, je-li splněn jeden z požadavků vyplývajících z písmen a), b), c) nebo d), cokoli z toho nastane nejdříve.

5. Oznámení nemá účinky, pokud jeho odvolání dojde adresátovi před doručením oznámení nebo současně s ním.
6. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavců 3 a 4, odchýlit se od nich nebo pozměnit jejich účinky.

Článek 11 **Počítání času**

1. Ustanovení tohoto článku se použije pro účely počítání času podle společné evropské právní úpravy prodeje.
2. S výjimkou případů uvedených v odstavcích 3 až 7:
 - a) lhůta určená podle dní počíná začátkem první hodiny prvního dne a končí uplynutím poslední hodiny posledního dne této lhůty;
 - b) lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo let počíná začátkem první hodiny prvního dne lhůty a končí uplynutím poslední hodiny dne, který se v posledním týdnu, měsíci nebo roku pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, kterým lhůta počíná; pokud je lhůta určená podle měsíců nebo let a pokud den, kdy měla lhůta končit v posledním měsíci není, lhůta končí uplynutím poslední hodiny posledního dne tohoto měsíce.
3. Pokud se běh lhůty určené podle dní, týdnů, měsíců nebo let počítá od určité události, právního úkonu nebo doby, den, kdy k události nebo právnímu úkonu došlo nebo kdy nastala daná doba, se do běhu předmětné lhůty nezapočítává.
4. Do běhu lhůt se započítávají soboty, neděle a svátky, s výjimkou případů, kdy jsou tyto dny výslovně vyňaty nebo kdy je lhůta vyjádřena v pracovních dnech.

5. Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek v místě, kde má být daný právní úkon učiněn, lhůta končí uplynutím poslední hodiny následujícího pracovního dne. Toto ustanovení se nevztahuje na lhůty počítané zpětně od určitého data nebo události.
6. Pokud osoba zašle jiné osobě dokument, který uvádí lhůtu, během níž má adresát odpovědět nebo učinit jiný právní úkon, ale nestanoví počátek běhu této lhůty, lhůta počíná běžet od okamžiku, nevyplývá-li z dokumentu něco jiného, kdy dokument dojde adresátovi.
7. Pro účely tohoto článku se rozumí:
 - a) „svátkem“ s odkazem na členský stát Evropské unie nebo jeho část jakýkoli den, který je pro tento členský stát nebo jeho část označen jako svátek v seznamu zveřejněném v Úředním věstníku Evropské unie; a
 - b) „pracovními dny“ všechny dny s výjimkou sobot, nedělí a svátků.

Článek 12 **Jednostranná vyjádření nebo jednání**

1. Jednostranné vyjádření obsahující úmysl se vykládá s ohledem na to, jak mu mohla pravděpodobně rozumět osoba, jíž je určeno.
2. Jestliže osoba činící vyjádření měla v úmyslu, aby použitý výraz, jímž byl tento úmysl vyjádřen, měl určitý význam, a druhá strana o tomto významu věděla nebo měla vědět, vykládá se tento výraz tak, jak to zamýšlela osoba činící vyjádření.
3. Články 59 až 65 se použijí s patřičnými úpravami na výklad jednostranných vyjádření obsahujících úmysl.
4. Pravidla o neexistenci souhlasu vyplývající z kapitoly 5 se použijí s patřičnými úpravami na jednostranná vyjádření obsahující úmysl.
5. Jakýkoli odkaz na vyjádření uvedené v tomto článku obsahuje odkaz na jednání, jež lze považovat za rovnocenné tomuto vyjádření.

Část II Uzavírání závazné smlouvy

Kapitola 2 Informace poskytované před uzavřením smlouvy

ODDÍL 1 INFORMACE, KTERÉ OBCHODNÍK POSKYTUJE SPOTŘEBITELI PŘED UZAVŘENÍM SMLOUVY

Článek 13

Povinnost poskytnout informace v případě smluv uzavřených na dálku nebo mimo obchodní prostory

1. Obchodník, který uzavírá smlouvu na dálku nebo tuto smlouvu uzavírá mimo obchodní prostory, má povinnost poskytnout spotřebiteli před uzavřením smlouvy nebo před tím, než je spotřebitel vázán jakoukoli nabídkou, jasným a srozumitelným způsobem informace o:
 - a) hlavních znacích zboží nebo digitálního obsahu, které mají být dodány, nebo souvisejících služeb, které mají být poskytnuty, v rozsahu přiměřeném způsobu komunikace a danému zboží, digitálnímu obsahu nebo související službě;
 - b) celkové ceně, dodatečných poplatcích a nákladech podle článku 14;
 - c) totožnosti a adrese obchodníka podle článku 15;
 - d) smluvních podmínkách podle článku 16;
 - e) právech na odstoupení od smlouvy podle článku 17;
 - f) případně existenci a podmínkách poprodejní asistenční služby, kterou obchodník poskytuje zákazníkům, poprodejních službách, obchodních zárukách a zásadách vyřizování reklamací;
 - g) případně možnosti přístupu k systému alternativního řešení sporů, který se na obchodníka vztahuje, a o způsobu přístupu k tomuto systému;
 - h) případně funkčnosti digitálního obsahu, včetně příslušných technických ochranných opatření; a
 - i) případně informace o jakékoli příslušné interoperabilitě digitálního obsahu s hardwarem a softwarem, o nichž obchodník věděl nebo měl vědět.
2. Poskytnuté informace tvoří, s výjimkou adresy požadované podle odst. 1 písm. c), nedílnou součást smlouvy a bez výslovného souhlasu smluvních stran nemohou být měněny.
3. V případě smluv uzavíraných na dálku musí informace požadované tímto článkem být:

- a) poskytnuty nebo zpřístupněny způsobem, který odpovídá použitým prostředkům komunikace na dálku;
 - b) poskytnuty jasným a srozumitelným jazykem; a
 - c) čitelné, jsou-li poskytovány na trvalém nosiči dat.
4. V případě smluv uzavíraných mimo obchodní prostory musí informace požadované tímto článkem být:
- a) poskytnuty v tištěné podobě nebo, pokud s tím spotřebitel souhlasí, na jiném trvalém nosiči; a
 - b) být čitelné a zformulované jasným a srozumitelným jazykem.
5. Tento článek se nepoužije, jedná-li se o smlouvu:
- a) na dodávku potravin, nápojů a jiného zboží, které je určeno pro běžnou spotřebu v domácnosti a které obchodník fyzicky doručuje spotřebiteli domů, do místa jeho bydliště nebo na jeho pracoviště formou častých a pravidelných dodávek;
 - b) uzavřenou za použití prodejního automatu nebo automatizovaných obchodních prostor;
 - c) uzavřenou mimo obchodní prostory, pokud smluvní cena, nebo v případě více smluv uzavřených ve stejnou dobu, jejich celková cena, nepřesáhne 50 EUR nebo odpovídající částku v měně, která byla sjednána pro účely smluvní ceny.

Článek 14

Informace o ceně, dodatečných poplatcích a nákladech

1. Informace, které mají být poskytnuty podle čl. 13 odst. 1 písm. b), musí uvádět:
- a) celkovou cenu za zboží, digitální obsah nebo související službu, včetně daní, nebo pokud z povahy zboží, digitálního obsahu nebo služeb vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu; a
 - b) případně jakékoli další poplatky za dopravu, dodání nebo poštovné a jakékoli další náklady, nebo pokud tyto poplatky nebo náklady nelze rozumně stanovit předem, skutečnost, že k ceně mohou být účtovány takové dodatečné poplatky a náklady.
2. V případě smlouvy s platností na dobu neurčitou nebo smlouvy obsahující předplatné představuje celková cena celkovou cenu za jedno zúčtovací období. Pokud takové smlouvy stanoví pevnou sazbu, obsahuje celková cena také celkovou měsíční cenu. Pokud celkovou cenu nelze rozumně stanovit předem, musí být určen způsob výpočtu této ceny.

3. Obchodník musí případně informovat spotřebitele o nákladech na využití prostředků komunikace na dálku pro účely uzavření smlouvy, pokud jsou tyto náklady počítány jinak než za použití základní sazby.

Článek 15

Informace o totožnosti a adrese obchodníka

Informace, které mají být poskytnuty podle čl. 13 odst. 1 písm. c), musí uvádět:

- a) totožnost obchodníka, například jeho obchodní firmu;
- b) zeměpisnou adresu, na níž je obchodník usazen;
- c) telefonní číslo, číslo faxu a e-mailovou adresu obchodníka, jsou-li k dispozici, aby spotřebitel mohl obchodníka rychle kontaktovat a účinně s ním komunikovat;
- d) případně totožnost a zeměpisnou adresu jakéhokoli jiného obchodníka, jehož jménem obchodník jedná; a
- e) pokud se liší od zeměpisné adresy uvedené podle písmen b) a d) tohoto článku, zeměpisnou adresu obchodníka, případně obchodníka, jehož jménem jedná, na kterou může spotřebitel zasílat jakékoli reklamace.

Článek 16

Informace o smluvních podmínkách

Informace, které mají být poskytnuty podle čl. 13 odst. 1 písm. d), musí uvádět:

- a) podmínky platby, dodání zboží, digitálního obsahu nebo poskytnutí souvisejících služeb a lhůtu, do níž se obchodník zavazuje dodat zboží, digitální obsah nebo poskytnout související služby;
- b) případně dobu, na níž byla smlouva uzavřena, a minimální dobu trvání povinností spotřebitele nebo, je-li smlouva uzavřena na dobu neurčitou nebo má-li být její platnost automaticky prodlužována, podmínky pro ukončení smlouvy; a
- c) případně informace o existenci a podmínkách pro poskytnutí zálohy nebo jiné finanční záruky, které spotřebitel musí na žádost obchodníka zaplatit nebo poskytnout;
- d) případně existenci příslušných kodexů chování a způsob, jakým lze získat jejich kopie.

Článek 17

Informace o právu na odstoupení od smlouvy v případě smluv uzavřených na dálku nebo mimo obchodní prostory

1. Pokud má spotřebitel právo odstoupit od smlouvy podle kapitoly 4, musí informace, které se poskytují podle čl. 13 odst. 1 písm. e) uvádět podmínky, lhůty a postupy pro

výkon tohoto práva v souladu s dodatkem 1, jakož i vzorovým formulářem uvedeným v dodatku 2.

2. Informace, které se mají poskytnout podle čl. 13 odst. 1 písm. e), musí případně obsahovat skutečnost, že spotřebitel ponese náklady na vrácení zboží v případě odstoupení od smlouvy a, jedná-li se o smlouvu uzavřenou na dálku, spotřebitel ponese náklady na vrácení zboží, jestliže a zboží vzhledem k jeho povaze nelze vrátit poštou.
3. Pokud spotřebitel může uplatnit své právo na odstoupení od smlouvy poté, co požádal o poskytnutí související služby, k němuž má dojít ve lhůtě pro odstoupení od smlouvy, musí informace poskytované podle čl. 13 odst. 1 písm. e) uvádět skutečnost, že by měl spotřebitel povinnost zaplatit obchodníkovi částku uvedenou v čl. 45 odst. 5.
4. Povinnost poskytnout informace požadované v odstavcích 1, 2 a 3 lze splnit tím, že spotřebiteli budou předány vzorové pokyny o odstoupení od smlouvy uvedené v dodatku 1. Pokud obchodník spotřebiteli poskytl tyto správně vyplněné pokyny, má se za to, že požadavky na poskytnutí informací splnil.
5. Pokud není v souladu s čl. 40 odst. 2 písm. c) až i) a odst. 3 uvedeného článku upraveno právo odstoupit od smlouvy, informace, které mají být poskytnuty podle čl. 13 odst. 1 písm. e) musí uvádět prohlášení, že spotřebitel nemá právo odstoupit od smlouvy nebo případně okolnosti, za nichž spotřebitel právo odstoupit od smlouvy pozbývá.

Článek 18

Smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory: dodatečné požadavky na poskytování informací a potvrzení

1. Obchodník musí poskytnout spotřebiteli kopii podepsané smlouvy nebo potvrzení o uzavřené smlouvě, případně včetně potvrzení souhlasu spotřebitele a potvrzení o přijetí podmínek podle čl. 40 odst. 3 písm. d), v tištěné podobě, nebo pokud s tím spotřebitel souhlasí, na jiném trvalém nosiči.
2. Pokud spotřebitel požaduje, aby poskytování souvisejících služeb začalo během lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené v čl. 42 odst. 2, obchodník musí požádat spotřebitele, aby podal žádost na trvalém nosiči.

Článek 19

Smlouvy uzavřené na dálku: dodatečné informace a jiné požadavky

1. Pokud obchodník telefonicky kontaktuje spotřebitele s cílem uzavřít smlouvu na dálku, musí tento obchodník na začátku telefonického hovoru se spotřebitelem uvést svou totožnost a případně totožnost osoby, jejímž jménem telefonuje, a obchodní účel telefonického hovoru.
2. Pokud se smlouva uzavírá prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, který poskytuje jen omezený prostor nebo čas pro uvedení informací, obchodník musí poskytnout přinejmenším informace požadované odstavcem 3 tohoto článku, a to

před uzavřením takové smlouvy . Ostatní informace podle článku 13 poskytne obchodník spotřebiteli vhodným způsobem v souladu s čl. 13 odst. 3.

3. Informace požadované podle odstavce 2 jsou:
 - a) hlavní znaky zboží, digitálního obsahu nebo souvisejících služeb, jak požaduje čl. 13 odst. 1 písm. a);
 - b) totožnost obchodníka, jak požaduje čl. 15 písm. a);
 - c) celková cena, včetně položek uvedených v čl. 13 odst. 1 písm. b) a čl. 14 odst. 1 a 2;
 - d) právo na odstoupení od smlouvy; a
 - e) případně doba platnosti smlouvy, nebo, jedná-li se o smlouvu na dobu neurčitou, požadavky na ukončení smlouvy podle čl. 16 písm. b).
4. Smlouva uzavřená na dálku po telefonu je platná pouze v případě, že spotřebitel podepsal nabídku nebo zaslal svůj písemný souhlas, z něhož vyplývá dohoda uzavřít smlouvu. Obchodník musí poskytnout spotřebiteli potvrzení o této dohodě na trvalém nosiči.
5. Obchodník musí spotřebiteli poskytnout potvrzení o uzavřené smlouvě, a to případně včetně souhlasu a vědomí spotřebitele uvedené v čl. 40 odst. 3 písm. d), a veškeré informace uvedené v článku 13 na trvalém nosiči. Obchodník musí tyto informace poskytnout v přiměřené lhůtě po uzavření smlouvy uzavřené na dálku a nejpozději v okamžiku dodání zboží nebo před dodáním digitálního obsahu nebo před zahájením poskytování související služby, jestliže nebyly tyto informace spotřebiteli poskytnuty na trvalém nosiči již před uzavřením smlouvy uzavřené na dálku.
6. Pokud spotřebitel požaduje, aby poskytování souvisejících služeb začalo během lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené v čl. 42 odst. 2, obchodník musí požádat spotřebitele, aby podal výslovnou žádost na trvalém nosiči.

Článek 20

Povinnost poskytnout informace při uzavírání jiných smluv, než jsou smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory

1. V případě jiných smluv, než jsou smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory, má obchodník povinnost poskytnout spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem před uzavřením smlouvy nebo před tím, než je spotřebitel vázán jakoukoli nabídkou, tyto informace, pokud již tyto informace nejsou patrné ze souvislosti:
 - a) hlavních znaky zboží nebo digitálního obsahu, které mají být dodány, nebo souvisejících služeb, které mají být poskytnuty, v rozsahu přiměřeném způsobu komunikace a danému zboží, digitálnímu obsahu nebo související službě;
 - b) celková cena, dodatečné poplatky a náklady podle čl. 14 odst. 1;

- c) totožnost obchodníka, například jeho obchodní firmu, zeměpisnou adresu, na níž je usazen a jeho telefonní číslo;
 - d) smluvní podmínky podle čl. 16 písm. a) a b);
 - e) případně existence a podmínky poprodejních asistenčních služeb obchodníka, obchodních záruk a zásady vyřizování reklamací;
 - f) případně funkčnost digitálního obsahu, včetně příslušných technických ochranných opatření; a
 - g) případně informace o jakékoli příslušné interoperabilitě digitálního obsahu s hardwarem a softwarem, o nichž obchodník věděl nebo měl vědět.
2. Tento článek se neuplatní na smlouvy, které zahrnují transakce probíhající ze dne na den a které musí být plněny bezprostředně po jejich uzavření.

Článek 21
Důkazní břemeno

Důkazní břemeno ohledně poskytnutí veškerých informací podle tohoto oddílu nese obchodník.

Článek 22
Kogentní povaha

Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto oddílu, odchýlit se od jeho ustanovení nebo pozměnit jeho účinky.

**ODDÍL 2 INFORMACE, KTERÉ OBCHODNÍK POSKYTUJE JINÉMU
OBCHODNÍKOVÍ PŘED UZAVŘENÍM SMLOUVY**

Článek 23
Povinnost poskytnout informace o zboží a souvisejících službách

1. Před uzavřením smlouvy o prodeji zboží, dodání digitálního obsahu nebo poskytnutí souvisejících služeb obchodníkem jinému obchodníkovi má dodavatel povinnost poskytnout jinému obchodníkovi vhodným způsobem veškeré informace, které se týkají hlavních znaků zboží, digitálního obsahu nebo souvisejících služeb, které má dodavatel k dispozici nebo by je měl mít k dispozici a jejichž nesdělení druhé straně bylo v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním.
2. Při určování toho, zda odstavec 1 vyžaduje, aby dodavatel zveřejnil některou informaci, je zapotřebí přihlížet ke všem okolnostem, včetně:
 - a) toho, zda měl dodavatel zvláštní odborné znalosti;
 - b) nákladů dodavatele na získání příslušných informací;

- c) toho, jak snadno by jiný obchodník mohl příslušné informace získat jinými prostředky;
- d) povahy informace;
- e) pravděpodobného významu informace pro jiného obchodníka; a
- f) poctivých obchodních zvyklostí v dané situaci.

ODDÍL 3 SMLOUVY UZAVÍRANÉ ELEKTRONICKÝMI PROSTŘEDKY

Článek 24

Dodatečné informační povinnosti ve smlouvách uzavíraných na dálku elektronickými prostředky

1. Tento článek se použije na případy, kdy obchodník poskytuje prostředky pro uzavření smlouvy a jedná se o elektronické prostředky, které nepředstavují výlučnou výměnu elektronické pošty nebo jinou individuální komunikaci.
2. Obchodník musí druhé straně poskytnout dostatečné, účinné a přístupné technické prostředky pro identifikaci a nápravu vstupních chyb před tím, než druhá strana učiní nabídku nebo ji přijme.
3. Obchodník musí před tím, než druhá strana učiní nabídku nebo ji přijme, poskytnout informace o následujících záležitostech:
 - a) technické kroky, které jsou zapotřebí k uzavření smlouvy;
 - b) zda obchodník bude archivovat smluvní dokument a zda jej zpřístupní;
 - c) technické prostředky k identifikaci a nápravě vstupních chyb před tím, než druhá strana učiní nabídku nebo ji přijme;
 - d) jazyky nabízené pro uzavření smlouvy;
 - e) smluvní podmínky.
4. Obchodník musí zajistit, aby smluvní podmínky uvedené v odst. 3 písm. e) byly k dispozici v písemném vyjádření nebo byly vyjádřeny jinými srozumitelnými znaky na trvalém nosiči, který umožňuje čtení, záznam informací obsažených v textu a reprodukci těchto informací v materiální podobě.
5. Obchodník musí elektronickými prostředky a bez zbytečných odkladů potvrdit, že obdržel nabídku nebo přijetí nabídky, které zaslala druhá strana.

Článek 25

Dodatečné požadavky ve smlouvách uzavíraných na dálku elektronickými prostředky

1. Pokud by smlouva uzavíraná na dálku elektronickými prostředky zavazovala spotřebitele k provedení platby, obchodník musí upozornit spotřebitele jasným a

výrazným způsobem, a to bezprostředně před tím, než spotřebitel podá objednávku, na informace požadované podle čl. 13 odst. 1 písm. a), čl. 14 odst. 1 a 2 a čl. 16 písm. b).

2. Obchodník musí zajistit, aby spotřebitel při podání objednávky výslovně uvedl, že se objednávkou zavazuje k povinnosti zaplatit. Pokud se objednávka podává kliknutím na tlačítko nebo podobnou funkci, musí být na tomto tlačítku či funkci snadno čitelným způsobem uvedeno „objednávka zavazující k platbě“ nebo podobná jednoznačná formulace, která upozorní na skutečnost, že podáním objednávky vzniká povinnost k provedení platby ve prospěch obchodníka. Nejsou-li ustanovení tohoto odstavce obchodníkem splněna, není spotřebitel smlouvou nebo objednávkou vázán.
3. Obchodník na svých internetových stránkách elektronického obchodu nejpozději na počátku postupu vytváření objednávky jasně a čitelně uvede, zda platí nějaká omezení pro dodání a jaké způsoby platby jsou přijímány.

Článek 26 **Důkazní břemeno**

Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nese důkazní břemeno ohledně poskytnutí veškerých informací podle tohoto oddílu obchodník.

Článek 27 **Kogentní povaha**

Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto oddílu, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

ODDÍL 4 POVINNOST ZAJISTIT SPRÁVNOST POSKYTOVANÝCH INFORMACÍ

Článek 28 **Povinnost zajistit správnost poskytovaných informací**

1. Strana, která sděluje informace před uzavřením smlouvy nebo současně s ním, a plní tak povinnosti vyplývající z této kapitoly či jinak uložené, má povinnost vynaložit přiměřenou péči na to zajistit, aby poskytované informace byly správné a nebyly zavádějící.
2. Strana, jíž byly nesprávné nebo zavádějící informace poskytnuty v rozporu s povinnostmi vyplývající z odstavce 1 a která z těchto informací odůvodněně vychází při uzavírání smlouvy se stranou, jež tyto informace poskytla, má k dispozici prostředky nápravy podle článku 29.
3. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

ODDÍL 5 PROSTŘEDKY NÁPRAVY PŘI PORUŠENÍ INFORMAČNÍCH POVINNOSTÍ

Článek 29

Prostředky nápravy při porušení informačních povinností

1. Strana, která nesplnila jakoukoli povinnost vyplývající z této kapitoly, odpovídá za škodu kterou tím způsobila druhé straně.
2. Jestliže obchodník nesplnil své informační povinnosti týkající se dodatečných poplatků nebo jiných nákladů podle článku 14 nebo nákladů na vrácení zboží podle čl. 17 odst. 2, spotřebitel nemá povinnost tyto dodatečné poplatky a jiné náklady platit.
3. Prostředky nápravy podle tohoto článku nejsou dotčeny jakékoli prostředky nápravy, které mohou být k dispozici podle čl. 42 odst. 2, článku 48 nebo článku 49.
4. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Kapitola 3 Uzavření smlouvy

Článek 30

Požadavky při uzavírání smlouvy

1. Smlouva je uzavřena, pokud:
 - a) strany dosáhnou vzájemné dohody;
 - b) strany projeví vůli, aby tato dohoda měla právní účinky; a
 - c) dohoda, případně doplněná pravidly vyplývajícími ze společné evropské právní úpravy prodeje, obsahuje všechny náležitosti a je dostatečně určitá, aby byla způsobilá vyvolat právní účinky.
2. Dohoda je dosaženo přijetím nabídky. Nabídku lze přijmout výslovně nebo jiným vyjádřením nebo jednáním.
3. Právní účinky dohody smluvních stran se dovozují z jejich vyjádření a jednání.
4. Jestliže jedna strana považuje dohodu o určité záležitosti za podmínku pro uzavření smlouvy, smlouva není uzavřena, dokud nebylo dosaženo dohody ohledně této záležitosti.

Článek 31

Nabídka

1. Návrh na uzavření smlouvy je nabídkou, jestliže:
 - a) je zamýšlen tak, aby jeho přijetí vedlo ke vzniku smlouvy; a
 - b) obsahuje všechny náležitosti a je dostatečně určitý, aby smlouva vznikla.
2. Nabídka může být určena jedné nebo více určitým osobám.
3. Návrh učiněný veřejně není nabídkou, pokud z daných okolností nevyplývá něco jiného.

Článek 32

Odvolání nabídky

1. Nabídka může být odvolána, jestliže odvolání dojde adresátovi nabídky, dříve než tato osoba odeslala přijetí nabídky, nebo v případech konkludentního projevu vůle, dříve než byla smlouva uzavřena.
2. Je-li návrh učiněný veřejně nabídkou, lze jej odvolat stejnými prostředky, jakými byl učiněn.

3. Odvolání nabídky je neúčinné, pokud:
 - a) je v nabídce vyjádřena její neodvolatelnost;
 - b) nabídka obsahuje lhůtu pro její přijetí; nebo
 - c) adresát nabídky se oprávněně domníval, že nabídka je neodvolatelná, a jednal v dobré víře v nabídku.

Článek 33
Odmítnutí nabídky

Nabídka zaniká, jakmile odmítnutí nabídky dojde navrhovateli.

Článek 34
Přijetí nabídky

1. Jakékoli prohlášení nebo jednání adresáta nabídky, z něhož lze dovodit jeho souhlas, je přijetím nabídky.
2. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí nabídky.

Článek 35
Okamžik uzavření smlouvy

1. Pokud adresát nabídky zasílá její přijetí navrhovateli nabídky, je smlouva uzavřena okamžikem, kdy toto přijetí dojde navrhovateli.
2. Je-li přijetí nabídky učiněno konkludentně, je smlouva uzavřena okamžikem, kdy oznámení o tomto přijetí dojde navrhovateli.
3. Aniž je dotčen odstavec 2, jestliže z nabídky, praxe, jež si strany vzájemně sjednaly, nebo zvyklostí vyplývá, že adresát nabídky může přijmout nabídku konkludentně, aniž by bylo takové přijetí navrhovateli oznamováno, je smlouva uzavřena okamžikem, kdy adresát nabídky začal jednat.

Článek 36
Lhůta pro přijetí nabídky

1. Přijetí nabídky je účinné pouze tehdy, dojde-li navrhovateli ve lhůtě, kterou navrhovatel pro přijetí nabídky stanovil.
2. Nestanovil-li navrhovatel lhůtu pro přijetí nabídky, je toto přijetí účinné pouze tehdy, dojde-li navrhovateli v přiměřené lhůtě poté, co byla nabídka učiněna.
3. Může-li být nabídka přijata jednáním, které není třeba oznamovat navrhovateli, je toto přijetí účinné pouze tehdy, pokud je tento úkon učiněn ve lhůtě stanovené navrhovatelem pro přijetí nabídky nebo, nebyla-li tato lhůta stanovena, v přiměřené lhůtě.

Článek 37
Pozdní přijetí nabídky

1. Pozdní přijetí nabídky má účinky včasného přijetí, jestliže navrhovatel bez odkladu vyrozumí adresáta nabídky, že přijetí považuje za účinné.
2. Jestliže z dopisu nebo z jiného sdělení, jež obsahuje pozdní přijetí nabídky, vyplývá, že bylo odesláno za takových okolností, že by došlo navrhovateli včas, kdyby jeho doprava probíhala obvyklým způsobem, má pozdní přijetí účinky včasného přijetí, ledaže navrhovatel bez odkladu vyrozumí adresáta nabídky o zániku nabídky.

Článek 38
Přijetí nabídky se změnami

1. Odpověď adresáta nabídky, která obsahuje nebo vyvolává dodatečné nebo odlišné smluvní podmínky, jež podstatně mění podmínky nabídky, je odmítnutím nabídky a představuje novou nabídku.
2. Má se za to, že dodatečné nebo odlišné smluvní podmínky, které se mimo jiné týkají ceny, jejího zaplacení, kvality a množství zboží, místa a doby dodání, rozsahu odpovědnosti jedné ze stran vůči druhé nebo řešení sporů, podstatně mění nabídku.
3. Odpověď, z níž vyplývá konečný souhlas s nabídkou, je jejím přijetím, i když obsahuje nebo vyvolává dodatečné nebo odlišné smluvní podmínky, za předpokladu, že tyto podmínky podstatně nemění podmínky nabídky. Dodatečné nebo odlišné podmínky se pak stanou součástí smlouvy.
4. Odpověď, která obsahuje nebo vyvolává dodatečné nebo odlišné smluvní podmínky, představuje vždy odmítnutí nabídky, pokud:
 - a) nabídka výslovně uvádí, že se její přijetí omezuje jen na podmínky v ní uvedené;
 - b) navrhovatel bez zbytečného odkladu odmítne dodatečné nebo odlišné podmínky; nebo
 - c) adresát nabídky váže přijetí návrhu na splnění podmínky, že navrhovatel vyjádří souhlas s dodatečnými nebo odlišnými podmínkami, a tento souhlas nedojde adresátovi nabídky v přiměřené lhůtě.

Článek 39
Rozpor ve standardních smluvních podmínkách

1. Smlouva je uzavřena i v případě, kdy strany dosáhly dohody, ale nabídka a její přijetí odkazují na vzájemně si odporující standardní smluvní podmínky. Tyto standardní smluvní podmínky jsou součástí smlouvy jen v tom rozsahu, v jakém se věcně shodují.
2. Aniž je dotčen odstavec 1, k uzavření smlouvy nedojde, pokud jedna strana:

- a) dopředu výslovně, a nikoli formou standardních smluvních podmínek, oznámila, že nehodlá být vázána smlouvou uzavřenou podle odstavce 1; nebo
- b) bez zbytečného odkladu tento svůj záměr oznámí druhé straně.

Kapitola 4 Právo na odstoupení od smlouvy uzavřené mezi obchodníkem a spotřebitelem na dálku nebo mimo obchodní prostory

Článek 40

Právo na odstoupení od smlouvy

1. Ve lhůtě stanovené v článku 42 má spotřebitel právo, bez udání důvodů a aniž by mu byly účtovány jakékoli náklady, s výjimkou případů uvedených v článku 45, odstoupit od těchto smluv:
 - a) smlouvy uzavřené na dálku;
 - b) smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory, pokud smluvní cena, nebo v případě více smluv uzavřených ve stejnou dobu, jejich celková cena přesáhne 50 EUR nebo odpovídající částku v měně, která byla sjednána pro účely smluvní ceny v okamžiku uzavření smlouvy.
2. Odstavec 1 se nepoužije na:
 - a) smlouvu uzavřenou za použití prodejních automatů nebo automatizovaných obchodních prostor;
 - b) smlouvu o dodání potravin, nápojů a jiného zboží, které je určeno pro běžnou spotřebu v domácnosti a které obchodník fyzicky doručuje spotřebiteli domů, do místa jeho bydliště nebo na jeho pracoviště formou častých a pravidelných dodávek;
 - c) smlouvu o dodání zboží nebo souvisejících služeb, jejichž cena závisí na kolísání cen na finančním trhu, které obchodník nemůže ovlivnit a které mohou nastat ve lhůtě pro odstoupení od smlouvy;
 - d) smlouvu o dodání zboží nebo digitálního obsahu, které byly vytvořeny podle požadavků spotřebitele nebo přizpůsobeny jeho osobním potřebám;
 - e) smlouvu o dodávkách zboží, které snadno podléhá zkáze nebo má krátkou dobu spotřeby;
 - f) smlouvu o dodání alkoholických nápojů, jejichž cena byla sjednána v době uzavření kupní smlouvy, jež mohou být dodány až po uplynutí 30 dnů od okamžiku uzavření smlouvy a jejichž skutečná cena závisí na kolísání cen na trhu, které obchodník nemůže ovlivnit;
 - g) smlouvu o prodeji novin, periodik nebo časopisů, s výjimkou smluv o předplatném na dodávání takovýchto publikací;
 - h) smlouvu uzavřenou na veřejné dražbě; a

- i) smlouvu o poskytování stravovacích služeb nebo rekreačních služeb, která stanoví datum nebo lhůtu jejich poskytování.
3. Odstavec 1 se nepoužije v těchto případech:
- a) pokud bylo zboží dodáno v zapečetěném obalu, který byl spotřebitelem porušen, a zboží tak nelze vrátit z důvodu ochrany zdraví nebo z hygienických důvodů;
 - b) pokud bylo dodané zboží po doručení vzhledem ke své povaze nenávratně smícháno s jiným zbožím;
 - c) pokud dodané zboží představovalo audio- nebo videozáznamy nebo počítačové programy v originálních obalech, které byly po dodání porušeny;
 - d) pokud bylo plnění smlouvy na dodání digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, zahájeno s předchozím výslovným souhlasem spotřebitele a s jeho vědomím, že ztratí své právo odstoupit od smlouvy;
 - e) spotřebitel výslovně požádal obchodníka o to, aby jej navštívil doma za účelem provedení nezbytné opravy nebo údržby. Pokud při příležitosti takovéto návštěvy obchodník poskytne jiné související služby než ty, které si zákazník výslovně vyžádal, nebo dodá jiné zboží než náhradní díly nutné k provedení údržby nebo oprav, má spotřebitel právo od smlouvy na uvedené další služby nebo zboží odstoupit.
4. Pokud spotřebitel učinil nabídku, která by v případě přijetí vedla k uzavření smlouvy, od níž by spotřebitel mohl odstoupit podle této kapitoly, spotřebitel má právo nabídku odvolat, i když by jinak byla neodvolatelná.

Článek 41

Uplatnění práva na odstoupení od smlouvy

1. Spotřebitel může uplatnit své právo na odstoupení od smlouvy kdykoli před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy uvedené v článku 42.
2. Spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy tím, že odstoupení oznámí obchodníkovi. K tomuto účelu může spotřebitel buď použít vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy, který je uveden v dodatku 2, nebo učinit jakékoli jiné jednoznačné prohlášení o svém rozhodnutí odstoupit od smlouvy.
3. Poskytne-li obchodník spotřebiteli možnost odstoupit od smlouvy elektronicky na obchodních internetových stránkách a spotřebitel této možnosti využije, má obchodník povinnost zaslat spotřebiteli bez zbytečného odkladu a na trvalém nosiči potvrzení o přijetí tohoto oznámení o odstoupení. Obchodník odpovídá za jakoukoli škodu, která byla druhé straně způsobena porušením této povinnosti.
4. Oznámení o odstoupení od smlouvy je předáno včas, jestliže je odesláno před uplynutím lhůty k odstoupení od smlouvy.

5. Spotřebitel nese důkazní břemeno, pokud jde o uplatnění práva na odstoupení od smlouvy podle tohoto článku.

Článek 42

Lhůta pro odstoupení od smlouvy

1. Lhůta pro odstoupení od smlouvy končí po uplynutí čtrnácti dnů a její běh počíná:
- a) dnem, kdy spotřebitel převzal dodané zboží podle kupní smlouvy, a to včetně kupní smlouvy, kterou se prodávající zavazuje k poskytnutí souvisejících služeb;
 - b) dnem, kdy spotřebitel převzal poslední předmět v případě kupní smlouvy týkající se více druhů zboží, které spotřebitel objednal v rámci jedné objednávky a které bylo dodáno odděleně, a to včetně smlouvy, kterou se prodávající zavazuje k poskytnutí souvisejících služeb;
 - c) dnem, kdy spotřebitel převzal poslední část nebo díl v případě smlouvy, podle níž se zboží skládá z více částí nebo dílů, a to včetně smlouvy, kterou se prodávající zavazuje k poskytnutí souvisejících služeb;
 - d) dnem, kdy spotřebitel převzal první část dodávky, týká-li se smlouva pravidelných dodávek zboží v průběhu stanovené doby, a to včetně smlouvy, kterou se prodávající zavazuje k poskytnutí souvisejících služeb;
 - e) dnem uzavření smlouvy o poskytování souvisejících služeb, která byla uzavřena až po dodání zboží;
 - f) dnem, kdy spotřebitel převzal dodávku hmotného nosiče v souladu s písmenem a) v případě smlouvy o dodání digitálního obsahu, je-li digitální obsah dodáván na hmotném nosiči;
 - g) dnem uzavření smlouvy, není-li digitální obsah dodáván na hmotném nosiči.
2. Pokud obchodník neposkytl spotřebiteli informace o právu na odstoupení od smlouvy podle čl. 17 odst. 1, lhůta pro odstoupení od smlouvy uplyne:
- a) uplynutím jednoho roku od konce původní lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené podle odstavce 1; nebo
 - b) pokud obchodník poskytne spotřebiteli požadované informace ve lhůtě jednoho roku od konce lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené podle odstavce 1, uplynutím čtrnácti dnů ode dne, kdy spotřebitel tyto informace obdrží.

Článek 43

Účinky odstoupení od smlouvy

Odstoupení od smlouvy ukončuje povinnosti obou stran vyplývající ze smlouvy:

- a) týkající se splnění smlouvy; nebo

- b) týkající se uzavření smlouvy v případech, kdy spotřebitel učinil nabídku.

Článek 44

Povinnosti obchodníka v případě odstoupení od smlouvy

1. Obchodník musí vrátit veškeré platby, které obdržel od spotřebitele, případně včetně nákladů na dodání, bez zbytečného odkladu, a v každém případě nejpozději do čtrnácti dnů ode dne, kdy byl obchodník informován o rozhodnutí spotřebitele odstoupit od smlouvy podle článku 41. Obchodník musí použít k tomuto vrácení plateb stejný platební prostředek jako spotřebitel při provedení počáteční transakce, s výjimkou případů, kdy spotřebitel výslovně souhlasil s jiným způsobem vrácení platby, a za předpokladu, že spotřebiteli tím nevzniknou žádné další poplatky.
2. Aniž je dotčen odstavec 1, obchodník není povinen uhradit dodatečné náklady, pokud spotřebitel výslovně zvolil jiný než nejlevnější způsob standardního dodání, které obchodník nabízí.
3. V případě kupní smlouvy může obchodník vrácení zaplacené částky pozdržet do doby, než získá zpět zboží nebo než spotřebitel předloží doklad o zaslání daného zboží zpět, a to podle toho, která událost nastane dříve, a pokud se obchodník nenabídl, že si zboží od spotřebitele vyzvedne.
4. V případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory, kdy zboží bylo doručeno spotřebiteli domů v době uzavření smlouvy, obchodník zboží vyzvedne na své náklady, pokud povaha zboží neumožňuje běžně je odeslat zpět poštou.

Článek 45

Povinnosti spotřebitele v případě odstoupení od smlouvy

1. Spotřebitel zašle zboží zpět nebo je předá obchodníkovi či osobě, kterou obchodník zmocnil, bez zbytečného odkladu, nejpozději však do čtrnácti dnů ode dne, kdy spotřebitel obchodníkovi oznámil své rozhodnutí odstoupit od smlouvy podle článku 41, pokud mu obchodník nenabídl, že si zboží vyzvedne. Lhůta je dodržena, pokud spotřebitel zašle zboží zpět před uplynutím lhůty čtrnácti dnů.
2. Spotřebitel nese přímé náklady na vrácení zboží, pokud obchodník nesouhlasil s tím, že tyto náklady ponese, nebo pokud neinformoval spotřebitele o tom, že tyto náklady nese spotřebitel.
3. Spotřebitel odpovídá za případné snížení hodnoty zboží pouze v případě, kdy k němu došlo v důsledku nakládání s tímto zbožím jinak, než je zapotřebí ke zjištění povahy, znaků a funkčnosti zboží. Spotřebitel není odpovědný za snížení hodnoty, pokud obchodník neposkytl informace o právu na odstoupení od smlouvy podle čl. 17 odst. 1.
4. Aniž je dotčen odstavec 3, spotřebitel nemá povinnost zaplatit žádnou náhradu za využívání zboží během lhůty pro odstoupení od smlouvy.
5. Pokud spotřebitel uplatňuje své právo na odstoupení od smlouvy poté, co výslovně požádal o to, aby bylo poskytování souvisejících služeb zahájeno ve lhůtě pro

odstoupení od smlouvy, musí spotřebitel zaplatit obchodníkovi částku úměrnou rozsahu služeb poskytnutých do doby, než spotřebitel uplatnil své právo odstoupit od smlouvy, a to v porovnání s celkovým plněním uvedeným ve smlouvě. Poměrná částka, kterou má spotřebitel zaplatit obchodníkovi, se musí vypočítat na základě celkové ceny dohodnuté ve smlouvě. Je-li celková cena nepřiměřeně vysoká, poměrná částka se musí vypočítat na základě tržní hodnoty toho, co bylo poskytnuto.

6. Spotřebitel neodpovídá za náklady na:
- a) úplné nebo částečné poskytnutí souvisejících služeb během lhůty pro odstoupení od smlouvy, pokud:
 - i) obchodník neposkytl informace podle čl. 17 odst. 1 a 3; nebo
 - ii) spotřebitel výslovně nepožádal o to, aby bylo poskytování služeb zahájeno během lhůty pro odstoupení od smlouvy podle čl. 18 odst. 2 a čl. 19 odst. 6;
 - b) plné nebo částečné dodání digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, pokud:
 - i) spotřebitel nedal předchozí výslovný souhlas k zahájení dodávek digitálního obsahu před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy uvedené v čl. 42 odst. 1;
 - ii) spotřebitel nevzal na vědomí, že poskytnutím souhlasu ztrácí své právo na odstoupení od smlouvy; nebo
 - iii) obchodník neposkytl potvrzení podle čl. 18 odst. 1 a čl. 19 odst. 5.
7. Není-li v tomto článku uvedeno jinak, spotřebitel nenese žádnou odpovědnost v důsledku využití svého práva na odstoupení od smlouvy.

Článek 46 **Doplňkové smlouvy**

1. Když spotřebitel uplatní své právo na odstoupení od smlouvy uzavřené na dálku nebo mimo obchodní prostory podle článků 41 až 45, platnost veškerých doplňkových smluv je automaticky ukončena, aniž by tím spotřebiteli vznikaly jakékoli náklady, s výjimkou vyplývající z odstavců 2 a 3. Pro tyto účely se doplňkovou smlouvou rozumí smlouva, na základě níž získává spotřebitel zboží, digitální obsah nebo související služby, které souvisejí se smlouvou uzavřenou na dálku nebo mimo obchodní prostory, a toto zboží, digitální obsah nebo související služby jsou poskytnuty obchodníkem nebo třetí osobou na základě ujednání mezi uvedenou třetí osobou a obchodníkem.
2. Ustanovení článků 43, 44 a 45 se použijí na doplňkové smlouvy v rozsahu, v němž se tyto smlouvy řídí společnou evropskou právní úpravou prodeje.
3. U doplňkových smluv, které se neřídí společnou evropskou právní úpravou prodeje, se povinnosti stran v případě odstoupení od smlouvy řídí použitelnými právními předpisy.

Článek 47
Kogentní povaha

Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití této kapitoly, odchýlit se od jejich ustanovení nebo pozměnit jejich účinky.

Kapitola 5 Nedostatky ve vyjádření souhlasu

Článek 48

Omyl

1. Strana může zrušit smlouvu z důvodu skutkového nebo právního omylu, k němuž došlo v době uzavření smlouvy, pokud:
 - a) by tato strana v případě neexistence omylu smlouvu neuzavřela nebo by ji uzavřela pouze za zcela odlišných smluvních podmínek a druhá strana o tom věděla nebo měla vědět; a
 - b) druhá strana:
 - i) omyl způsobila;
 - iii) způsobila, že smlouva byla uzavřena v omylu tím, že nesplnila informační povinnost před uzavřením smlouvy podle kapitoly 2, oddílů 1 až 4;
 - iii) o omylu věděla nebo měla vědět, a způsobila, že došlo k uzavření smlouvy v omylu tím, že neupozornila na relevantní informace za předpokladu, že by ze zásad dobré víry a poctivého jednání vyplývala pro tuto stranu povinnost na tyto skutečnosti upozornit; nebo
 - iv) jednala v témže omylu.
2. Strana nemůže zrušit smlouvu z důvodu omylu, pokud tato strana měla riziko vzniku omylu předpokládat nebo toto riziko měla za daných okolností nést.
3. Nepřesnost ve vyjádření nebo při předání prohlášení se považuje za omyl osoby, která toto vyjádření učinila nebo prohlášení zaslala.

Článek 49

Podvod

1. Strana může zrušit smlouvu, pokud druhá strana dosáhla uzavření smlouvy podvodným nesprávným prohlášením, učiněným slovy nebo jednáním, nebo podvodným nesdělením všech informací, které má tato strana poskytnout na základě dobré víry a poctivého jednání či na základě jiné informační povinnosti před uzavřením smlouvy.
2. Nesprávné prohlášení je podvodné, pokud je učiněno s vědomím nebo přesvědčením, že je toto nesprávné nebo bez ohledu na to, je-li správné či nikoli, pokud má vyvolat omyl osoby, jíž je určeno. Nesdělení je podvodné, pokud má vyvolat omyl osoby, jíž nejsou dané informace sděleny.

3. Při určování toho, zda zásady dobré víry a poctivého jednání vyžadují, aby smluvní strana sdělovala dané informace, je zapotřebí přihlížet ke všem okolnostem, včetně:
- a) toho, zda měla strana zvláštní odborné znalosti;
 - b) nákladů k tíži strany, jež příslušné informace získává;
 - c) dostupnosti jiných prostředků, z nichž by jiná strana mohla příslušné informace získat;
 - d) povahy informace;
 - e) zjevného významu informací pro jinou stranu; a
 - f) poctivých obchodních zvyklostí v dané situaci, pokud jde o smlouvy mezi obchodníky.

Článek 50

Hrozba

Strana může zrušit smlouvu, pokud druhá strana dosáhla uzavření této smlouvy pod hrozbou nezákonné, bezprostřední a závažné škody nebo nezákonného jednání.

Článek 51

Zneužívání postavení

Strana může zrušit smlouvu, pokud v době jejího uzavření:

- a) byla závislá na druhé straně nebo s ní byla ve vztahu vzájemné důvěry, byla v obtížné ekonomické situaci nebo měla naléhavé potřeby, nebyla schopná předvídat, neměla dostatečné znalosti nebo zkušenosti; a
- b) druhá strana o tom věděla nebo měla vědět, a s ohledem na okolnosti a účel smlouvy zneužila postavení první strany tím, že pro sebe získala nepřiměřený prospěch nebo nepoctivou výhodu.

Článek 52

Oznámení o zrušení smlouvy

- 1. Smlouva je zrušena předáním oznámení druhé straně.
- 2. Oznámení o zrušení smlouvy je účinné pouze tehdy, je-li předloženo poté, co se strana zrušující smlouvu dozvěděla o relevantních okolnostech nebo mohla svobodně jednat, a to ve lhůtě:
 - a) šesti měsíců v případě omylu; a
 - b) jednoho roku v případě podvodu, hrozby a zneužití postavení;

Článek 53
Potvrzení smlouvy

Jestliže strana, která má právo smlouvu zrušit podle této kapitoly, tuto smlouvu výslovně nebo konkludentně potvrdí poté, co se dozvěděla o relevantních okolnostech nebo mohla svobodně jednat, nemůže již danou smlouvu zrušit.

Článek 54
Účinky zrušení smlouvy

1. Smlouva, jež může být zrušena, platí do doby, než k tomuto zrušení dojde, a jakmile k němu dojde, je zrušena zpětně od počátku své platnosti.
2. Pokud se důvody vedoucí ke zrušení smlouvy týkají pouze některých smluvních podmínek, jsou účinky zrušení smlouvy omezeny na tyto podmínky, pokud je odůvodněné ponechat zbývající část smlouvy v platnosti.
3. Otázka, zda mají strany právo vrátit to, co bylo podle smlouvy, která byla zrušena, převedeno nebo dodáno nebo právo na odpovídající peněžní plnění, je upravena ustanoveními o navrácení plnění v kapitole 17.

Článek 55
Náhrada škody

Strana, která má právo zrušit smlouvu podle této kapitoly nebo která toto právo měla před uplynutím lhůty k jeho uplatnění nebo před potvrzením smlouvy, má bez ohledu na to, zda byla smlouva zrušena či nikoli, vůči druhé straně právo na náhradu škody způsobené omylem, podvodem, hrozbou nebo zneužitím postavení, pokud druhá strana o relevantních okolnostech věděla nebo měla vědět.

Článek 56
Vyloučení nebo omezení prostředků nápravy

1. V případě podvodu, hrozby nebo zneužití postavení nelze prostředky nápravy přímo nebo nepřímo vyloučit ani omezit.
2. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele přímo nebo nepřímo vyloučit nebo omezit prostředky nápravy, jež se uplatní v případě omylu.

Článek 57
Volba prostředku nápravy

Strana, která má podle této kapitoly právo na uplatnění prostředku nápravy za okolností, z nichž vyplývá právo této strany k uplatnění prostředku nápravy v případě neplnění, může uplatnit jakýkoli z těchto prostředků nápravy.

Část III Posuzování obsahu smlouvy

Kapitola 6 Výklad

Článek 58

Obecná pravidla pro výklad smluv

1. Smlouvu je třeba vykládat podle společné vůle stran, i když vyjádření této vůle obsažené ve smlouvě nemá obvyklý význam.
2. Jestliže z vůle jedné ze stran vyplývá, že vyjádření obsažené ve smlouvě má určitý význam, a druhá strana v okamžiku uzavření smlouvy o této skutečnosti věděla nebo měla vědět, je třeba toto vyjádření vykládat v souladu s vůlí první strany.
3. Nevyplyvá-li z odstavců 1 a 2 něco jiného, je třeba smlouvu vykládat podle vůle, jakou by vyjádřila rozumná osoba.

Článek 59

Relevantní skutečnosti

Při výkladu smlouvy lze přihlídnout zejména k:

- a) okolnostem, za nichž byla smlouva uzavřena, včetně jednání, která jejímu uzavření předcházela;
- b) jednání stran, a to i po uzavření smlouvy;
- c) způsobu, jakým strany vyložily vyjádření, která jsou stejná nebo obdobná jako vyjádření obsažená ve smlouvě;
- d) zvyklostem, které by smluvní strany v téže situaci považovaly na obecně použitelné;
- e) praxi, kterou si strany mezi sebou zavedly;
- f) smyslu, který je takovému vyjádření obecně přiznáván v dané oblasti činnosti;
- g) povaze a účelu smlouvy; a
- h) dobré víře a poctivému jednání.

Článek 60

Odkaz na smlouvu jako celek

Vyjádření obsažená ve smlouvě je třeba vykládat ve smyslu smlouvy jako celku.

Článek 61
Odlíšnosti v jazykových zněních

Je-li smluvní dokumentace vyhotovena ve dvou nebo více jazykových zněních a není-li stanoveno, které z nich převládá, v případě rozporu mezi nimi převládá jazykové znění, v němž byla smlouva původně vypracována.

Článek 62
Přednost individuálně sjednaných smluvních podmínek

V případě nesrovnalostí mají smluvní podmínky, které byly individuálně sjednány, přednost před smluvními podmínkami, které nebyly individuálně sjednány ve smyslu článku 7.

Článek 63
Přednost výkladu, který vyvolává účinky smluvních podmínek

Výklad, který vyvolává účinky smluvních podmínek, má přednost před výkladem, jenž tyto účinky nevyvolává.

Článek 64
Výklad ve prospěch spotřebitelů

1. Existuje-li pochybnost o významu smluvní podmínky ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem, uplatní se výklad, který je pro spotřebitele nejpříznivější, pokud však tuto smluvní podmínku spotřebitel sám nenavrhl.
2. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 65
Výklad k tíži toho, kdo smluvní podmínku navrhl

Pokud v případě smlouvy, na níž se nevztahuje článek 64, existují pochybnosti o smyslu smluvní podmínky, která nebyla individuálně sjednána ve smyslu článku 7, uplatní se výklad této podmínky k tíži toho, kdo ji navrhl.

Kapitola 7 Obsah a účinky

Článek 66 **Smluvní podmínky**

Smluvní podmínky vyplývají z:

- a) dohody stran, aniž je tím dotčeno jakékoli kogentní pravidlo vyplývající ze společné evropské právní úpravy prodeje;
- b) jakékoli zvyklosti nebo praxe, kterými jsou strany vázány podle článku 67;
- c) jakéhokoli pravidla vyplývajícího ze společné evropské právní úpravy prodeje, které se použije, pokud se strany nedohodly jinak; a
- d) jakékoli smluvní podmínky odvozené podle článku 68.

Článek 67 **Zvyklosti a praxe ve smlouvách mezi obchodníky**

1. Ve smlouvách mezi obchodníky jsou strany vázány jakoukoli zvyklostí, na jejímž použití se dohodly, a praxí, kterou mezi sebou zavedly.
2. Strany jsou vázány zvyklostí, jež by obchodníci považovali za obecně použitelnou v situaci, v jaké se nacházejí smluvní strany.
3. Strany nejsou vázány zvyklostmi a praxí do té míry, v jaké jsou v rozporu se smluvními podmínkami, které byly individuálně sjednány, nebo kogentními pravidly vyplývajícími ze společné evropské právní úpravy prodeje.

Článek 68 **Smluvní podmínky, které lze odvodit**

1. V případě záležitosti, jejíž úprava nevyplývá výslovně z dohody smluvních stran, z jakékoli zvyklosti nebo praxe, nebo z jakéhokoli pravidla společné evropské právní úpravy prodeje, lze další smluvní podmínku odvodit zejména s ohledem na:
 - a) povahu a účel smlouvy;
 - b) okolnosti, za nichž byla smlouva uzavřena; a
 - c) dobrou víru a poctivém jednání.
2. Jakákoli smluvní podmínka podle odstavce 1 musí být, pokud možno, taková, aby v dané záležitosti vyvolala účinky, jaké by si strany pravděpodobně bývaly sjednaly, kdyby danou záležitost upravily.

3. Odstavec 1 se nepoužije, pokud strany záměrně záležitost neupravily s tím, že riziko ponese jedna nebo druhá strana.

Článek 69

Smluvní podmínky odvozené z některých prohlášení před uzavřením smlouvy

1. Učiní-li obchodník před uzavřením smlouvy prohlášení určené buď druhé smluvní straně, nebo veřejnosti ohledně toho, co má být podle smlouvy tímto obchodníkem dodáno, je toto prohlášení začleněno jako smluvní podmínka, ledaže:
 - a) druhá strana věděla nebo měla vědět v době uzavření smlouvy, že je toto prohlášení nesprávné nebo jej nelze z jiného důvodu považovat za smluvní podmínku; nebo
 - b) toto prohlášení nemohlo ovlivnit rozhodnutí druhé strany uzavřít smlouvu.
2. Pro účely odstavce 1 se prohlášení, které za obchodníka činí osoba působící v reklamě nebo marketingu, považuje za prohlášení tohoto obchodníka.
3. Je-li druhou smluvní stranou spotřebitel, pro účely odstavce 1 se veřejné prohlášení, učiněné výrobcem nebo jeho jménem nebo jinou osobou v počáteční fázi řetězce transakcí vedoucích k uzavření smlouvy, považuje za prohlášení obchodníka, ledaže tento obchodník v době uzavření smlouvy o něm nevěděl nebo nemohl vědět.
4. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 70

Povinnost upozornit na smluvní podmínky, které nebyly individuálně sjednány

1. Smluvní podmínky navržené jednou smluvní stranou, které nebyly individuálně sjednány ve smyslu článku 7, lze uplatnit vůči druhé straně pouze tehdy, pokud druhá strana o těchto podmínkách věděla nebo strana, která je navrhla, učinila přiměřené kroky k tomu, aby na ně druhou stranu upozornila před uzavřením smlouvy nebo v okamžiku jejího uzavření.
2. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem není pro účely tohoto článku spotřebitel dostatečně upozorněn na smluvní podmínky, pokud smluvní dokument na tyto podmínky pouze odkazuje, a to i v případě, že spotřebitel dokument podepíše.
3. Strany nemohou vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 71

Dodatečné platby ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem

1. Ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem není smluvní podmínka, která zavazuje spotřebitele k provedení platby nad rámec odměny, na níž má obchodník nárok podle hlavní smluvní povinnosti, zejména pokud tato povinnost byla

zpracována do smlouvy na základě standardních možností, jež musí spotřebitel zamítnout, aby se vyhnul dodatečné platbě, pro spotřebitele závazná, pokud spotřebitel nevyjádřil výslovný souhlas s touto dodatečnou platbou před tím, než byl smlouvou vázán. Pokud spotřebitel dodatečnou platbu provedl, má nárok na vrácení zaplacené částky.

2. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 72

Ustanovení o úplné smlouvě

1. Obsahuje-li smlouva uzavřená písemně smluvní podmínku, z níž vyplývá, že tento dokument obsahuje všechny smluvní podmínky (ustanovení o úplné smlouvě), jakákoli předchozí prohlášení, závazky nebo dohody, které nejsou v dokumentu obsaženy, nejsou součástí smlouvy.
2. Pokud smlouva nestanoví jinak, ustanovení o úplné smlouvě nevylučuje, aby se prohlášení stran před uzavřením smlouvy použila k jejímu výkladu.
3. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem není spotřebitel vázán ustanovením o úplné smlouvě.
4. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 73

Stanovení ceny

Pokud nelze cenu, jež má být podle smlouvy zaplacena, stanovit jinak, představuje cena, která má být zaplacena, není-li jakýmkoli způsobem uvedeno jinak, cenu, jež by byla zaplacena ve srovnatelné situaci v době uzavření smlouvy, a není-li taková cena k dispozici, přiměřenou cenu.

Článek 74

Jednostranné stanovení ceny smluvní stranou

1. Má-li být cena nebo jiná smluvní podmínka stanovena jednou stranou a toto stanovení je zjevně nepřiměřené, uplatní se cena, která by byla obvykle požadována, nebo smluvní podmínka, která by se obvykle uplatnila, ve srovnatelných podmínkách v době uzavření smlouvy, nebo jestliže taková cena nebo smluvní podmínka není k dispozici, uplatní se přiměřená cena nebo přiměřená smluvní podmínka.
2. Strany nemohou vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 75
Stanovení ceny třetí osobou

1. Má-li cenu nebo jinou smluvní podmínku stanovit třetí osoba a nemůže tak učinit nebo tak neučiní, může soud, ledaže by to bylo v rozporu se smluvními podmínkami, určit jinou osobu, která tuto cenu nebo podmínku stanoví.
2. Je-li cena nebo jiná smluvní podmínka, kterou stanovila třetí osoba, zjevně nepřiměřená, uplatní se cena, která by byla obvykle požadována, nebo smluvní podmínka, která by se obvykle uplatnila, ve srovnatelných podmínkách v době uzavření smlouvy, nebo jestliže taková cena nebo smluvní podmínka není k dispozici, uplatní se přiměřená cena nebo přiměřená smluvní podmínka.
3. Pro účely odstavce 1 se „soudem“ rozumí i rozhodčí soud.
4. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavce 2, odchytil se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 76
Jazyk

Pokud nelze jazyk používaný v komunikaci ohledně smlouvy nebo práv a povinností, které z ní vyplývají, stanovit jinak, použije se jazyk, v němž byla smlouva uzavřena.

Článek 77
Smlouvy s platností na dobu neurčitou

1. Pokud smluvní podmínky v případě nepřetržitého nebo opakovaného plnění smluvních povinností nestanoví, kdy má smluvní vztah skončit nebo nestanoví, že tento smluvní vztah končí doručením oznámení o ukončení smlouvy, může být smlouva vypovězena kteroukoli smluvní stranou, a to v přiměřené výpovědní lhůtě nepřesahující dva měsíce.
2. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchytil se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 78
Smluvní podmínky ve prospěch třetí osoby

1. Smluvní strany mohou smlouvou přenést právo na třetí osobu. Třetí osoba nemusí existovat nebo být identifikována v době uzavření smlouvy, ale musí být identifikovatelná.
2. Povaha a obsah práva třetí osoby jsou stanoveny ve smlouvě. Toto právo může představovat vyloučení nebo omezení odpovědnosti třetí osoby vůči jedné ze smluvních stran.
3. Pokud má jedna smluvní strana povinnost plnit podle smlouvy třetí osobě,

- a) má třetí osoba stejná práva obdržet plnění a stejné prostředky nápravy v případě neplnění, jaké by smluvní strana měla podle smlouvy uzavřené s touto třetí osobou; a
 - b) smluvní strana, která má tyto povinnosti, může proti třetí osobě uplatnit všechny prostředky obrany, které by mohla uplatnit vůči druhé smluvní straně.
4. Třetí osoba může odmítnout právo, které na ni bylo přeneseno, oznámením této skutečnosti jakékoli ze smluvních stran, pokud tak učiní před tím, než toto právo výslovně nebo konkludentně přijme. V případě takového odmítnutí se má za to, že právo ve prospěch třetí osoby nikdy nevzniklo.
5. Smluvní strany mohou zrušit nebo změnit smluvní podmínku přenášející takové právo, pokud k tomu dojde předtím, než jedna z těchto stran oznámí třetí osobě, že na ni bylo toto právo přeneseno.

Kapitola 8 Nepřiměřené smluvní podmínky

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 79

Účinky nepřiměřených smluvních podmínek

1. Smluvní strana není vázána smluvní podmínkou, kterou navrhla druhá strana a která je podle oddílů 2 a 3 této kapitoly nepřiměřená.
2. Jestliže smlouva může existovat i bez nepřiměřené smluvní podmínky, ostatní smluvní podmínky jsou i nadále závazné.

Článek 80

Vyloučení ze zkoušky nepřiměřenosti

1. Oddíly 2 a 3 se nepoužijí na smluvní podmínky odrážející pravidla společné evropské právní úpravy prodeje, jež by se použily v případě, že by daná záležitost nebyla upravena smluvními podmínkami.
2. Oddíl 2 se nepoužije na definici hlavního předmětu smlouvy nebo na přiměřenost ceny, která má být zaplacená, pokud obchodník splnil povinnost transparentnosti vyplývající z článku 82.
3. Oddíl 3 se nepoužije na definici hlavního předmětu smlouvy nebo na přiměřenost ceny, která má být zaplacená.

Článek 81

Kogentní povaha

Strany nemohou vyloučit použití této kapitoly, odchýlit se od jejích ustanovení nebo pozměnit jejich účinky.

ODDÍL 2 NEPŘIMĚŘENÉ SMLUVNÍ PODMÍNKY VE SMLOUVÁCH MEZI OBCHODNÍKEM A SPOTŘEBITELEM

Článek 82

Povinnost transparentnosti ve smluvních podmínkách, které nejsou individuálně sjednány

Navrhne-li obchodník smluvní podmínky, které nebyly se spotřebitelem individuálně sjednány ve smyslu článku 7, má povinnost zajistit, aby byly navrženy a oznámeny jasným a srozumitelným jazykem.

Článek 83

Pojem „nepřiměřenosti“ ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem

1. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem je smluvní podmínka, kterou navrhl obchodník a která nebyla individuálně sjednána ve smyslu článku 7, považována pro účely tohoto oddílu za nepřiměřenou, pokud způsobuje podstatnou nerovnováhu v právech a povinnostech, které smlouva jednotlivým stranám určuje, a to k tíži spotřebitele, v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním.
2. Při posuzování nepřiměřenosti smluvní podmínky pro účely tohoto oddílu se musí přihlídnout k:
 - a) tomu, zda obchodník splnil povinnost transparentnosti vyplývající z článku 82;
 - b) povaze toho, co je smlouvou upraveno;
 - c) okolnostem, které při uzavírání smlouvy převažovaly;
 - d) ostatním smluvním podmínkám; a
 - e) podmínkám jakékoli jiné smlouvy, na niž tato smlouva závisí.

Článek 84

Smluvní podmínky, které jsou vždy nepřiměřené

Smluvní podmínka je pro účely tohoto oddílu vždy nepřiměřená, pokud je jejím cílem nebo následkem:

- a) vyloučit nebo omezit odpovědnost obchodníka za smrt spotřebitele nebo újmu na jeho zdraví způsobených jednáním nebo opomenutím obchodníka nebo osoby, která jedná jeho jménem;
- b) vyloučit nebo omezit odpovědnost obchodníka za jakoukoli ztrátu nebo škodu, kterou spotřebitel utrpěl a která byla způsobena úmyslně nebo v důsledku hrubé nedbalosti;
- c) omezit povinnosti obchodníka dodržovat závazky, na které přistoupili jeho pověřeni zástupci, nebo vázat tyto závazky na jinou podmínku, jejíž splnění závisí výlučně na obchodníkovi;
- d) zbavit spotřebitele práva podat žalobu nebo použít jiný právní prostředek nápravy, zejména požadovat po spotřebiteli, aby předkládal spory výlučně rozhodčímu soudu, na který se nevztahují ustanovení právních předpisů, která se uplatní na smlouvy mezi obchodníkem a spotřebitelem, nebo bránit uplatnění tohoto práva;
- e) poskytnout výlučnou příslušnost k rozhodování veškerých sporů vyplývajících ze smlouvy soudu, v jehož obvodu má obchodník sídlo, pokud zvolený soud není soudem, v jehož obvodu má spotřebitel bydliště;

- f) vyhrazení výlučného práva obchodníkovi určovat, zda dodané zboží, digitální obsah nebo poskytnuté související služby jsou v souladu se smlouvou, nebo vyhrazení výlučného práva obchodníkovi vykládat jakoukoli smluvní podmínku ;
- g) stanovit, že spotřebitel je smlouvou vázán, ale obchodník není;
- h) požadovat po spotřebiteli, aby smlouvu ukončil ve smyslu článku 8 způsobem, který vyžaduje více formalit než způsob uzavření smlouvy;
- i) poskytnout obchodníkovi lhůtu pro oznámení o ukončení, která je kratší než lhůta, jež má k dispozici spotřebitel;
- j) stanovit povinnost spotřebitele zaplatit za zboží, které nebylo doručeno, digitální obsah, který nebyl dodán, nebo za související služby, které nebyly poskytnuty;
- k) stanovit, že smluvní podmínky, které nebyly individuálně sjednány ve smyslu článku 7, mají vyšší sílu než podmínky, které byly individuálně sjednány, nebo před nimi mají přednost.

Článek 85

Smluvní podmínky, u nichž se předpokládá, že jsou nepřiměřené

Má se za to, že smluvní podmínka je pro účely tohoto oddílu nepřiměřená, pokud je jejím cílem nebo následkem:

- a) omezit důkazy, které má spotřebitel k dispozici, nebo ukládat spotřebiteli důkazní břemeno, které by podle právních předpisů mělo náležet obchodníkovi;
- b) nepřiměřeně vyloučit nebo omezit prostředky nápravy, které má spotřebitel k dispozici vůči obchodníkovi nebo třetí osobě v případě neplnění povinností, jež obchodníkovi vyplývají ze smlouvy;
- c) nepřiměřeně vyloučit nebo omezit právo na započtení nároků, které má spotřebitel vůči obchodníkovi, proti tomu, co spotřebitel obchodníkovi dluží;
- d) umožnit obchodníkovi, aby si ponechal částky zaplacené spotřebitelem, jestliže se spotřebitel rozhodne neuzavřít smlouvu, nebo plnit povinnosti vyplývající z této smlouvy, aniž je spotřebiteli umožněno, aby od obchodníka obdržel v opačném případě náhradu škody v přiměřené výši;
- e) požadovat po spotřebiteli, který neplní své smluvní povinnosti, aby platil nepřiměřeně vysokou náhradu škody nebo platbu sjednanou pro případ neplnění;
- f) umožnit obchodníkovi, aby odstoupil od smlouvy nebo ji ukončil ve smyslu článku 8 na základě libovolného uvážení, jestliže stejné právo není vyhrazeno spotřebiteli, nebo možnost, aby si obchodník v případě, že sám odstupuje od smlouvy nebo ji ukončuje, ponechal částky zaplacené za související služby, které ještě neposkytl;
- g) umožnit obchodníkovi, aby ukončil smlouvu s platností na dobu neurčitou bez patřičného oznámení, s výjimkou případů, kdy pro to existují závažné důvody;

- h) automaticky prodloužit smlouvu s platností na dobu určitou, pokud se spotřebitel nevyjádřil jinak, v případech, kdy smluvní podmínky stanoví nepřiměřeně krátkou lhůtu pro toto oznámení;
- i) umožnit obchodníkovi, aby jednostranně změnil smluvní podmínky bez pádného důvodu, který je uveden ve smlouvě; to se netýká smluvních podmínek, na základě nichž si obchodník vyhrazuje právo jednostranně měnit podmínky smlouvy na dobu neurčitou, pokud má povinnost o tom spotřebitele patřičně informovat a pokud má spotřebitel možnost smlouvu ukončit, aniž by mu tím vznikly nějaké náklady;
- j) umožnit obchodníkovi, aby jednostranně změnil bez pádného důvodu jakékoli znaky zboží nebo digitálního obsahu, který má být dodán, nebo související služby, která má být poskytnuta, nebo jakékoli jiné znaky smluvního plnění;
- k) stanovit, aby byla cena zboží, digitálního obsahu nebo souvisejících služeb určena v okamžiku dodávky nebo poskytnutí, nebo umožnit obchodníkovi, aby zvýšil cenu, aniž by spotřebiteli poskytl právo odstoupit od smlouvy, jestliže je zvýšená cena příliš vysoká v poměru k ceně dohodnuté při uzavírání smlouvy; to se netýká doložky o indexaci cen, pokud je v souladu s právními předpisy, za předpokladu, že způsob, kterým se ceny mění, je výslovně popsán;
- l) zavázat spotřebitele ke splnění všech jejich smluvních povinností, i když obchodník své povinnosti neplní;
- m) umožnit obchodníkovi, aby bez souhlasu spotřebitele převedl svá práva a povinnosti vyplývající ze smlouvy, pokud se nejedná o převod na dceřinou společnost kontrolovanou tímto obchodníkem nebo na společnost vzniklou spojením podniků nebo jinou společnost vzniklou v důsledku podobné transakce, která je v souladu s právními předpisy, a tento převod pravděpodobně nebude mít negativní dopad na jakékoli právo spotřebitele;
- n) umožnit obchodníkovi, aby v případě, že není k dispozici to, co bylo objednáno, dodal spotřebiteli rovnocenné zboží nebo služby, aniž by ho výslovně informoval o této možnosti a o skutečnosti, že obchodník nese náklady na vrácení toho, co podle smlouvy spotřebitel obdržel, pokud spotřebitel využije svého práva odmítnout smluvní plnění;
- o) umožnit obchodníkovi, aby si vyhradil nepřiměřeně dlouhou nebo nedostatečně přesně stanovenou dobu na přijetí nebo odmítnutí nabídky;
- p) umožnit obchodníkovi, aby si vyhradil nepřiměřeně dlouhou nebo nedostatečně přesně stanovenou dobu na plnění povinností vyplývajících ze smlouvy;
- q) nepřiměřeně vyloučit nebo omezit prostředky nápravy, které má spotřebitel k dispozici vůči obchodníkovi, nebo námitky, které má k dispozici vůči nárokům obchodníka;
- r) podmínit splnění povinností, které obchodníkovi vyplývají ze smlouvy, nebo jiných pro spotřebitele pozitivních účinků smlouvy formalitami, které nevyžadují právní předpisy a které jsou neodůvodněné;

- s) požadovat po spotřebiteli nepřiměřeně vysoké zálohové platby nebo nepřiměřeně vysoké záruky za plnění povinností;
- t) neodůvodněně bránit spotřebiteli, aby získal dodávky nebo opravy od třetí osoby;
- u) neodůvodněně provázat smlouvu s jinou smlouvou s obchodníkem, jeho dceřinou společností nebo třetí osobou způsobem, který spotřebitel nemůže rozumně předpokládat;
- v) uložit spotřebiteli nepřiměřené břemeno v případě, že hodlá vypovědět smlouvu s platností na dobu neurčitou;
- w) uzavřít smlouvu o dlouhodobých dodávkách zboží, digitálního obsahu nebo o dlouhodobém poskytování souvisejících služeb na dobu delší než jeden rok nebo takovou smlouvu prodloužit o dobu delší než jeden rok, pokud spotřebitel takovou smlouvu nemůže kdykoli ukončit ve lhůtě, která činí maximálně 30 dní.

ODDÍL 3 NEPŘIMĚŘENÉ PODMÍNKY VE SMLOUVÁCH MEZI OBCHODNÍKY

Článek 86

Pojem „nepřiměřenosti“ ve smlouvách mezi obchodníky

1. Ve smlouvě mezi obchodníky je smluvní podmínka považována pro účely tohoto oddílu za nepřiměřenou, pouze pokud:
 - a) je součástí smluvních podmínek, které nebyly individuálně sjednány ve smyslu článku 7; a
 - b) je takové povahy, že její použití se podstatně odchyluje od poctivých obchodních zvyklostí nebo je v rozporu se zásadami dobré víry a poctivého jednání.
2. Při posuzování nepřiměřenosti smluvní podmínky pro účely tohoto oddílu se musí přihlídnout k:
 - a) povaze toho, co je smlouvou upraveno;
 - b) okolnostem, které při uzavírání smlouvy převažovaly;
 - c) ostatním smluvním podmínkám; a
 - d) podmínkám jakékoli jiné smlouvy, na niž tato smlouva závisí.

Část IV Povinnosti a prostředky nápravy stran kupní smlouvy a smlouvy o dodání digitálního obsahu

Kapitola 9 Obecná ustanovení

Článek 87

Neplnění a zásadní neplnění povinností

1. Neplněním povinnosti je jakékoli její nesplnění bez ohledu na to, zda je omluvené či nikoli, a zahrnuje:
 - a) nedodání nebo opožděné dodání zboží;
 - b) nedodání nebo opožděné dodání digitálního obsahu;
 - c) dodání zboží, které není v souladu se smlouvou;
 - d) dodání digitálního obsahu, který není v souladu se smlouvou;
 - e) nezaplacení nebo opožděné zaplacení ceny; a
 - f) jakékoli jiné zamýšlené smluvní plnění, které není v souladu se smlouvou.
2. Neplnění povinnosti jednou smluvní stranou je zásadní, pokud:
 - a) zásadně zbavuje druhou stranu toho, co podle smlouvy oprávněně očekává, pokud strana, která povinnost neplní, v době uzavření smlouvy tento výsledek nepředpokládala ani jej nemohla předpokládat; nebo
 - b) má takovou povahu, z níž vyplývá, že nelze spoléhat na to, že strana, jež neplní své povinnosti, v budoucnu smlouvu splní.

Článek 88

Ospravedlněné neplnění povinností

1. Neplnění povinnosti smluvní strany je ospravedlněno, pokud k němu došlo v důsledku překážky existující mimo kontrolu této strany a pokud nebylo možné předpokládat, že strana tuto překážku vezme do úvahy v době uzavření smlouvy nebo se této překážce nebo jejím důsledkům vyhne nebo je překoná.
2. Má-li překážka pouze dočasný charakter, je neplnění povinnosti omluveno po dobu, kdy překážka trvá. Pokud je však doba, po kterou není povinnost plněna, tak dlouhá, že představuje zásadní neplnění, druhá strana k tomu může tak přistupovat.
3. Strana, která nemůže plnit své povinnosti, má povinnost zajistit, aby oznámení o překážce a jejích účincích na schopnost plnit došlo druhé straně bez zbytečného odkladu poté, kdy se první strana o těchto okolnostech dozvěděla nebo měla

dozvědět. Druhá strana má nárok na náhradu jakékoli škody vzniklé porušením této povinnosti.

Článek 89 **Změna okolností**

1. Strana musí plnit své povinnosti, i když se jejich plnění stalo obtížným buď proto, že se zvýšily náklady plnění, nebo že se snížila cena toho, co má být poskytnuto jako protihodnota tohoto plnění.

Stane-li se plnění nepřiměřeně obtížným vzhledem k výjimečné změně okolností, strany mají povinnost zahájit jednání o pozměnění nebo ukončení smlouvy.

2. Pokud strany nedosáhnou shody v přiměřené době, soud může na žádost kterékoli ze stran:
 - a) pozměnit smlouvu tak, aby byla v souladu s tím, co by si strany rozumně sjednaly v době uzavření smlouvy, kdyby měly možnost zohlednit danou změnu okolností; nebo
 - b) ukončit smlouvu ve smyslu článku 8 ke dni a za podmínek, které stanoví soud.
3. Odstavce 1 a 2 se použijí pouze tehdy, pokud:
 - a) ke změně okolností došlo po uzavření smlouvy;
 - b) strana, která spoléhala na změnu okolností, v té době nevzala do úvahy a nebylo možné předpokládat, že vezme do úvahy, možnost nebo rozsah této změny okolností; a
 - c) poškozená strana nepředpokládala a nebylo možné rozumně učinit závěr, že předpokládá, riziko změny okolností.
4. Pro účely odstavců 2 a 3 se „soudem“ rozumí i rozhodčí soud.

Článek 90 **Rozšířené použití pravidel pro zaplacení a přijetí zboží a digitálního obsahu**

1. Není-li stanoveno jinak, pravidla o zaplacení kupní ceny kupujícím vyplývající z kapitoly 12 se použijí s patřičnými úpravami i na ostatní platby.
2. Článek 97 se použije s patřičnými úpravami na další případy, kdy jsou zboží nebo digitální obsah ponechány v držbě určité osoby, protože jiná osoba, povinná jej převzít, tak neučinila.

Kapitola 10 Povinnosti prodávajícího

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 91

Hlavní povinnosti prodávajícího

Prodávající zboží a dodavatel digitálního obsahu (v této části nazývaný jako prodávající) musí:

- a) dodat zboží nebo digitální obsah;
- b) převést vlastnické právo k tomuto zboží, včetně hmotného nosiče, na němž je digitální obsah dodáván;
- c) zajistit, aby zboží nebo digitální obsah byly v souladu se smlouvou;
- d) zajistit, aby měl kupující právo používat digitální obsah v souladu se smlouvou; a
- e) dodat dokumenty, které zastupují zboží nebo se ho týkají, nebo dokumenty týkající se digitálního obsahu podle požadavků smlouvy.

Článek 92

Plnění prostřednictvím třetí osoby

1. Prodávající může pověřit plněním smlouvy jinou osobu, pokud po něm smluvní podmínky nevyžadují osobní plnění.
2. Prodávající, který pověří plněním smlouvy třetí osobu, odpovídá i nadále za její plnění.
3. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavce 2, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

ODDÍL 2 DODÁNÍ

Článek 93

Místo dodání

1. Místem dodání, pokud je nelze stanovit jinak, je:
 - a) v případech kupní smlouvy uzavřené se spotřebitelem nebo smlouvy o dodání digitálního obsahu, která je smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory nebo v níž se prodávající zavázal k tomu, že kupujícímu zařídí dovoz, místo bydliště spotřebitele v době uzavření smlouvy;

- b) ve všech ostatních případech,
 - i) pokud kupní smlouva zahrnuje dovoz zboží poskytovaný dopravcem nebo více dopravci, nejbližší místo přejímky prvního dopravce;
 - ii) pokud smlouva nezahrnuje dopravu, místo podnikání prodávajícího v době uzavření smlouvy.
- 2. Má-li prodávající více než jedno místo podnikání, je místem podnikání pro účely odst. 1 písm. b) místo, které má nejbližší vztah k povinnosti dodat.

Článek 94 **Způsob dodání**

- 1. Není-li sjednáno něco jiného, prodávající splní svou povinnost dodat:
 - a) v případě kupní smlouvy uzavřené se spotřebitelem nebo smlouvy o dodání digitálního obsahu, která je smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory nebo v níž se prodávající zavázal k tomu, že kupujícímu zařídí dopravu tím, že na spotřebitele převede fyzickou držbu zboží nebo digitálního obsahu nebo kontrolu nad ním;
 - b) v ostatních případech, pokud smlouva zahrnuje dopravu zboží poskytovanou dopravcem, předáním zboží prvnímu dopravci za účelem jeho dopravení kupujícímu a předáním kupujícímu veškerých dokladů, které jsou nezbytné k tomu, aby kupující převzal zboží od daného dopravce; nebo
 - c) v případech, které nespádají pod písmena a) nebo b), tím, že je kupujícímu zpřístupněno zboží či digitální obsah, nebo, v případech, kdy je sjednáno, že prodávající může doručit pouze doklady zastupující zboží, kdy jsou kupujícímu zpřístupněny tyto průvodní doklady.
- 2. Odkaz na spotřebitele nebo kupujícího vyplývající z odst. 1 písm. a) a c) se týká i třetí osoby, která není dopravcem a která byla označena spotřebitelem nebo kupujícím v souladu se smlouvou.

Článek 95 **Doba dodání**

- 1. Nelze-li dobu dodání stanovit jinak, zboží nebo digitální obsah musí být dodány bez zbytečného odkladu po uzavření smlouvy.
- 2. Není-li ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem sjednáno něco jiného, musí obchodník dodat zboží nebo digitální obsah nejpozději do 30 dnů od uzavření smlouvy.

Článek 96
Povinnosti prodávajícího týkající se dopravy zboží

1. Vyžaduje-li smlouva, aby prodávající obstaral dopravu zboží, prodávající musí uzavřít takové smlouvy, které jsou zapotřebí pro dopravu do stanoveného místa dopravními prostředky, které jsou vhodné v daných okolnostech a podle obvyklých podmínek takové dopravy.
2. Jestliže prodávající předá v souladu se smlouvou zboží dopravci a jestliže zboží není jasně označeno jako zboží, které má být dodáno podle smlouvy prostřednictvím popisu zboží, dodacích dokladů nebo jinak, prodávající musí poskytnout kupujícímu nákladní list, v němž je dané zboží přesně vymezeno.
3. Jestliže smlouva nevyžaduje, aby prodávající sjednal pojištění pro účely dopravy zboží, prodávající musí poskytnout kupujícímu na jeho žádost veškeré dostupné informace, jež jsou zapotřebí k sjednání tohoto pojištění.

Článek 97
Zboží nebo digitální obsah, které kupující nepřijal

1. Prodávající musí v případě, kdy mu byla ponechána držba zboží nebo digitálního obsahu, protože kupující, v rozporu se svými závazky zboží nebo digitální obsah nepřevzal, podniknout přiměřené kroky k jejich ochraně a zachování.
2. Prodávající je zbaven povinnosti dodat zboží, pokud:
 - a) zboží nebo digitální obsah ponechá za přiměřených podmínek u třetí osoby až do doby, kdy kupující vydá příslušné pokyny, a kupujícího o tom informuje; nebo
 - b) zboží nebo digitální obsah prodá za přiměřených podmínek poté, co o tom kupujícího vyrozumí, a čistý výnos z tohoto prodeje zaplatí kupujícímu.
3. Prodávající má právo na náhradu nákladů, které mu odůvodněně vznikly, nebo za tímto účelem může zadržet výnos z prodeje zboží.

Článek 98
Účinky přechodu nebezpečí

Účinky dodání na přechod nebezpečí upravuje kapitola 14.

ODDÍL 3 SHODA ZBOŽÍ A DIGITÁLNÍHO OBSAHU

Článek 99
Shoda se smlouvou

1. Aby byly ve shodě se smlouvou, zboží nebo digitální obsah musí:
 - a) být v množství, kvalitě a popisu požadovaném smlouvou;

- b) být obsaženy nebo baleny tak, jak vyžaduje smlouva; a
 - c) být dodány spolu s příslušenstvím, návodem k instalaci nebo jinými pokyny vyžadovanými smlouvou.
2. Aby byly ve shodě se smlouvou, zboží nebo digitální obsah musí rovněž splňovat požadavky vyplývající z článků 100, 101 a 102, s výjimkou případů, kdy si smluvní strany sjednaly něco jiného.
3. Jakákoli dohoda, která se v rámci kupní smlouvy uzavírané se spotřebitelem odchyluje k tíži spotřebitele od požadavků článků 101, 102 a 103, je platná pouze tehdy, pokud spotřebitel v době uzavírání smlouvy věděl o specifických podmínkách týkajících se zboží nebo digitálního obsahu a toto zboží nebo digitální obsah přijal jako odpovídající smlouvě v době jejího uzavření.
4. V kupní smlouvě uzavřené se spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavce 3, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 100

Kritéria pro shodu zboží a digitálního obsahu se smlouvou

Zboží nebo digitální obsah musí:

- a) být vhodné pro každý určitý účel, který je prodávajícímu známý v době uzavření smlouvy, kromě toho, kde je z okolností patrné, že se kupující nespolehal nebo že bylo pro kupujícího neodůvodněné, aby se spolehal na odbornost a úsudek prodávajícího;
- b) být vhodné k účelu, k němuž by byly zboží nebo digitální obsah stejného popisu běžně užívány;
- c) mít ty znaky zboží nebo digitálního obsahu, které prodávající nabídl kupujícímu jako vzor nebo model;
- d) být obsaženo nebo baleno způsobem obvyklým pro takové zboží nebo, pokud takový způsob neexistuje, způsobem přiměřeným pro uchování a ochranu zboží;
- e) být dodáno spolu s takovým příslušenstvím, návodem k instalaci nebo jinými pokyny, u nichž může kupující předpokládat, že je obdrží;
- f) mít takové znaky a výkonové schopnosti uvedené v jakémkoli prohlášení před uzavřením smlouvy, které je součástí smluvních podmínek ve smyslu článku 69; a
- g) mít takové znaky a výkonové schopnosti, jaké může kupující očekávat. Při určování toho, co může spotřebitel očekávat ve vztahu k digitálnímu obsahu, je zapotřebí zohlednit, zda byl digitální obsah dodán proti zaplacení ceny.

Článek 101

Nesprávná instalace podle kupní smlouvy uzavírané se spotřebitelem

1. Pokud je zboží nebo digitální obsah, jež byly dodány podle kupní smlouvy uzavřené se spotřebitelem, nesprávně instalováno, je každý nedostatek shody vyplývající z nesprávné instalace považován za nedostatek shody zboží nebo digitálního obsahu, jestliže:
 - a) zboží nebo digitální obsah byly nainstalovány prodávajícím nebo na jeho zodpovědnost; nebo
 - b) zboží nebo digitální obsah měly být nainstalovány spotřebitelem a nesprávná instalace byla způsobena nedostatkem v návodu k instalaci.
2. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 102

Práva nebo nároky třetí osoby

1. Zboží nebo digitální obsah nesmí být zatížen jakýmkoli právem nebo nárokem třetí osoby, který není zjevně bezdůvodný.
2. Pokud jde o práva nebo nároky týkající se duševního vlastnictví, s výjimkou odstavců 3 a 4, zboží nebo digitální obsah nesmí být zatížen jakýmkoli právem nebo nárokem třetí osoby, který není zjevně bezdůvodný:
 - a) podle práva státu, kde budou zboží nebo digitální obsah podle smlouvy využívány, nebo, jestliže tato dohoda neexistuje, podle práva státu, kde má kupující místo podnikání, nebo v případě smlouvy mezi obchodníkem a spotřebitelem, kde má spotřebitel místo bydliště, jež uvedl v době uzavření smlouvy; a
 - b) o němž prodávající věděl nebo měl vědět v době uzavření smlouvy.
3. Ve smlouvách mezi podnikateli se odstavec 2 nepoužije, pokud kupující věděl nebo měl vědět o právech nebo nárocích vycházejících z práva duševního vlastnictví v době uzavření smlouvy.
4. Ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem se odstavec 2 nepoužije, pokud spotřebitel věděl o právech nebo nárocích vycházejících z práva duševního vlastnictví v době uzavření smlouvy.
5. Ve smlouvách mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 103
Omezení shody digitálního obsahu

Nelze mít za to, že digitální obsah není ve shodě se smlouvou pouze z toho důvodu, že po uzavření smlouvy byl k dispozici aktualizovaný digitální obsah.

Článek 104
Povědomí kupujícího o nedostatku shody ve smlouvě uzavírané mezi obchodníky

Ve smlouvě uzavírané mezi obchodníky prodávající neodpovídá za nedostatek shody zboží, pokud kupující v době uzavření smlouvy o nedostatku shody věděl nebo o něm měl vědět.

Článek 105
Rozhodná doba pro stanovení shody

1. Prodávající je odpovědný za každý nedostatek shody, který existuje v době, kdy přechází nebezpečí na kupujícího podle kapitoly 14.
2. Má se za to, že jakýkoli nedostatek shody, který se v kupní smlouvě uzavírané se spotřebitelem projeví v průběhu šesti měsíců od přechodu nebezpečí na kupujícího, existoval již v tomto okamžiku, pokud tato domněnka není neslučitelná s charakterem zboží, nebo digitálního obsahu nebo s povahou nedostatku shody.
3. V případě, na něž se vztahuje čl. 101 odst. 1 písm. a), se považuje každý odkaz uvedený v odstavcích 1 a 2 týkající se okamžiku, kdy riziko přechází na kupujícího, za odkaz týkající se okamžiku, kdy je instalace zcela dokončena. V případě, na něž se vztahuje čl. 101 odst. 1 písm. b), se tento odkaz považuje za odkaz na lhůtu, v níž měl spotřebitel dostatečnou dobu na instalaci.
4. Pokud obchodník musí následně aktualizovat digitální obsah, musí zajistit, aby byl tento digitální obsah ve shodě se smlouvou po celou dobu platnosti smlouvy.
5. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Kapitola 11 Prostředky nápravy, které má kupující k dispozici

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 106

Přehled prostředků nápravy, které má kupující k dispozici

1. Neplní-li prodávající své povinnosti, kupující může:
 - a) požadovat plnění, které zahrnuje určité plnění, opravu nebo výměnu zboží nebo digitálního obsahu podle oddílu 3 této kapitoly;
 - b) odmítnout poskytnutí vlastního plnění prodávajícího podle oddílu 4 této kapitoly;
 - c) ukončit smlouvu podle oddílu 5 této kapitoly a požadovat navrácení kupní ceny, která již byla zaplacená, podle kapitoly 17;
 - d) požadovat snížení ceny podle oddílu 6 této kapitoly; a
 - e) požadovat náhradu škody podle kapitoly 16.
2. Je-li kupující obchodníkem:
 - a) na právo kupujícího uplatnit jakýkoli prostředek nápravy, s výjimkou odmítnutí plnění, se vztahují pravidla o náhradním plnění ze strany prodávajícího uvedená v oddílu 2 této kapitoly; a
 - b) na právo kupujícího odvolat se na nedostatek shody se vztahují požadavky týkající se přezkoumání a oznámení, které vyplývají z oddílu 7 této kapitoly.
3. Je-li kupující spotřebitelem:
 - a) na právo kupujícího se nevztahují pravidla o náhradním plnění ze strany prodávajícího; a
 - b) neuplatní se požadavky týkající se přezkoumání a oznámení vyplývající z oddílu 7 této kapitoly.
4. Je-li neplnění ze strany prodávajícího ospravedlněné, kupující může využít jakýkoli prostředek nápravy uvedený v odstavci 1, s výjimkou vyžadování plnění a náhrady škody.
5. Kupující nesmí využít žádný z prostředků nápravy uvedený v odstavci 1, pokud kupující zapříčinil neplnění ze strany prodávajícího.
6. Prostředky nápravy, které nejsou vzájemně neslučitelné, lze uplatnit souběžně.

Článek 107

Omezení prostředků nápravy v případě digitálního obsahu, který nebyl dodán oproti zaplacení ceny

Není-li digitální obsah dodáván oproti zaplacení kupní ceny, kupující nemůže využít prostředky nápravy uvedené v čl. 106 odst. 1 písm. a) až d). Kupující může pouze uplatnit právo na náhradu škody podle čl. 106 odst. 1 písm. e), pokud došlo tím, že dodaný digitální obsah nebyl ve shodě se smlouvou, ke ztrátě jeho majetku, včetně hardwaru a softwaru a dat, nebo na něm byla způsobena škoda, a to s výjimkou jakéhokoli zisku, o který kupující v důsledku vzniklé škody přišel.

Článek 108

Kogentní povaha

Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití této kapitoly, odchýlit se od ní nebo pozměnit její účinky před tím, než spotřebitel na nedostatek shody obchodníka upozorní.

ODDÍL 2 MOŽNOST PRODÁVAJÍCÍHO POSKYTNOUT NÁHRADNÍ PLNĚNÍ

Článek 109

Možnost prodávajícího poskytnout náhradní plnění

1. Prodávající, který poskytl své plnění včas a jemuž bylo oznámeno, že toto plnění není ve shodě se smlouvou, může poskytnout nové plnění ve shodě se smlouvou, pokud tak lze učinit ve lhůtě stanovené pro plnění.
2. V případech, na které se nevztahuje odstavec 1, může prodávající, jenž poskytl plnění, které není ve shodě se smlouvou, bez zbytečného odkladu poté, co mu byl nedostatek shody oznámen, nabídnout náhradní plnění na své vlastní náklady.
3. Oznámení o ukončení smlouvy nevylučuje možnost nabídnout náhradní plnění.
4. Kupující může odmítnout náhradní plnění pouze, pokud:
 - a) náhradní plnění nelze poskytnout okamžitě a bez značných obtíží pro kupujícího;
 - b) kupující se důvodně domnívá, že nelze spoléhat na budoucí plnění prodávajícího; nebo
 - c) opožděné plnění by představovalo zásadní neplnění smlouvy.
5. Prodávající může poskytnout náhradní plnění v přiměřené době.
6. Kupující může odmítnout probíhající náhradní plnění, ale uplatňování práv prodávajícího, která jsou v rozporu s tím, aby byla prodávajícímu poskytnuta lhůta k náhradnímu plnění, je až do uplynutí této lhůty pozastaveno.

7. Bez ohledu na poskytnutí náhradního plnění má kupující právo uplatnit náhradu škody způsobené opožděným plněním, jakož i jakékoli škody, která byla náhradním plněním způsobena, nebo jejímž vzniku náhradní plnění nezabránilo.

ODDÍL 3 PRÁVO VYŽÁDAT PLNĚNÍ

Článek 110

Právo vyžádat plnění povinností prodávajícího

1. Kupující má právo vyžádat plnění povinností prodávajícího.
2. Plnění, jež může být požadováno, zahrnuje i bezplatnou nápravu v případě plnění, které není ve shodě se smlouvou.
3. Plnění nemůže být vyžadováno, pokud:
 - a) by plnění bylo nemožné nebo se stalo nezákonným; nebo
 - b) břemeno nebo náklady související s poskytnutím plnění by byly nepřiměřené vzhledem k užítku, který by kupující plněním získal.

Článek 111

Volba spotřebitele mezi opravou a výměnou zboží

1. Pokud je požadováno, aby obchodník podle smlouvy uzavřené se spotřebitelem napravil nedostatek shody podle čl. 110 odst. 2, spotřebitel si může zvolit mezi opravou a výměnou zboží, pokud by zvolená možnost nebyla nezákonná, nemožná nebo, ve srovnání s druhou možností, by pro prodávajícího představovala nepřiměřené náklady vzhledem k:
 - a) hodnotě, kterou by zboží mělo v případě shody se smlouvou;
 - b) významu nedostatku shody; a
 - c) k tomu, zda by bylo možné alternativní nápravu dokončit, aniž by se tím spotřebiteli způsobily značné obtíže.
2. Jestliže spotřebitel požádal o nápravu nedostatku shody opravou nebo výměnou zboží podle odstavce 1, může využít i ostatní prostředky nápravy, pouze tehdy, pokud obchodník nedokončil opravu nebo výměnu zboží v přiměřené lhůtě, která nepřesáhla 30 dnů. Spotřebitel však do té doby může odmítnout plnění.

Článek 112

Vrácení vyměněné věci

1. Jestliže prodávající napravil nedostatek shody výměnou zboží, má prodávající právo a povinnost převzít zpět nahrazenou věc na své vlastní náklady.

2. Kupující nemá povinnost platit za používání nahrazené věci v době, než se výměna uskutečnila.

ODDÍL 4 ODMÍTNUTÍ PLNĚNÍ POVINNOSTÍ KUPUJÍCÍHO

Článek 113

Právo odmítnout plnění

1. Kupující, který má poskytnout plnění ve stejném okamžiku jako prodávající nebo poté, má právo odmítnout plnění až do doby, kdy prodávající plnění zahájil, pokusil se o něj nebo jej uskutečnil.
2. Kupující, který má poskytnout plnění dříve než prodávající a který se odůvodněně domnívá, že k plnění ze strany prodávajícího v době splatnosti nedojde, může odmítnout plnění po dobu, po kterou jeho důvodná domněnka přetrvává.
3. Plnění, které může být odmítnuto podle tohoto článku, představuje celé plnění nebo jeho část odpovídající rozsahu nesplnění povinnosti. Má-li prodávající plnit své povinnosti v samostatných částech nebo je toto plnění jinak dělitelné, kupující může odmítnout plnění jen ve vztahu k části, jejíž plnění nebylo poskytnuto, pokud však neplnění povinnosti prodávajícího není takového charakteru, že odůvodňuje odmítnutí plnění jako celku.

ODDÍL 5 UKONČENÍ SMLOUVY

Článek 114

Ukončení z důvodu neplnění

1. Kupující může ukončit smlouvu ve smyslu článku 8, pokud dojde k zásadnímu neplnění povinností ze strany prodávajícího ve smyslu čl. 87 odst. 2.
2. Pokud není podle kupní smlouvy uzavřené se spotřebitelem a smlouvy o dodání digitálního obsahu uzavřené mezi obchodníkem a spotřebitelem poskytnuto plnění, protože zboží není ve shodě se smlouvou, spotřebitel může ukončit smlouvu, pokud se nejedná pouze o bezvýznamný nedostatek shody.

Článek 115

Ukončení z důvodu prodlení s dodáním poté, co byla oznámením stanovena dodatečná lhůta pro plnění

1. Kupující může ukončit smlouvu v případě prodlení s dodáním, které není samo o sobě zásadní, pokud kupující v oznámení stanoví dodatečnou lhůtu v přiměřené délce k poskytnutí plnění, a prodávající v této lhůtě plnění neposkytne.
2. Má se za to, že je dodatečná lhůta uvedená v odstavci 1 přiměřeně dlouhá, pokud prodávající bez zbytečného odkladu nevznesl proti její délce námitky.

3. Jestliže oznámení upravuje automatické ukončení smlouvy v případě, že prodávající neposkytne plnění ve lhůtě stanovené tímto oznámením, je ukončení smlouvy bez dalšího oznamování účinné marným uplynutím této lhůty.

Článek 116

Ukončení z důvodu předpokládaného neplnění

Kupující může ukončit smlouvu před tím, než má být plnění poskytnuto, pokud prodávající prohlásil nebo je jinak zřejmé, že plnění neposkytne, a pokud by neplnění bylo takové povahy, že by odůvodňovalo ukončení smlouvy.

Článek 117

Rozsah práva ukončit smlouvu

1. Má-li prodávající podle smlouvy plnit své povinnosti v samostatných částech nebo jestliže jsou tyto povinnosti jinak oddělitelné a jestliže existuje důvod k ukončení smlouvy podle tohoto oddílu týkající se části povinností, u nichž lze stanovit úměrnou cenu, může kupující ukončit smlouvu pouze ve vztahu k této části.
2. Odstavec 1 se nepoužije v případě, že od kupujícího nelze očekávat, že přijme plnění ostatních částí, nebo že je neplnění povinností takové povahy, že odůvodňuje ukončení smlouvy jako celku.
3. Jestliže není možné rozdělit povinnosti prodávajícího vyplývající ze smlouvy nebo nelze stanovit úměrnou část ceny, kupující může ukončit smlouvu pouze v případě, že je neplnění takové povahy, že odůvodňuje ukončení smlouvy jako celku.

Článek 118

Oznámení o ukončení

Právo ukončit smlouvu podle tohoto oddílu je uplatněno, jakmile je prodávajícímu oznámeno.

Článek 119

Ztráta práva ukončit smlouvu

1. Kupující pozbývá právo ukončit smlouvu podle tohoto oddílu, pokud oznámení o ukončení není učiněno v přiměřené lhůtě od doby, kdy toto právo vzniklo nebo kdy se kupující o neplnění povinnosti dozvěděl nebo měl dozvědět, podle toho, co nastalo později.
2. Odstavec 1 se nepoužije:
 - a) je-li kupující spotřebitelem; nebonebo pokud nebylo poskytnuto žádné plnění.

ODDÍL 6 SNÍŽENÍ CENY

Článek 120

Právo na snížení ceny

1. Kupující, který přijme plnění, jež není ve shodě se smlouvou, má právo na snížení ceny. Snížení ceny má být úměrné snížení hodnoty toho, co bylo jako plnění obdrženo v době poskytnutí plnění, ve srovnání s hodnotou toho, co mělo být obdrženo jako plnění ve shodě se smlouvou.
2. Kupující, který má právo na snížení ceny podle odstavce 1 a který již zaplatil kupní cenu převyšující sníženou cenu, může rozdíl v těchto částkách získat od kupujícího zpět.
3. Kupující, který snižuje cenu, nemůže zároveň získat náhradu škody za ztrátu, která byla snížením ceny kompenzována, ale má i nadále nárok na náhradu škody za jakoukoli další utrpěnou ztrátu.

ODDÍL 7 POŽADAVKY NA PŘEZKOUMÁNÍ A OZNÁMENÍ VE SMLouvĚ MEZI OBCHODNÍKY

Článek 121

Přezkoumání zboží ve smlouvách mezi obchodníky

1. Ve smlouvě mezi obchodníky se předpokládá, že kupující přezkoumá zboží nebo zařídí, aby bylo přezkoumáno, a to v co nejkratší době, která je přiměřená a nepřesahuje 14 dní od data dodání zboží, digitálního obsahu nebo poskytnutí souvisejících služeb.
2. Jestliže se smlouva týká i dopravy zboží, může být přezkoumání odloženo až do doby, kdy zboží dojde na místo doručení.
3. Je-li zboží v rámci dopravy přesměrováno nebo jej kupující odešle dále, aniž by měl možnost jej náležitě přezkoumat, a prodávající v době uzavření smlouvy věděl nebo měl vědět o možnosti takového přesměrování nebo odeslání, může být přezkoumání odloženo až do doby, kdy zboží dojde do nového místa určení.

Článek 122

Požadavky na oznámení nedostatku shody v kupních smlouvách mezi obchodníky

1. Ve smlouvě mezi obchodníky nemůže kupující uplatnit nedostatek shody, pokud tento nedostatek prodávajícímu neoznámí v přiměřené lhůtě a neuvede povahu tohoto nedostatku.

Běh této lhůty počíná okamžikem dodání zboží nebo okamžikem, kdy kupující nedostatek shody zjistí nebo kdy lze očekávat, že jej zjistil, podle toho, co nastane později.

2. Kupující pozbývá právo uplatnit nedostatek shody, pokud kupujícímu tento nedostatek neoznámí ve lhůtě dvou let od okamžiku skutečného předání zboží kupujícímu podle smlouvy.
3. Jestliže si strany sjednaly, že zboží musí být vhodné k určitému účelu nebo k běžnému účely po stanovenou dobu, neuplyne lhůta pro oznámení podle odstavce 2 dříve, než uplyne tato sjednaná lhůta.
4. Odstavec 2 se neuplatní ve vztahu k nárokům třetích osob nebo ve vztahu k právům uvedeným v článku 102.
5. Kupující nemusí oznamovat prodávajícímu skutečnost, že nebylo dodáno veškeré zboží, pokud má kupující důvod se domnívat, že zbývající část zboží bude dodána.
6. Prodávající nemá právo použít tento článek, pokud se nedostatek shody se smlouvou týká skutečností, o nichž prodávající věděl nebo měl vědět, a o nichž prodávající kupujícího neinformoval.

Kapitola 12 Povinnosti kupujícího

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 123

Hlavní povinnosti kupujícího

1. Kupující musí:
 - a) zaplatit kupní cenu;
 - b) převzít zboží nebo digitální obsah; a
 - c) převzít doklady, které zboží představují nebo se jej týkají, nebo doklady týkající se digitálního obsahu podle požadavků smlouvy.
2. Ustanovení odst. 1 písm. a) se neuplatní na smlouvy o dodání digitálního obsahu, jestliže se digitální obsah nedodává oproti zaplacení kupní ceny.

ODDÍL 2 ZAPLACENÍ CENY

Článek 124

Platební prostředky

1. Platba se provádí platebními prostředky podle smluvních podmínek nebo, pokud nejsou takto určeny, prostředky, které se užívají v běžném obchodním styku v místě, kde má být cena zaplacená, s přihlédnutím k povaze transakce.
2. Má se za to, že prodávající přijímá šek nebo jiný příkaz k platbě nebo příslib platby pouze za podmínky, že tato platba bude provedena. Proávající může vymáhat splnění původní povinnosti zaplatit, pokud platba nebyla na základě příkazu nebo příslibu provedena.
3. Původní povinnost kupujícího zaniká v případě, že prodávající přijme příslib týkající se zaplacení od třetí osoby, s níž má prodávající předem sjednáno, že jako platební prostředek přijme příslib zaplacení od třetí osoby.
4. Spotřebitel nenese v rámci smlouvy mezi obchodníkem a spotřebitelem, pokud jde o použití daných platebních prostředků, odpovědnost za poplatky, které převyšují náklady, jež na použití těchto platebních prostředků vynakládá obchodník.

Článek 125

Místo zaplacení

1. Pokud místo zaplacení kupní ceny nelze určit jinak, je jím místo podnikání prodávajícího v době uzavření smlouvy.

2. Jestliže má prodávající více než jedno místo podnikání, místo zaplacení je místo podnikání, které má nejbližší vztah k povinnosti zaplatit kupní cenu.

Článek 126
Okamžik zaplacení

1. Kupní cena je splatná v okamžiku dodání zboží.
2. Prodávající může odmítnout nabídku zaplatit před okamžikem splatnosti kupní ceny, pokud na tom má oprávněný zájem.

Článek 127
Zaplacení kupní ceny třetí osobou

1. Kupující může pověřit zaplacením kupní ceny jinou osobu. Kupující, který pověří zaplacením kupní ceny jinou osobu, odpovídá i nadále za její zaplacení.
2. Prodávající nemůže odmítnout zaplacení kupní ceny třetí osobou, pokud:
 - a) třetí osoba jedná se souhlasem kupujícího; nebo
 - b) třetí osoba má oprávněný zájem na zaplacení kupní ceny a kupující ji nezaplatil nebo je zřejmé, že ji kupující v době splatnosti nezaplatí.
3. Zaplacení kupní ceny třetí osobou v souladu s odstavci 1 nebo 2 zbavuje kupujícího odpovědnosti vůči prodávajícímu.
4. Jestliže prodávající přijme zaplacení kupní ceny třetí osobou za okolností, na něž se nevztahují odstavce 1 nebo 2, je kupující zbaven povinnosti vůči prodávajícímu, ale prodávající odpovídá kupujícímu za jakoukoli ztrátu, která byla tímto přijetím způsobena.

Článek 128
Připsání plateb

1. Jestliže kupující musí uskutečnit několik plateb prodávajícímu a uskutečněná platba není dostatečná na to, aby všechny tyto platby pokryla, může kupující v době provedení platby informovat o povinnosti, k níž má být platba připsána.
2. Jestliže kupující neprovede oznámení podle odstavce 1, prodávající může v přiměřené lhůtě a poté, co to kupujícímu oznámí, připsat platbu k jedné z povinností.
3. Připsání podle odstavce 2 není účinné, pokud souvisí s povinností, u níž lhůta k plnění zatím nenastala nebo jejíž plnění je předmětem sporu.
4. V případě neexistence účinného připsání jednou ze smluvních stran je platba připsána k povinnosti, která splňuje jedno z následujících kritérií v daném pořadí:
 - a) povinnost, jejíž plnění je vyžadováno nebo bude vyžadováno jako první;

nebo povinnost, která není prodávajícím zajištěna nebo má nejnižší míru zajištění;

- c) povinnost, která pro kupujícího představuje největší zátěž;
- d) povinnost, která nastala jako první.

Neuplatní-li se žádné z těchto kritérií, je platba připsána rovnoměrně ke všem povinnostem.

- 5. Platbu lze připsat podle odstavců 2, 3 nebo 4 k povinnosti, jejíž plnění není vynutitelné v důsledku promlčení pouze tehdy, pokud neexistuje žádná jiná povinnost, k níž by bylo možné platbu připsat v souladu s uvedenými odstavci.
- 6. Ve vztahu k jakékoli povinnosti se platba kupujícího připisuje nejprve k výdajům, následně k úrokům a poté k jistině, pokud prodávající neurčí jiný způsob připsování.

ODDÍL 3 PŘEVZETÍ ZBOŽÍ

Článek 129 Převzetí zboží

Kupující splní povinnost převzít zboží tím, že

- a) provede všechny právní úkony, které lze předpokládat k tomu, aby prodávající mohl splnit svou povinnost dodání zboží; a
- b) převezme zboží nebo doklady, které jej zastupují, nebo digitální obsah podle požadavků vyplývajících ze smlouvy.

Článek 130 Předčasné dodání zboží a nesprávné množství

- 1. Jestliže prodávající dodá zboží nebo digitální obsah před stanovenou lhůtou, kupující musí zboží nebo digitální obsah převzít, nemá-li oprávněný důvod k odmítnutí převzetí.
- 2. Jestliže prodávající dodá zboží nebo digitální obsah v menším množství, než stanoví smlouva, kupující musí zboží nebo digitální obsah převzít, nemá-li oprávněný důvod k odmítnutí převzetí.
- 3. Jestliže prodávající dodá zboží nebo digitální obsah ve větším množství, než stanoví smlouva, kupující si může ponechat zboží v množství nad rámec smlouvy nebo je může odmítnout.
- 4. Jestliže si kupující ponechá zboží v množství nad rámec smlouvy, má se za to, že toto zboží bylo dodáno podle smlouvy a musí za něj být zaplacená smluvní cena.
- 5. V kupní smlouvě uzavřené se spotřebitelem se odstavec 4 neuplatní, pokud se kupující odůvodněně domnívá, že prodávající záměrně dodal zboží v nadměrném

množství, aniž by se tak dopustil chyby, a to s vědomím, že toto množství nebylo objednáno.

6. Tento článek se nepoužije na smlouvy o dodání digitálního obsahu, podle nichž digitální obsah není dodáván oproti zaplacení kupní ceny.

Kapitola 13 Prostředky nápravy, které má prodávající k dispozici

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 131

Přehled prostředků nápravy, které má prodávající k dispozici

1. Neplní-li kupující své povinnosti, prodávající může:
 - a) požadovat plnění podle oddílu 2 této kapitoly;
 - b) odmítnout poskytnutí vlastního plnění podle oddílu 3 této kapitoly;
 - c) ukončit smlouvu podle oddílu 4 této kapitoly; a
 - d) požadovat zaplacení úroku z kupní ceny nebo náhradu škody podle kapitoly 16.
2. Je-li neplnění ze strany kupujícího ospravedlněné, prodávající může využít jakýkoli prostředek nápravy uvedený v odstavci 1, nesmí však požadovat plnění a náhradu škody.
3. Prodávající nesmí využít žádný z prostředků nápravy uvedený v odstavci 1, pokud prodávající zapříčinil neplnění ze strany kupujícího.
4. Prostředky nápravy, které nejsou vzájemně neslučitelné, lze uplatnit souběžně.

ODDÍL 2 PRÁVO VYŽÁDAT PLNĚNÍ

Článek 132

Právo vyžádat plnění povinností kupujícího

1. Prodávající je oprávněn k zaplacení kupní ceny v okamžiku, kdy je splatná, a požadovat plnění jakékoli jiné povinnosti, kterou na sebe kupující převzal.
2. Jestliže kupující zatím zboží nebo digitální obsah nepřevzal a je zřejmé, že kupující nebude ochotný toto plnění přijmout, prodávající může i tak požadovat, aby kupující zboží převzal a může požadovat zaplacení kupní ceny, jestliže prodávající nemůže realizovat přiměřenou náhradní transakci, aniž by k tomu vynaložil značné úsilí nebo výdaje.

ODDÍL 3 ODMÍTNUTÍ PLNĚNÍ POVINNOSTÍ PRODÁVAJÍCÍHO

Článek 133

Právo odmítnout plnění

1. Prodávající, který má poskytnout plnění ve stejném okamžiku jako kupující nebo poté, má právo odmítnout plnění až do doby, kdy kupující plnění zahájil, pokusil se o něj nebo jej uskutečnil.
2. Prodávající, který má poskytnout plnění dříve než kupující a který se odůvodněně domnívá, že k plnění ze strany kupujícího v době splatnosti nedojde, může odmítnout plnění po dobu, po kterou jeho důvodná domněnka přetrvává. Práva odmítnout plnění však pozbývá, jestliže kupující poskytne dostatečnou záruku ohledně splnění své povinnosti nebo poskytne dostatečné zajištění.
3. Plnění, které může být odmítnuto podle tohoto článku, představuje celé plnění nebo jeho část odpovídající rozsahu nesplnění povinnosti. Má-li kupující plnit své povinnosti v samostatných částech nebo je toto plnění jinak dělitelné, prodávající může odmítnout plnění jen ve vztahu k části, jejíž plnění nebylo poskytnuto, pokud však neplnění povinnosti kupujícího není takového charakteru, že odůvodňuje odmítnutí plnění jako celku.

ODDÍL 4 UKONČENÍ SMLOUVY

Článek 134

Ukončení z důvodu zásadního neplnění

Prodávající může ukončit smlouvu ve smyslu článku 8, pokud dojde k zásadnímu neplnění povinností ze strany kupujícího ve smyslu čl. 87 odst. 2.

Článek 135

Ukončení z důvodu prodlení poté, co byla oznámením stanovena dodatečná lhůta pro plnění

1. Prodávající může ukončit smlouvu v případě prodlení, které není samo o sobě zásadní, pokud prodávající v oznámení stanoví dodatečnou lhůtu v přiměřené délce k poskytnutí plnění, a kupující v této lhůtě plnění neposkytne.
2. Má se za to, že je lhůta přiměřeně dlouhá, pokud kupující bez zbytečného odkladu nevznese proti její délce námitky. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nesmí být dodatečná lhůta k plnění povinnosti kratší než 30 dnů uvedená v čl. 167 odst. 2.
3. Jestliže oznámení upravuje automatické ukončení smlouvy v případě, že kupující neposkytne plnění ve lhůtě stanovené tímto oznámením, je ukončení smlouvy bez dalšího oznámení účinné marným uplynutím této lhůty.

4. V kupní smlouvě uzavřené se spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 136

Ukončení z důvodu předpokládaného neplnění

Prodávající může ukončit smlouvu před tím, než má být plnění poskytnuto, pokud kupující prohlásil nebo je jinak zřejmé, že plnění neposkytne, a pokud by neplnění bylo zásadní.

Článek 137

Rozsah práva ukončit smlouvu

1. Má-li kupující podle smlouvy plnit své povinnosti v samostatných částech nebo jestliže jsou tyto povinnosti jinak oddělitelné a jestliže existuje důvod k ukončení smlouvy podle tohoto oddílu týkající se oddělitelné části povinností prodávajícího, může prodávající ukončit smlouvu pouze ve vztahu k této části.
2. Odstavec 1 se nepoužije v případě, že neplnění je ve vztahu ke smlouvě jako celku zásadního charakteru.
3. Jestliže kupující nemá podle smlouvy plnit své povinnosti v samostatných částech, může prodávající ukončit smlouvu pouze v případě, že je neplnění povinnosti zásadní ve vztahu ke smlouvě jako celku.

Článek 138

Oznámení o ukončení

Právo ukončit smlouvu podle tohoto oddílu je uplatněno, jakmile je kupujícímu oznámeno.

Článek 139

Ztráta práva ukončit smlouvu

1. Jestliže nebylo plnění poskytnuto včas nebo poskytnuté plnění není jiným způsobem ve shodě se smlouvou, pozbývá prodávající práva ukončit smlouvu podle tohoto oddílu, jestliže kupujícímu ukončení smlouvy neoznámil v přiměřené lhůtě od okamžiku, kdy se dozvěděl nebo měl dozvědět, o pozdním plnění nebo o nedostatku shody.
2. Prodávající pozbývá právo ukončit smlouvu podle článku 136, jestliže prodávající ukončení smlouvy neoznámí v přiměřené lhůtě poté, co jeho právo vzniklo.
3. Jestliže kupující nezaplatil kupní cenu nebo své povinnosti nesplnil jiným způsobem, který je zásadní, má prodávající i nadále právo ukončit smlouvu.

Kapitola 14 Přechod nebezpečí

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 140

Účinky přechodu nebezpečí škody na věci

Ztráta nebo poškození věci nebo digitálního obsahu poté, co nebezpečí škody na věci přešlo na kupujícího, nezavazuje kupujícího povinnosti zaplatit kupní cenu, pokud nebyly ztráta nebo poškození věci způsobeny jednáním nebo opomenutím prodávajícího.

Článek 141

Označení zboží nebo digitálního obsahu podle smlouvy

Nebezpečí škody na věci nepřechází na kupujícího před tím, než jsou zboží nebo digitální obsah jasně označeny jako zboží nebo digitální obsah, které mají být dodány podle smlouvy buď na základě původní dohody, nebo oznámením kupujícímu, nebo jiným způsobem.

ODDÍL 2 PŘECHOD NEBEZPEČÍ V KUPNÍCH SMLOUVÁCH UZAVŘENÝCH SE SPOTŘEBITELI

Článek 142

Přechod nebezpečí v kupní smlouvě uzavřené se spotřebitelem

1. V kupní smlouvě uzavřené se spotřebitelem přechází nebezpečí na spotřebitele v době, kdy spotřebitel nebo třetí osoba označená spotřebitelem, s výjimkou dopravce, převezme do fyzické držby zboží nebo hmotný nosič, na němž je dodáván digitální obsah.
2. Ve smlouvě o dodání digitálního obsahu, který není dodáván na hmotném nosiči, přechází toto nebezpečí v době, kdy spotřebitel nebo třetí osoba za tímto účelem označená spotřebitelem získá kontrolu nad digitálním obsahem.
3. S výjimkou případů, kdy je smlouva uzavíraná na dálku nebo mimo obchodní prostory, se odstavce 1 a 2 nepoužijí, pokud spotřebitel nesplní povinnost převzít zboží nebo digitální obsah a toto neplnění není omluveno podle článku 88. Nebezpečí v tomto případě přechází v okamžiku, kdy by spotřebitel nebo třetí osoba označená spotřebitelem získali fyzickou držbu zboží nebo kontrolu nad digitálním obsahem, pokud by byla splněna povinnost zboží nebo digitální obsah převzít.
4. Jestliže spotřebitel obstarává dopravu zboží nebo digitálního obsahu dodávaného na hmotném nosiči a tato možnost nebyla obchodníkem nabídnuta, přechází nebezpečí v okamžiku, kdy byly zboží nebo digitální obsah dodávané na hmotném nosiči předány dopravci, aniž jsou tím dotčena práva spotřebitele vůči dopravci.

5. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

ODDÍL 3 PŘECHOD NEBEZPEČÍ VE SMLOUVÁCH MEZI OBCHODNÍKY

Článek 143

Okamžik přechodu nebezpečí

1. Ve smlouvě mezi obchodníky přechází nebezpečí škody na věci v okamžiku, kdy kupující převezme zboží či digitální obsah nebo doklady, které toto zboží zastupují.
2. Na odstavec 1 se použijí články 144, 145 a 146.

Článek 144

Zboží, které bylo dáno kupujícímu k dispozici

1. Jestliže byly zboží nebo digitální obsah dány kupujícímu k dispozici a kupující o této skutečnosti věděl, přechází nebezpečí škody na věci na kupujícího okamžikem, kdy měly být zboží nebo digitální obsah převzaty, jestliže kupující neměl právo převzetí odmítnout podle článku 113.
2. Jestliže jsou zboží nebo digitální obsah dány kupujícímu k dispozici v jiném místě, než je místo podnikání prodávajícího, nebezpečí škody na věci přechází v okamžiku, kdy mají být zboží nebo digitální obsah dodány, jestliže kupující ví o skutečnosti, že mu zboží nebo digitální obsah byly dány v tomto místě k dispozici.

Článek 145

Doprava zboží

1. Tento článek se použije na kupní smlouvu, která zahrnuje dopravu zboží.
2. Jestliže prodávající nemá povinnost předat zboží v určitém místě, přechází nebezpečí na kupujícího, jakmile je zboží předáno prvnímu dopravci, který je má podle smlouvy doručit kupujícímu.
3. Jestliže má prodávající povinnost předat zboží dopravci v určitém místě, nebezpečí nepřechází na kupujícího do okamžiku, než je zboží předáno dopravci v tomto místě.
4. Skutečnost, že má prodávající právo zadržet doklady, jimiž kontroluje nakládání se zbožím, nemá dopad na přechod nebezpečí.

Článek 146

Zboží, které bylo prodáno v tranzitu

1. Tento článek se použije na kupní smlouvu, která zahrnuje prodej zboží v tranzitu.

2. Nebezpečí škody na věci přechází na kupujícího okamžikem, kdy bylo zboží předáno prvním dopravci. Pokud to však vyplývá z okolností, přechází nebezpečí na kupujícího v okamžiku uzavření smlouvy.
3. Jestliže prodávající v okamžiku uzavření smlouvy věděl nebo měl vědět, o skutečnosti, že došlo ke ztrátě nebo poškození zboží, a tuto skutečnost kupujícímu nesdělil, nese nebezpečí škody na věci u zboží prodávající.

Část V Povinnosti a prostředky nápravy stran smlouvy o poskytování souvisejících služeb

Kapitola 15 Povinnosti a prostředky nápravy smluvních stran

ODDÍL 1 POUŽITÍ NĚKTERÝCH OBECNÝCH PRAVIDEL O KUPNÍ SMLOUVĚ

Článek 147

Použití některých obecných pravidel o kupní smlouvě

1. Pro účely této části se použijí pravidla vyplývající z kapitoly 9.
2. Je-li ukončena kupní smlouva nebo smlouvy o dodání digitálního obsahu, končí i smlouva o poskytnutí souvisejících služeb.

ODDÍL 2 POVINNOSTI POSKYTOVATELE SLUŽEB

Článek 148

Povinnost dosáhnout výsledku a povinnost vynaložit potřebnou péči a odbornost

1. Poskytovatel služby musí dosáhnout výsledku, který je stanoven ve smlouvě.
2. Není-li stanovena výslovná nebo odvozená smluvní povinnost dosáhnout určitého výsledku, poskytovatel služby musí související službu poskytnout s vynaložením péče a odbornosti, kterou by vynaložil rozumný poskytovatel služeb v souladu s veškerými zákonnými nebo jinými závaznými právními předpisy, které se na poskytování související služby použijí.
3. Při stanovení přiměřené péče a odbornosti poskytovatele služeb je zapotřebí zohlednit mimo jiné:
 - a) povahu, význam, četnost a předvídatelnost rizik spojených s poskytováním související služby pro zákazníka;
 - b) vznikla-li škoda, náklady na veškerá opatření, která by vzniku této nebo podobné škody zabránila; a
 - c) lhůtu, která byla pro poskytnutí související služby stanovena.
4. Jestliže ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem související služba zahrnuje instalaci zboží, instalace musí být provedena tak, že instalované zboží je ve shodě se smlouvou, jak požaduje článek 101.
5. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavce 2, odchytil se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 149
Povinnost zabránit vzniku škody

Poskytovatel služby musí přijmout přiměřená opatření k tomu, aby zabránil vzniku škody na zboží nebo digitálním obsahu, způsobení újmy na zdraví nebo jiné ztráty nebo škody v průběhu poskytování související služby nebo v důsledku tohoto poskytování.

Článek 150
Plnění prostřednictvím třetí osoby

1. Poskytovatel služby může pověřit plněním smlouvy jinou osobu, pokud není z jeho strany vyžadováno osobní plnění.
2. Poskytovatel služby, který pověří plněním smlouvy třetí osobu, odpovídá i nadále za toto plnění.
3. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití odstavce 2, odchytil se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Článek 151
Povinnost vystavit fakturu

Má-li být za poskytnutí související služby zaplacená samostatná cena a nejedná se o jednorázovou částku, která byla sjednána v době uzavření smlouvy, poskytovatel služby musí zákazníkovi předložit fakturu, v níž je jasným a srozumitelným způsobem uvedeno, jak byla cena vypočítána.

Článek 152
Povinnost upozornit na neočekávané a nehospodárné náklady

1. Poskytovatel služby musí zákazníka upozornit a vyžádat si jeho souhlas s dalším poskytováním služby, pokud:
 - a) náklady na poskytnutí související služby převyšují náklady, jejichž výši poskytovatel služby zákazníkovi oznámil; nebo
 - b) cena za související službu by byla vyšší než hodnota zboží nebo digitálního obsahu poté, co byla související služba poskytnuta, jestliže poskytovatel o této skutečnosti ví.
2. Jestliže poskytovatel služby nezíská souhlas zákazníka podle odstavce 1, nemá právo na zaplacení ceny, která převyšuje náklady, jejichž výše již byla zákazníkovi oznámena, nebo případně hodnotu zboží nebo digitálního obsahu poté, co byla související služba poskytnuta.

ODDÍL 3 POVINNOSTI ZÁKAZNÍKA

Článek 153 **Zaplacení ceny**

1. Zákazník musí zaplatit cenu, která má být podle smlouvy zaplacená za poskytnutí související služby.
2. Tato cena je splatná v okamžiku, kdy bylo poskytování související služby dokončeno a předmět související služby je dán zákazníkovi k dispozici.

Článek 154 **Poskytnutí přístupu**

Jestliže je zapotřebí, aby poskytovatel služby získal za účelem poskytování související služby přístup do prostor zákazníka, zákazník musí tento přístup poskytnout v přiměřené denní době.

ODDÍL 4 PROSTŘEDKY NÁPRAVY

Článek 155 **Prostředky nápravy, které má zákazník k dispozici**

1. Jestliže poskytovatel služby neplní své povinnosti, má zákazník k dispozici, s patřičnými úpravami vyplývajícími z tohoto článku, stejné prostředky nápravy, které jsou ve prospěch kupujícího stanoveny v kapitole 11, a to:
 - a) požadovat konkrétní plnění;
 - b) odmítnout poskytnutí vlastního plnění ze strany zákazníka;
 - c) ukončit smlouvu;
 - d) snížit cenu; a
 - e) požadovat náhradu škody.
2. Aniž je tím dotčen odstavec 3, na prostředky nápravy, které má zákazník k dispozici, se uplatní právo poskytovatele služby poskytnout náhradní plnění bez ohledu na to, zda je zákazník spotřebitelem, či nikoli.
3. V případě nesprávné instalace podle kupní smlouvy uzavřené se spotřebitelem a uvedené v článku 101 se na prostředky nápravy, které má zákazník k dispozici, neuplatní právo poskytovatele služeb poskytnout náhradní plnění.
4. Je-li zákazník spotřebitelem, má právo ukončit smlouvu z důvodu nedostatku shody poskytnuté související služby se smlouvou, není-li tento nedostatek nepodstatný.
5. Kapitola 11 se použije s patřičnými úpravami, zejména:

- a) ve vztahu k právu poskytovatele služeb poskytnout náhradní plnění v případě smluv mezi obchodníkem a spotřebitelem musí přiměřená lhůta podle čl. 109 odst. 5 činit maximálně 30 dnů;
- b) ve vztahu k nápravě nedostatku shody plnění se smlouvou se nepoužijí články 111 a 112; a
- c) místo článku 122 se použije článek 156.

Článek 156

Požadavky na oznámení nedostatku shody ve smlouvách o poskytování související služby mezi obchodníky

1. Ve smlouvě o poskytování související služby mezi obchodníky se může zákazník dovolávat nedostatku shody, pokud tento nedostatek prodávajícímu oznámí v přiměřené lhůtě a uvede povahu tohoto nedostatku.

Běh této lhůty počíná okamžikem, kdy je poskytování související služby dokončeno, nebo okamžikem, kdy zákazník nedostatek shody zjistí nebo kdy lze očekávat, že jej zjistil, podle toho, co nastane později.

2. Poskytovatel služby nemá právo uplatnit tento článek, pokud se nedostatek shody se smlouvou týká skutečností, o nichž poskytovatel služby věděl nebo měl vědět, a o nichž poskytovatel služby zákazníka neinformoval.

Článek 157

Prostředky nápravy, které má k dispozici poskytovatel služeb

1. Jestliže zákazník neplní své povinnosti, má poskytovatel služby k dispozici, s patřičnými úpravami vyplývajícími z odstavce 2, stejné prostředky nápravy, které jsou ve prospěch prodávajícího stanoveny v kapitole 13, a to:
 - a) požadovat plnění;
 - b) odmítnout poskytnutí vlastního plnění ze strany poskytovatele služby;
 - c) ukončit smlouvu; a
 - d) požadovat zaplacení úroků z ceny a náhrady škody.
2. Kapitola 13 se použije s patřičnými úpravami. Zejména se místo čl. 132 odst. 2 použije článek 158.

Článek 158

Právo zákazníka odmítnout plnění

1. Zákazník může kdykoli oznámit poskytovateli služeb, že již nepožaduje jeho plnění nebo další plnění souvisejících služeb.
2. Jestliže zákazník provede oznámení podle odstavce 1:

- a) poskytovatel služby již nemá právo nebo povinnost související službu poskytnout; a
 - b) zákazník, jestliže neexistuje důvod pro ukončení smlouvy na základě jiného ustanovení, je i nadále odpovědný za zaplacení ceny, snížené o náklady, jež poskytovatel služby ušetřil nebo lze předpokládat, že je ušetřil, tím, že neposkytl úplné plnění.
3. Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

Část VI Náhrada škody a úrok

Kapitola 16 Náhrada škody a úrok

ODDÍL 1 NÁHRADA ŠKODY

Článek 159

Právo na náhradu škody

1. Věřitel má právo na náhradu škody za ztrátu způsobenou tím, že dlužník nesplní svou povinnost, pokud toto neplnění není ospravedlněné.
2. Ztráta, za níž má být poskytnuta náhrada škody, zahrnuje i budoucí ztrátu, jejíž vznik dlužník může předpokládat.

Článek 160

Obecná výše náhrady škody

Obecná výše náhrady škody za ztrátu způsobenou neplněním povinnosti je částka, která věřiteli umožní získat stejné postavení, v němž by se nacházel, kdyby povinnost byla náležitě splněna, nebo pokud to není možné, nejpodobnější postavení. Tato náhrada škody zahrnuje ztrátu, kterou věřitel utrpěl, a zisk, který věřiteli ušel.

Článek 161

Předvídatelnost ztráty

Dlužník odpovídá pouze za tu ztrátu, kterou v důsledku neplnění svých povinností předvídal nebo měl předvídat, v době uzavření smlouvy.

Článek 162

Ztráta přičitatelná věřiteli

Dlužník neodpovídá za ztrátu, kterou věřitel utrpěl, v míře, v jaké se věřitel podílel na neplnění povinnosti nebo jeho účincích.

Článek 163

Snížení ztráty

1. Dlužník neodpovídá za ztrátu, kterou věřitel utrpěl, v míře, v jaké věřitel mohl ztrátu snížit, kdyby přijal přiměřená opatření.
2. Věřitel má právo na náhradu přiměřených nákladů, které mu vznikly při snižování rozsahu ztráty.

Článek 164
Náhradní transakce

Věřitel, který ukončil smlouvu jako celek nebo její část a který v přiměřené lhůtě a přiměřeným způsobem poskytl náhradní transakci, získá v případě nároku na náhradu škody rozdíl mezi částkou, která by byla splatná podle ukončené smlouvy a částkou, která je splatná na základě náhradní transakce, jakož i náhradu škody za jakoukoli další ztrátu.

Článek 165
Běžná cena

Jestliže věřitel ukončil smlouvu a neposkytl náhradní transakci, ale jestliže existuje běžná cena za poskytnutí daného plnění, věřitel může v případě, že má nárok na náhradu škody, získat rozdíl mezi smluvní cenou a běžnou cenou v době ukončení smlouvy, jakož i náhradu škody za jakoukoli další ztrátu.

ODDÍL 2: ÚROKY Z PRODLENÍ: OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 166
Úroky z prodlení

1. Je-li dlužník v prodlení s platbou peněžní částky, má věřitel nárok, aniž by to dlužníkovi oznamoval, na zaplacení úroku z této částky počínaje okamžikem její splatnosti do doby jejího zaplacení, a to v sazbě uvedené v odstavci 2.
2. Sazba úroků z prodlení představuje:
 - a) v případě, že se obvyklé bydliště věřitele nachází v členském státě, jehož měnou je euro, nebo ve třetí zemi, úrokovou sazbu, kterou použila Evropská centrální banka při své poslední hlavní refinanční operaci uskutečněné před prvním kalendářním dnem dotyčného pololetí, nebo v marginální úrokové sazbě vyplývající z výběrových řízení na poslední hlavní refinanční operace Evropské centrální banky, zvýšenou o dva procentní body;
 - b) v případě, že se obvyklé bydliště věřitele nachází v členském státě, jehož měnou není euro, rovnocennou úrokovou sazbu stanovenou národní centrální bankou tohoto členského státu, zvýšenou o dva procentní body.
3. Věřitel může vymáhat náhradu škody za jakoukoli další ztrátu.

Článek 167
Úrok v případě, že dlužníkem je spotřebitel

1. Je-li dlužníkem spotřebitel, je povinen zaplatit úrok z prodlení v sazbě vyplývající z článku 166 pouze v případě, že jeho neplnění není ospravedlněné.

2. Okamžik, od kterého počíná nabíhat úrok z prodlení, nastane nejdříve 30 dnů poté, co věřitel dlužníkovi výslovně oznámil povinnost platit úrok a jeho sazbu. Toto oznámení lze provést před datem splatnosti dlužné částky.
3. Smluvní podmínka, která stanoví vyšší sazbu úroku, než jak vyplývá z článku 166, nebo dřívější datum nabíhání úroků, než jak vyplývá z odstavce 2 tohoto článku, není závazná, pokud představuje nepřiměřenou podmínku podle článku 83.
4. Úrok z prodlení nelze přičíst k jistině tak, aby z něj narůstal úrok.
5. Strany nemohou k tíži spotřebitele vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.

ODDÍL 3 PRODLENÍ OBCHODNÍKŮ

Článek 168

Sazba a nabíhání úroku

1. Jestliže je obchodník v prodlení se zaplacením ceny podle smlouvy za dodání zboží, digitálního obsahu nebo poskytnutí souvisejících služeb, aniž by šlo o ospravedlněné prodlení podle článku 88, má povinnost platit úrok z prodlení v sazbě stanovené v odstavci 5 tohoto článku.
2. Úrok v sazbě vyplývající z odstavce 5 počíná nabíhat ode dne, který následuje po dni, kdy skončila lhůta k zaplacení ceny vyplývající ze smlouvy. Pokud takové datum nebo lhůta neexistuje, počíná nabíhat tento úrok v dané sazbě po uplynutí:
 - a) 30 dnů po datu, kdy dlužník obdrží fakturu nebo jiný rovnocenný dokument vyzývající k provedení platby; nebo
 - b) 30 dnů po datu, kdy bylo předáno zboží nebo digitální obsah nebo poskytnuty související služby, pokud okamžik uvedený v písmenu a) nastane dříve nebo není jisté, zda nastane, nebo pokud není jisté zda dlužník obdržel fakturu nebo jiný rovnocenný dokument vyzývající k provedení platby.
3. Má-li být shoda zboží, digitálního obsahu nebo souvisejících služeb se smlouvou potvrzena přijetím nebo přezkoumáním, počíná běh lhůty 30 dnů uvedené v odst. 2 písm. b) dnem přijetí nebo dnem, kdy bylo dokončeno přezkoumání. Maximální délka trvání postupu přezkoumání nesmí přesáhnout 30 dnů od data dodání zboží, digitálního obsahu nebo poskytnutí souvisejících služeb, pokud si smluvní strany výslovně nesjednaly něco jiného a tato dohoda není podle článku 170 nepřiměřená.
4. Lhůta splatnosti stanovená podle odstavce 2 nesmí přesáhnout 60 dnů, pokud si smluvní strany výslovně nesjednaly něco jiného a tato dohoda nepředstavuje nepřiměřenou smluvní podmínku podle článku 170.
5. Sazba úroků z prodlení představuje:
 - a) v případě, že se obvyklé bydliště věřitele nachází v členském státě, jehož měnou je euro, nebo ve třetí zemi, úrokovou sazbu, kterou použila Evropská

centrální banka při své poslední hlavní refinanční operaci uskutečněné před prvním kalendářním dnem dotyčného pololetí, nebo v marginální úrokové sazbě vyplývající z výběrových řízení na poslední hlavní refinanční operace Evropské centrální banky, zvýšenou o osm procentních bodů;

- b) v případě, že se obvyklé bydliště věřitele nachází v členském státě, jehož měnou není euro, rovnocennou úrokovou sazbu stanovenou národní centrální bankou tohoto členského státu, zvýšenou o osm procentních bodů.
6. Věřitel může vymáhat náhradu škody za jakoukoli další ztrátu.

Článek 169

Náhrada nákladů spojených s vymáháním

1. Je-li úrok splatný podle článku 168, věřitel má právo získat od dlužníka minimálně paušální částku ve výši 40 EUR nebo odpovídající částku v měně, která byla určena jako smluvní cena, jako náhradu nákladů, které věřitel vynaložil v souvislosti s vymáháním.
2. Věřitel má právo od dlužníka získat přiměřenou náhradu jakýchkoli nákladů spojených s vymáháním, které převyšují paušální částku uvedenou v odstavci 1 a které vznikly v souvislosti s prodlením dlužníka se zaplacením.

Článek 170

Nepřiměřené smluvní podmínky týkající se úroků z prodlení

1. Smluvní podmínka týkající se dne nebo lhůty splatnosti, sazby úroků z prodlení nebo náhrady nákladů souvisejících s vymáháním není závazná v rozsahu, v jakém je tato podmínka nepřiměřená. Smluvní podmínka je nepřiměřená, pokud se značně odchyluje od zásad poctivého obchodního styku, je v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, včetně povahy zboží, digitálního obsahu nebo související služby.
2. Pro účely odstavce 1 se smluvní podmínka, která stanoví dobu nebo lhůtu splatnosti nebo sazbu úroku, která je pro věřitele méně příznivá, než jsou doba, lhůta nebo sazba vyplývající z článků 167 nebo 168, nebo smluvní podmínka, která stanoví částku náhrady nákladů spojených s vymáháním nižší, než je částka uvedená v článku 169, považují za nepřiměřené.
3. Pro účely odstavce 1 je smluvní podmínka, která vylučuje zaplacení úroků z prodlení nebo náhrady nákladů souvisejících s vymáháním, vždy nepřiměřená.

Článek 171

Kogentní povaha

Strany nemohou vyloučit použití tohoto oddílu, odchýlit se od jeho ustanovení nebo pozměnit jeho účinky.

Část VII Navrácení plnění

Kapitola 17 Navrácení plnění

Článek 172

Navrácení plnění v případě zrušení smlouvy nebo jejího ukončení

1. Jestliže jakákoli smluvní strana smlouvu zruší nebo jí ukončí, každá smluvní strana má povinnost navrátit, co tato strana („příjemce“) obdržela od druhé strany.
2. Povinnost navrátit vše, co bylo plněno, se vztahuje i na faktické a právní užitky z toho, co bylo plněno.
3. Je-li ukončena smlouva, jejímž předmětem je plnění ve splátkách nebo částech, navrácení toho, co bylo plněno, se nevyžaduje ve vztahu k těm splátkám nebo částem, kde byly na obou stranách povinnosti zcela splněny, nebo kde je nutno zaplatit cenu za to, co bylo plněno, podle čl. 8 odst. 2, není-li smlouva takové povahy, že toto plnění nemá pro jednu ze smluvních stran žádnou hodnotu.

Článek 173

Zaplacení peněžní hodnoty

1. Jestliže nelze navrátit předmět plnění, včetně jeho případných užitků, a v případě digitálního obsahu bez ohledu na to, zda byl dodán na hmotném nosiči či nikoli, příjemce musí zaplatit jeho peněžní hodnotu. Jestliže je navrácení možné, ale znamenalo by vynaložení nepřiměřeného úsilí nebo nákladů, příjemce si může zvolit, že zaplatí peněžní hodnotu, jestliže to nepoškodí vlastnické zájmy druhé smluvní strany.
2. Peněžní hodnota zboží je hodnota, kterou by zboží mělo ke dni, kdy je platba této peněžní hodnoty splatná, pokud by je příjemce k tomuto dni uchoval bez zničení nebo poškození.
3. Jestliže zákazník zruší smlouvu o poskytování související služby nebo ji ukončí poté, co byla související služba poskytnuta zcela nebo částečně, peněžní hodnota toho, co bylo plněno, představuje částku, kterou zákazník ušetřil tím, že mu byla související služba poskytnuta.
4. V případě digitálního obsahu představuje peněžní hodnota toho, co bylo plněno, částku, kterou spotřebitel využitím digitálního obsahu ušetřil.
5. Jestliže příjemce získal peněžní nebo faktickou náhradu za zboží nebo digitální obsah, jestliže příjemce věděl nebo měl vědět o důvodech vedoucích ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení, druhá strana si může zvolit, zda bude požadovat danou náhradu nebo její peněžní hodnotu. Příjemce, který získal peněžní nebo faktickou náhradu za zboží nebo digitální obsah, když tento příjemce nevěděl nebo

nemohl vědět o důvodech vedoucích ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení, si může zvolit, zda navrátí peněžní hodnotu dané náhrady nebo tuto náhradu.

6. V případě digitálního obsahu, který není dodáván oproti zaplacení kupní ceny, k navrácení plnění nedochází.

Článek 174

Platba za užívání a úroky z obdržené peněžní částky

1. Příjemce, který zboží užíval, musí druhé straně zaplatit peněžní hodnotu tohoto užívání za jakoukoli dobu, pokud:
 - a) příjemce zapříčinil důvody vedoucí ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení;
 - b) příjemce před zahájením běhu této lhůty věděl o důvodech vedoucích ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení; nebo
 - c) s ohledem na povahu zboží, povahu a míru užívání a dostupnost jiných prostředků nápravy, než je ukončení smlouvy, by bylo nespravedlivé příjemci umožnit bezplatné užívání zboží po tuto dobu.
2. Příjemce, který má povinnost vrátit peněžní částku, musí platit úrok v sazbě stanovené v článku 166, pokud:
 - a) má druhá strana povinnost platit za užívání; nebo
 - b) příjemce zapříčinil zrušení smlouvy z důvodu podvodu, hrozby nebo zneužívání postavení.
3. Příjemce nemá pro účely této kapitoly povinnost platit za užívání zboží, které obdržel, nebo platit úroky z peněz, které přijal, za žádných jiných okolností, než jsou okolnosti uvedené v odstavcích 1 a 2.

Článek 175

Náhrada za výdaje

1. Jestliže příjemci vznikly v souvislosti se zbožím nebo digitálním obsahem výdaje, má právo na jejich náhradu v rozsahu, v jakém byly tyto výdaje přínosem pro druhou stranu, za předpokladu, že tyto výdaje byly vynaloženy v době, kdy příjemce nevěděl nebo nemohl vědět o důvodech vedoucích ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení.
2. Příjemce, který věděl nebo měl vědět o důvodech vedoucích ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení má právo na náhradu pouze těch výdajů, jejichž vynaložení bylo nezbytné k ochraně zboží nebo digitálního obsahu před ztrátou nebo snížením jejich hodnoty za předpokladu, že příjemce neměl možnost požádat druhou smluvní stranu o poradenství.

Článek 176
Spravedlivá změna

Jakákoli povinnost týkající se navrácení nebo zaplacení podle této kapitoly může být změněna v tom rozsahu, kdy by její plnění bylo značně nespravedlivé, a to zejména s ohledem na to, zda strana nezapříčinila důvody vedoucí ke zrušení smlouvy nebo k jejímu ukončení nebo o nich nevěděla.

Článek 177
Kogentní povaha

Ve vztazích mezi obchodníkem a spotřebitelem nemohou strany k tíži spotřebitele vyloučit použití této kapitoly, odchýlit se od ní nebo pozměnit její účinky.

Část VIII Promlčení

Kapitola 18 Promlčení

ODDÍL 1 OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 178

Práva, jež mohou být promlčena

Právo vymoci plnění povinnosti a jakékoli právo, které s ním souvisí, se promlčí uplynutím promlčecí doby v souladu s touto kapitolou.

ODDÍL 2 PROMLČECÍ DOBY A POČÁTEK JEJICH BĚHU

Článek 179

Promlčecí doby

1. Krátká promlčecí doba je dvouletá.
2. Dlouhá promlčecí doba činí deset let nebo, v případě práva na náhradu škody za újmu na zdraví, třicet let.

Článek 180

Počátek běhu promlčecí doby

1. Běh krátké promlčecí doby počíná dnem, kdy se věřitel dozvěděl nebo měl dozvědět o skutečnostech, v důsledku nichž může své právo uplatnit.
2. Dlouhá promlčecí doba běží ode dne, kdy dlužník musí plnit nebo, v případě práva na náhradu škody, od okamžiku, kdy došlo k právnímu úkonu, který toto právo zakládá.
3. Jestliže má věřitel trvalou povinnost něco vykonat nebo se něčeho zdržet, má se za to, že věřitel má samostatné právo ve vztahu ke každému neplnění této povinnosti.

ODDÍL 3 PRODLOUŽENÍ PROMLČECÍ DOBY

Článek 181

Stavení promlčecí doby v případě soudního nebo jiného řízení

1. Běh promlčecích dob je pozastaven okamžikem, kdy bylo zahájeno soudní řízení ohledně uplatnění daného práva.

2. Pozastavení trvá do doby, než je přijato pravomocné rozhodnutí nebo než je daná věc vyřešena jinak. Jestliže řízení skončí v posledních šesti měsících promlčecí doby, aniž by bylo rozhodnuto ve věci samé, běh promlčecí doby neskončí před tím, než uplyne šest měsíců od konce tohoto řízení.
3. Odstavce 1 a 2 se použijí s patřičnými úpravami na rozhodčí řízení, řízení o mediaci, řízení, kde je věc mezi dvěma stranami svěřena třetí osobě, aby přijala závazné rozhodnutí, a na všechna ostatní řízení zahájená s cílem získat rozhodnutí týkající se práva nebo zamezení platební neschopnosti.
4. Mediací se rozumí formální řízení, jakkoli nazvané nebo uváděné, ve kterém dvě nebo více stran sporu samy dobrovolně usilují o dosažení dohody o vyřešení sporu za pomoci mediátora. Toto řízení mohou zahájit strany sporu nebo může být navrženo či nařízeno soudem nebo stanoveno vnitrostátním právem. Mediací končí dosažením dohody stran nebo prohlášením mediátora nebo jedné ze stran.

Článek 182

Odložení konce běhu promlčecí doby v případě jednání

Jestliže smluvní strany jednají ohledně práva nebo okolností, za nichž nárok související s tímto právem vzniká, nekončí běh ani jedné z promlčecích dob před tím, než uplyne jeden rok od poslední komunikace v rámci těchto jednání nebo od okamžiku, kdy jedna strana oznámila druhé, že si nepřeje v jednání pokračovat.

Článek 183

Odložení konce běhu promlčecí doby v případě nezpůsobilosti

Jestliže není nezpůsobilá osoba zastoupená, běh žádné z promlčecích dob týkajících se práva této osoby neskončí do doby, než uplyne jeden rok od okamžiku, kdy daná nezpůsobilost skončila, nebo kdy byl ustanoven zástupce.

ODDÍL 4 OBNOVENÍ PROMLČECÍ DOBY

Článek 184

Obnovení promlčecí doby uznáním

Jestliže dlužník uzná právo vůči věřiteli buď částečným zaplacením, zaplacením úroku, poskytnutím záruky, započtením nebo jiným způsobem, počíná běžet nová krátká promlčecí doba.

ODDÍL 5 ÚČINKY PROMLČENÍ

Článek 185 *Účinky promlčení*

1. Dlužník má po uplynutí příslušné promlčecí doby právo odmítnout plnění dané povinnosti a věřitel ztrácí veškeré prostředky nápravy z důvodu neplnění, s výjimkou odmítnutí plnění.
2. Vše, co dlužník v souvislosti s plněním dané povinnosti zaplatil nebo převedl, nemůže být požadováno zpět pouze z toho důvodu, že promlčecí doba uplynula v okamžiku plnění povinnosti.
3. Běh promlčecí doby týkající se práva na zaplacení úroků a dalších práv související povahy nekončí dříve než promlčecí doba hlavního práva.

ODDÍL 6 ZMĚNA NA ZÁKLADĚ DOHODY

Článek 186 *Dohody týkající se promlčení*

1. Pravidla této kapitoly mohou být pozměněna dohodou smluvních stran, a to zejména zkrácením nebo prodloužením promlčecích dob.
2. Krátká promlčecí doba nemůže být zkrácena na dobu kratší než jeden rok nebo prodloužena na více než deset let.
3. Dlouhá promlčecí doba nemůže být zkrácena na dobu kratší než jeden rok nebo prodloužena na více než třicet let.
4. Strany nemohou vyloučit použití tohoto článku, odchýlit se od něj nebo pozměnit jeho účinky.
5. Ve smlouvě mezi obchodníkem a spotřebitelem nelze tento článek použít k tíži spotřebitele.

Dodatek 1

Vzorové pokyny pro odstoupení od smlouvy

Právo na odstoupení od smlouvy

Máte právo odstoupit od této smlouvy bez uvedení důvodů ve lhůtě 14 dnů.

Lhůta pro odstoupení od smlouvy končí uplynutím 14 dnů od dne 1.

K uplatnění práva odstoupit od smlouvy nás ^[2] musíte jasným prohlášením (např. dopis zaslaný poštou, fax nebo e-mail) informovat o Vašem rozhodnutí odstoupit od této smlouvy. Můžete k tomu využít přiložený vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy, ale není to povinné.^[3]

Abyste odstoupili od smlouvy ve stanovené lhůtě, stačí, pokud odešlete oznámení týkající se uplatnění Vašeho práva odstoupit od smlouvy před tím, než lhůta pro odstoupení od smlouvy uplyne.

Účinky odstoupení od smlouvy

Jestliže odstoupíte od této smlouvy, vrátíme Vám všechny platby, které jsme od Vás obdrželi, včetně nákladů na dodání (s výjimkou dodatečných nákladů souvisejících s Vaší volbou způsobu dodání, který není nejlevnějším způsobem standardního dodání, jenž jsme nabízeli), bez zbytečného odkladu a v každém případě nejpozději do 14 dnů ode dne, kdy jste nás informovali o Vašem rozhodnutí od této smlouvy odstoupit. Tuto úhradu provedeme stejnými platebními prostředky, jaké jste použili pro účely původní transakce, pokud jste výslovně nesouhlasili s jiným způsobem. Za tuto úhradu se Vám každopádně nebudou účtovat žádné poplatky.^[4]

[5]

[6]

Pokyny k vyplnění:

[1]

Vložte jeden z těchto textů uvedený v uvozovkách:

- a) v případě smlouvy o poskytování souvisejících služeb nebo smlouvy o dodávkách vody, plynu nebo elektřiny, pokud nejsou prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství, dálkového vytápění nebo digitálního obsahu, který není dodáván na hmotném nosiči: „uzavření smlouvy“;
- b) v případě kupních smluv: „kdy Vy nebo třetí osoba, kterou jste označili a která není dopravcem, převezmete zboží do fyzické držby“;
- c) v případě smlouvy týkající se více druhů zboží, které spotřebitel objednal jednou objednávkou a které je dodáváno odděleně: „kdy Vy nebo třetí osoba, kterou jste označili a která není dopravcem, převezmete dodávku posledního zboží do fyzické držby“;

- d) v případě smlouvy týkající se zboží, které se skládá z několika částí nebo dílů: „kdy Vy nebo třetí osoba, kterou jste označili a která není dopravcem, převezmete dodávku poslední části nebo dílu do fyzické držby“;
- e) v případě smluv o pravidelných dodávkách zboží v průběhu stanovené doby: „kdy Vy nebo třetí osoba, kterou jste označili a která není dopravcem, převezmete první část dodávky do fyzické držby“.

2 Uved'te Vaše jméno, zeměpisnou adresu a případně Vaše telefonní a faxové číslo a e-mailovou adresu.

3 Jestliže spotřebiteli poskytujete možnost vyplnit a zaslat oznámení o odstoupení od smlouvy elektronicky na Vašich internetových stránkách, uveďte zde následující: „Můžete rovněž elektronicky vyplnit a zaslat vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy nebo jiné jasné prohlášení na naší internetové stránce [vložit internetovou adresu]. Jestliže této možnosti využijete, zašleme Vám bez zbytečného odkladu potvrzení o přijetí Vašeho odstoupení od smlouvy na trvalém nosiči (např. e-mailem).“

4 Jestliže u některých kupních smluv nenabízíte, že si zboží v případě odstoupení od smlouvy vyzvednete, uveďte zde následující: „Můžeme pozdržet vrácení plateb do doby, než obdržíme zboží zpět nebo než poskytnete důkaz o tom, že zboží bylo zasláno zpět, cokoli nastane dříve.“

5 Jestliže spotřebitel v souvislosti se smlouvou obdržel zboží, uveďte zde následující:

a uveďte:

- „Zboží si vyzvedneme.“; nebo
- „Zboží nám zašlete zpět nebo jej předáte nám nebo _____ [uveďte jméno a případně zeměpisnou adresu osoby, která je Vámi oprávněná k převzetí zboží], a to bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 14 dnů ode dne, kdy jste nás informovali o Vašem rozhodnutí od této smlouvy odstoupit. Lhůta je dodržena, pokud zašlete zboží zpět před uplynutím lhůty 14 dnů.“

b uveďte buď:

- „Poneseme náklady na navrácení zboží.“; nebo
- „Budete muset nést přímé náklady související s navrácením zboží.“; nebo
- Pokud v případě smlouvy uzavřené na dálku nenabízíte, že ponesete náklady na navrácení zboží a toto zboží vzhledem k jeho povaze nelze obvykle vrátit poštou: „Budete muset nést přímé náklady související s navrácením zboží ve výši _____ EUR [uveďte částku].“; nebo pokud nelze náklady na navrácení zboží odůvodněně vypočítat dopředu: „Budete muset nést přímé náklady související s navrácením zboží. Maximální odhadovaná výše těchto nákladů činí přibližně _____ EUR [uveďte částku]“; nebo

- Pokud v případě smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory nemůže být zboží vzhledem ke své povaze obvykle vráceno poštou a bylo doručeno spotřebiteli domů v době uzavření smlouvy: „Zboží si vyzvedneme na naše vlastní náklady.“

„Odpovídáte pouze za případné snížení hodnoty zboží v důsledku nakládání s tímto zbožím jiným způsobem, než je nutné k ujištění se o povaze a funkčnosti zboží.“

V případě smlouvy o poskytování souvisejících služeb, uveďte: „Jestliže jste požádali o zahájení poskytování souvisejících služeb v průběhu lhůty pro odstoupení od smlouvy, zaplatíte nám částku, která je úměrná rozsahu toho, co bylo plněno až do doby, kdy jste nám oznámili Vaše rozhodnutí odstoupit od této smlouvy, a to ve srovnání s celkovým rozsahem plnění uvedeným ve smlouvě.“

Dodatek 2

Vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy

(vyplňte tento formulář a pošlete jej zpět pouze v případě, že chcete odstoupit od smlouvy)

- Adresát [obchodník doplní své jméno, zeměpisnou adresu a případně číslo faxu a e-mailovou adresu]:
- Oznamuji/oznamujeme*, že tímto odstupuji/odstupujeme* od smlouvy o nákupu tohoto zboží* / o dodání tohoto digitálního obsahu* / o poskytnutí této související služby*
- Datum objednání* / datum obdržení*
- Jméno spotřebitele/spotřebitelů
- Adresa spotřebitele/spotřebitelů
- Podpis spotřebitele/spotřebitelů (pouze pokud je tento formulář zasílán v tištěné podobě)
- Datum

* Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA II STANDARDNÍ INFORMAČNÍ OZNÁMENÍ

Smlouva, kterou hodláte uzavřít, se bude řídit společnou evropskou právní úpravou prodeje, která představuje alternativu k vnitrostátnímu systému smluvního práva, jenž mají spotřebitelé k dispozici v přeshraničních případech. Tato společná pravidla jsou totožná v rámci celé Evropské unie a byla navržena tak, aby spotřebitelům poskytovala vysokou míru ochrany.

Tato pravidla se použijí pouze tehdy, že vyjádříte svůj souhlas s tím, aby se smlouva řídila společnou evropskou právní úpravou prodeje.

Možná jste vyjádřili souhlas s uzavřením smlouvy po telefonu nebo jiným způsobem (například prostřednictvím krátké textové zprávy SMS), což Vám neumožnilo, abyste toto oznámení obdrželi dopředu. V tomto případě bude smlouva platná pouze tehdy, pokud jste toto oznámení obdrželi a vyjádřili Váš souhlas.

Vaše hlavní práva jsou uvedena níže.

SPOLEČNÁ EVROPSKÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA PRODEJE: SHRUTÍ HLAVNÍCH PRÁV SPOTŘEBITELE

Vaše práva před uzavřením smlouvy

Obchodník Vám musí poskytnout důležité **informace ohledně smlouvy**, například informace o zboží a jeho ceně, včetně všech daní a poplatků, a své kontaktní údaje. Tyto informace musí být podrobnější, pokud kupujete zboží mimo obchodníkův obchod nebo pokud se s obchodníkem vůbec osobně nesetkáte, například pokud nakupujete on-line nebo po telefonu. Máte právo na náhradu škody, pokud tyto informace nebyly úplné nebo byly nesprávné.

Vaše práva po uzavření smlouvy

Ve většině případů máte 14 dní na to, abyste **od nákupu odstoupili, jestliže jste zboží koupili** mimo obchodníkův obchod nebo pokud jste se až do doby nákupu s obchodníkem nesetkali (jestliže jste nakupovali on-line nebo po telefonu). Obchodník Vám musí poskytnout informace a standardní **formulář pro odstoupení od smlouvy**²³. Pokud tak obchodník neučinil, můžete smlouvu zrušit ve lhůtě jednoho roku.

Co můžete dělat, jsou-li výrobky vadné nebo jestliže nebyly dodány podle smlouvy? Máte právo vybrat si mezi tím, že: 1) výrobek bude dodán 2) nahrazen nebo 3) opraven. 4) Požádáte o snížení ceny. 5) Můžete zrušit smlouvu, vrátit výrobek a získat zpět zaplacenou částku, s výjimkou případu, kdy je vada velmi malá. 6) Můžete uplatňovat právo na náhradu způsobené škody. Nemusíte zaplatit cenu do doby, než obdržíte výrobek bez vad.

Jestliže obchodník neposkytl související *službu* podle toho, jak bylo sjednáno ve smlouvě, máte podobná práva. Obchodník však má poté, co jste jej na tuto skutečnost obvyklým způsobem upozornili, právo se nejprve pokusit o to, aby související službu poskytl správně. Pouze v případě, že se mu to znovu nepodaří, můžete si zvolit mezi tím, že 1) obchodníka znovu požádáte, aby související službu poskytl, 2) nezaplatíte cenu do doby, než bude

²³ Zde uveďte odkaz.

související služba poskytnuta správně, 3) požádáte o snížení ceny, 4) uplatníte právo na náhradu škody. 5) Můžete rovněž zrušit smlouvu a získat zpět zaplacenou částku, s výjimkou případů kdy bylo nesplnění povinnosti poskytnout související službu velmi nepodstatné. **Lhůta k uplatnění Vašich práv v případě, že jsou výrobky vadné nebo nebyly doručeny jak bylo dohodnuto:** K uplatnění Vašich práv máte 2 roky od okamžiku, kdy jste si uvědomili nebo si měli uvědomit, že obchodník neučinil vše, co bylo sjednáno ve smlouvě. Jestliže se takový problém projeví velmi pozdě, poslední možnost, kdy toto právo můžete uplatnit je 10 let od okamžiku, kdy měl obchodník dodat zboží nebo digitální obsah nebo poskytnout související službu.

Ochrana proti nepřiměřeným smluvním podmínkám: Standardní smluvní podmínky obchodníka, které jsou nepřiměřené, pro Vás nejsou právně závazné.

Tento seznam práv představuje pouze shrnutí a není tedy vyčerpávající, ani neobsahuje všechny podrobnosti. Celé znění společné evropské právní úpravy prodeje najdete [zde](#).

Důkladně si Vaši smlouvu přečtěte.

V případě sporu laskavě využijte právní poradenství.